

Giới thiệu Thích Nói Nhiều, Lữ Tư Anh

Truyện Thích Nói Nhiều, Lữ Tư Anh, chuyện nói về một cô gái là nhân viên cấp thấp luôn là oan gia với sếp của mình, lúc nào cũng bị chèn ép phục vụ cho hắn ta và cô ôm chủ nghĩa độc thân không muốn kết hôn.

Trong công ty là nhân viên tạp vụ rất thích nói nhưng lại là oan gia với giám đốc một người kiêu ngạo thích sai vặt người khác, chuyện gì có lỗi cũng đem cô vào làm cái có quất mắng đủ điều. Cô thì lúc nào cũng chửi thầm trong bụng nhưng rồi hắn tuyên bố với mọi người rằng anh là bạn trai của cô.

Liệu rằng đến cuối cùng hai người có làm hòa được với nhau và nhìn nhau bằng ánh mắt khác, hiểu được đối phương hơn và thông cảm cho nhau và cuối cùng là sẽ có một cái kết thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thích Nói Nhiều, Lữ Tư Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Soái ca, ta hảo phiền não, không nghĩ tới mới chỉ nửa năm, ba người bạn của ta đều có bạn trai, có hẳn một người đã bước vào lễ đường, thậm chí ngay cả nữ nam nhân, người khẳng định sẽ cùng ta độc thân cho đến già, cũng sẽ kết hôn...

Trời ạ, ta đến bây giờ vẫn không thể tin được, nhưng như thế nào lại không tin, bởi vì đó là sự thật, hôn sự của nữ nam nhân là vào tháng sau, hôm nay chúng ta còn bồi nường đi chọn áo cưới...

Ô ô ô, ta nên làm cái gì bây giờ, sư ca? Ta mơ cũng chưa mơ đến có một ngày nữ nam nhân sẽ kết hôn, nhưng ngày này cũng sắp tới rồi, về sau sẽ chỉ còn một người là ta, tuy nói công lực tán chuyện của ta cơ hồ đã muốn tới trình độ không ai địch nổi, tùy tùy tiện tiện đều có thể tìm được người nói chuyện với ta, chính là kia căn bản không giống với, ta còn là cần phải có người —— ít nhất phải có một người, chân chính hiểu biết ta, có thể tâm sự cùng ta, không chỉ là bằng hữu cùng buồn chuyện, nhưng là hiện tại.

Làm sao bây giờ sư ca? Bạn tốt phải kết hôn, đáng lẽ ta phải thay các nàng cao hứng mới đúng, chính là ta chỉ thực phiền não, hảo buồn, hảo nôn nóng, các nàng làm chi đều có bạn trai ở cùng một thời điểm? Bỏ lại một mình ta đơn độc thật là hảo đáng thương.

Ô ô ô, ô ta thực buồn bực, thực buồn bực a ...]

Thích nói nhiều ai oán

[Thật khó để được nhìn đến ngày người than ngắn thở dài, xem ra tin tức nữ nam nhân phải kết hôn thật sự làm cho người đả kích không nhỏ a

Ta chỉ muốn nói với người, các nàng cũng chỉ là kết hôn mà thôi, cũng không phải cùng người đoạn giao, cả đời không qua lại với nhau, người ai oán nỗi gì, đáng thương cái gì nha?

Huống chi người còn có ta không phải sao? Trừ phi người cho tới bây giờ cũng vẫn không thèm đem ta trở thành của người bạn tốt.]

[Soái ca

Ta đương nhiên là có coi người như bạn tốt, bằng không sẽ không thèm oán hận cùng người

Chính là người cùng các nàng hoàn toàn bất đồng, các nàng là những bằng hữu thân cận của ta, ta có thể ở nhà của các nàng, dính chặt trên giường các nàng, có thể cùng nhau khóc cùng nhau cười, cùng nhau phê bình nữ nhân hoặc thảo luận nam nhân, cũng có thể hứa cùng làm rất nhiều chuyện, nhưng là ta và người chỉ có thể tán gẫu, hơn nữa người vẫn là một nam nhân hàng thật giá thật, không giống với họ

Ô, các nàng vì cái gì phải kết hôn?

Ô ô, các nàng sao có thể cùng nhau vứt bỏ ta?

Ô ô ô, hảo nghĩ muốn phá hư tình yêu của các nàng. ...]

Thích nói nhiều càng ngày càng ai oán

[Nghĩ muốn phá hư tình yêu của các nàng ?

Tốt nhất, người phá hư nhanh một chút, sau đó các nàng sẽ rất nhanh tuyệt giao với người]

Ha ha.

[Soái ca

Uy, người tại sao có thể vui sướng như vậy khi người gặp họa? Ta cũng sẽ không thật sự phá hư tình yêu của họ, chỉ là trong lòng có điểm bất bình, có điểm tức giận cực kỳ, có điểm giận dữ mới có thể nói như vậy, người thật sự không hiểu ta một chút nào cả.

Quên đi, trở lại chuyện chính.

Soái ca, ta với người nói, ta đã muốn quyết định đi thân cận .

Mấy ngày nay ta nghĩ muốn đi, cảm thấy thật sự rất đáng thương, bởi vì tất cả mọi người đều có đôi có cặp, ta chỉ có một mình lẻ loi, cho nên ta quyết định mau chóng tìm cho mình một người bạn trai

Người chúc phúc ta đi.]

Thích nói nhiều cuối cùng hạ quyết định

“Này, Tư Anh, tối hôm qua bữa tối thân mật của em như thế nào hả ?”

Cảm giác bà vai bị người vỗ nhẹ một chút, Lữ Tư Anh uể oải nâng đầu lên khỏi mặt bàn, nhìn về phía đồng sự Vương Di Quân, sau đó suy sụp cùng ai oán hạ khóa miệng

“Xem ra lại không có tin tức gì, lần này vấn đề là ở chỗ nào?” Vương Di Quân cười hỏi.

Vấn đề ở đây theo như cô nghĩ thì khủng long hẳn chỉ nên ở trên màn hình, mặc kệ là màn hình TV hay màn hình máy ảnh, không nên chạy ra ngoài để dọa người, Lữ Tư Anh ai oán nghĩ lại, chính là. Ô ô ô, tối hôm qua đối tượng gặp mặt của cô là một con khủng long, một con khủng long bạo chúa!

Bốn phần thịt bò chín vào khoảng hai mươi ounce (đơn vị trọng lượng của Anh, Mỹ) còn chưa đủ, cuối cùng cô vì nhìn thấy anh ta ăn mà không thể ăn được, trời ạ, bây giờ nghĩ lại cô vẫn còn có cảm giác buồn nôn

“Quân tử, trên thế giới này tất cả nam nhân tốt đều chết sạch rồi à?” Cô ai oán ôm lấy eo của Vương Di Quân hỏi.

“Không phải đã chết, mà là một nửa là hoa đã có chủ còn một nửa khác thì bị Gay.” Vương Di Quân vỗ đầu cô an ủi.

Lữ Tư Anh nghĩ đến mấy người bạn của mình, lại nhớ đến lần cùng đến GayPub với Vương Di Quân, mấy cảnh tượng mà cô nhìn thấy không khỏi khiến cô gật đầu đồng ý

“Chị nói đúng đấy.”

Vương Di Quân lần thứ hai vỗ vỗ đầu muội muội đồng sự, “Có muốn tỷ tỷ giới thiệu cho mấy nam nhân để làm quen không?” Cô hỏi.

“Không cần!” Lữ Tư Anh nhảy ra xa giống như là vừa chạm vào vật gì rất nóng. Cô nghĩ lại mấy đối tượng mà cô được giới thiệu đến bây giờ vẫn còn sợ hãi, cái loại nam nhân đầu to, chân ngắn, dạ dày vô đáy, thôi miễn cho cô là kẻ bắt tài a

“Đừng chỉ đề ý đến mỗi bề ngoài như vậy, bọn họ thực ra rất ôn nhu, túi tiền cũng được, miễn cưỡng cũng coi như là tạm ổn đi.” Vương Di Quân nói.

“Nếu như tốt như vậy, tại sao chị lại không lôi ra mà sử dụng?”

“Người ta không thích chị nha.” Ba mươi sáu tuổi đã ly hôn một lần, ai người ta thêm

“Chị đừng có ngại biện.”

”Chị chỉ nói sự thật thôi, tới cái tuổi bọn họ đều hy vọng cưới được một người giúp họ sinh con đẻ cái, mà tuổi của chị đã nhiều không thích hợp cho việc đây.” Vương Di Quân bùi ngùi nói

Ly hôn một lần cô chỉ muốn sống hạnh phúc, quan tâm đến ánh mắt của nam nhân nhiều hơn là đề ý đến bề ngoài của họ, đem tâm tư của họ đặt lên hàng đầu, đáng tiếc tuy cô có thể thấy rõ ràng cái gì gọi là nam nhân tốt, nhưng lại không có cách nào khiến các nam nhân tốt ấy đề ý đến mình

“Quân tử, em không phải cũng chỉ kém chị có vài tuổi?” Lữ Tư Anh nhìn cô bất khả tư nghị (Không thể tin nổi)

“Trên thực tế chỉ kém có sáu tuổi, nhưng chênh lệch về mặt sinh lý là rất nhiều.” Cô nói hoàn toàn đúng sự thực

“Nếu nam nhân muốn kết hôn chỉ là tìm người thay anh ta sinh đứa nhỏ, cái loại nam nhân đó em không cần.”

Vương Di Quân cười mà không nói, nhưng trong mắt cô lại không có chút tươi cười nào

“Quân tử, chị tuyệt đối không thể vì nguyên nhân này mà coi thường chính mình, chị xem Lâm Thanh Hà hơn bốn mươi tuổi còn có thể sinh con, chị bắt

quá cũng mới ba mươi mấy tuổi mà thôi, sợ cái gì? Lần tới nếu có nam nhân dùng nguyên nhân này mà cự tuyệt chị, không cần khách khí, một quyền thưởng cho hắn “Lữ Tư Anh tức giận nói

“Đã nhớ kỹ.” Vương Di Quân cười trả lời, “Nhưng em thật sự không muốn chị giới thiệu sao? Em rất muốn có bạn trai còn gì”

“Em rất gấp, nhưng l có câu trư khuyết vật lạn nha.”(Có thể hiểu là thà thiếu chứ không dung bù. Vì dịch không sát nghĩa nên mình để nguyên)

“Hình như chị nhớ lần trước em nói trư lạn chỗ thiếu chứ.” Di Quân liếc mắt nhìn Tư Anh không khỏi buồn cười

“Chị không biết sự thật và nguyện vọng luôn đi ngược lại với nhau à?.” Lữ Tư Anh thở dài nói.

“Đều là của em nói.” Vương di quân cười xoay người, đi trở về chỗ ngồi chuẩn bị đi làm, lại đột nhiên nhớ tới một việc nên lần thứ hai xoay người quay đầu lại xem cô.” Tư Anh, hôm qua chị có giao việc cho em phải không? Phó giám đốc mười giờ sẽ cần đến.” Nàng nhắc nhở.

“A!” Lữ tư an đột nhiên sợ hãi kêu lên, vội vàng dốc một nửa đồ trong túi xách của mình.”Em xong rồi, em xong rồi.”

“Vẫn chưa làm sao?” Vương di quân nhú mi đi trở về bên người Tư Anh, cúi đầu chăm chú nhìn đồng tư liệu hỗn loạn trên bàn

“Ngày hôm qua em nghĩ là nên về nhà làm, ai biết tên khủng long kia ngoài bộ dạng khi ăn khiến người ta muốn ói, còn dây dưa mãi không dứt, chờ em về được đến nhà đã là mười giờ, sau đó.”

“Sau đó em quên luôn sự tồn tại của nó?” Vương Di Quân thay cô nói nốt

Lữ Tư Anh gật đầu ai oán

“Em xong rồi.”

“Quân tử, chị đừng nói như vậy, nhanh giúp em một tay làm cho xong sau đó em sẽ khao chị một bữa ra trò.” Nàng cầu xin.

“Em làm sao lại hồ đồ như thế chứ?” Vương Di Quân thở dài một tiếng.”Trường hợp này không phải xảy ra lần đầu tiên , hướng chị em vào công ty đã được hơn hai năm, tại sao lại luôn vứt đồ bừa bãi, thật hồ đồ.”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Quân tử, chị giúp em đi, bằng không em nhất định sẽ bị phó giám đốc mắng, giúp em nhé” Cô hai tay tạo thành chữ thập cầu xin.

“Chị.”

“Lữ Tư Anh.”

Thanh âm bất ngờ làm cho trái tim hai cô gái không khỏi giật thót, Vương Di Quân nhanh chóng xoay người nhìn về phía giọng nói phát ra, sau đó mặt trở nên nghiêm chỉnh, cung kính thanh âm, “Phó giám đốc, sớm”

Lữ Tư Anh sợ hãi nhìn hướng cửa chính, lập tức cô nhỏ giọng nói: “Phó giám đốc, sớm” Trong lòng ai oán, anh ta không có việc gì sớm như vậy đến công ty làm gì? Lão bản của công ty người ta sau mười giờ mới đến công ty, cũng chỉ có anh ta mới sáng sớm mà đã chạy đến dọa nhân viên.

Kì Diệp đi hướng các cô, chớp mắt một cái liền chú ý đến những tài liệu hỗn loạn trên mặt bàn của Lữ Tư Anh, anh dừng ở trước mặt cô, đem ánh mắt chuyển sang cô.

Lữ Tư Anh cảm nhận được hô hấp của chính mình trong nháy mắt ngừng lại.

“Mang tư liệu ta cần đến.” Nói xong, anh xoay người đi vào văn phòng phó tổng giám đốc, sau đó phanh một tiếng đóng cửa lại, cô sợ tới mức lòng có chút chấn động giống như cánh cửa kia

“Em xong rồi.” Vô lực đem mặt dán vào đồng văn kiện, Lữ Tư Anh về mặt cầu xin nói, thiếu chút nữa là nước mắt rơi xuống.

“Chị phải sửa một chút những lời chị vừa nói.” Nhìn đến văn phòng phó tổng Vương Di Quân thành linh nói.

“Nói cái gì?” Lữ Tư Anh vẫn là về mặt đưa đám, uể oải hỏi.

“Trên đời nam nhân tốt không bị Gay cũng không phải hoa có chủ, lý lịch trong sạch, công ty ta có một người.”

“Người nói là ai?” Nàng đột nhiên có loại dự cảm không tốt

“Phó tổng giám đốc nha.”

Cô biết nam nhân Quân tử nói đến là anh ta, nhưng là thực có lỗi, cho dù toàn bộ nữ nhân của công ty đều cho rằng Kì Diệp là rùa vàng hiếm có, Lữ Tư Anh vẫn kiên quyết bỏ phiếu chống lại.

“Em không cảm thấy vậy sao?” Vương Di Quân nhìn biểu tình không cho là đúng của cô hỏi.

“Không cảm thấy.” Nàng phớt môi

“Vì cái gì?”

“Bởi vì anh ta chẳng những... không phải là nam nhân tình khiết(nam nhân tình khiết chỉ nghĩ cái gì đến), mà còn là một tên ác ma, chuyên môn gây khó dễ cho một tiểu nhân viên là em, anh ta chính là ác ma!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

Nói thật ra, tuy rằng cùng làm công sự một năm, Lữ Tư Anh vẫn là không hiểu được vì lý do gì mà anh ta đặc biệt chú ý đến cô, mỗi ngày cô chỉ cầu mong để có thể bình an vượt qua, sau đó đếm từng ngày để lĩnh ba ngàn tiền lương chỉ là một mong ước nhỏ nhỏ của một tiểu nhân viên chức.

Có khi ngẫm lại, cô cũng không khỏi hoài nghi anh ta có ý tứ đối với cô, cho nên mới đặc biệt chiếu cố?

Nhưng giả thiết này chẳng tồn tại được đến vài giây, cô sẽ lập tức phủ định nó, bởi vì đừng nói đến việc cô không hề cảm nhận được chút gì gọi là tình ý, ngay cả ‘ ngoài cuộc tình táo trong cuộc u mê ’ đồng sự đều đã khuyên cô đừng ngây người

Vội lại, tất cả đều đã nhìn thấy thái độ của phó tổng đối với cô vô cùng nghiêm khắc, cùng với không chút lưu tình sai khiến cô những việc không liên quan đến chức vụ của cô, bất kể là ai cũng tin tưởng đối phương đối với cô chính là không chút tình ý, nếu nói cùng cô có cừ oán thì có thể.

Cô hảo đáng thương nha, giống như cô bé lọ lem bị mẹ kế và hai tỷ tỷ ác độc khi dễ, chẳng qua hiện tại người khi dễ cô là thủ trưởng của cô mà thôi, cô thật sự hảo đáng thương mà

“Cô rốt cuộc có nghe thấy lời tôi nói hay không? “

Một tiếng động mạnh làm cho Lữ Tư Anh nhanh chóng nâng lên cặp mắt đang mờ mịt, ngạc nhiên khi nhìn thấy đồng văn kiện chòng chát trên mặt bàn, cùng với đó là vẻ mặt giận không thể át của Kì Diệp.

“Cái gì?” Cô thật cẩn thận hỏi lại, nhớ thật kĩ lại xem trước tiếng động kia anh đã nói với cô những gì .

“Tôi hỏi cô rốt cuộc có hay không nghe tôi nói chuyện?”

“Có, đương nhiên là có.” Nhìn vẻ mặt anh giận không thể át , cho dù cô không nghe cũng phải trả lời có nếu không khẳng định sẽ chết thật sự khó coi.

“Hảo, tôi vừa mới nói cái gì?” Hắn hai tay giao nhau để trước ngực trầm giọng hỏi.

“Sá?” Cô há hốc mồm. Còn muốn kiểm tra sao? Cô xong rồi!

“Nói nha, cô vừa rồi không phải nói là có nghe sao?”

“Ta. Ân, “Cô cố gắng hồi tưởng xem lúc nãy anh đã nói cái gì, lúc đầu là cô có nghe, “Phó tổng nói bài phát biểu về lượng tiêu thụ (Cái này ta chém), không thể lấy một con số tiêu thụ đơn thuần đến .”

“Sau đó đâu?”

“Sau đó.”

“Cô căn bản là không hề nghe!” Anh tức giận nói.

Lữ Tư Anh nhin không được co rúm người lại, nhìn anh một cái, lúc sau là cúi đầu sám hối.

“Cô năm nay bao nhiêu tuổi ?” Hắn tức giận hỏi.

“Ba mươi.” Cô cúi đầu trả lời , biết anh lại sắp bắt đầu bài giáo huấn

“Ba mươi tuổi, cô có thành tựu gì? Có chuyện gì có thể để cô ngẩng đầu ưỡn ngực nói ra để hướng mọi người khoe khoang? “(>.<)

“Tôi có một đồng bằng hữu, tôi dám cam đoan tuyệt đối không ai có thể có nhiều bằng hữu hơn tôi.” Cô nhanh chóng ngẩng đầu biện giải

“Sau đó đâu?”

“Sau đó.” Cô nghĩ không ra .

“Không có?” Anh biết rõ còn hỏi.

Cô xấu hổ lần thứ hai cúi đầu.

“Nghe nói cô gần đây đang tìm bạn trai?” Anh thỉnh linh hỏi

Lữ Tư Anh nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía anh

“Cô sẽ không phải vì chuyện này mà công tác gần đây mới có thể quên trước quên sau đấy chứ?” Anh nhìn thẳng cô..

Lữ Tư Anh ngạc nhiên mở to hai mắt

“Không, ta không có.” Nàng vội vàng lắc đầu, “phó tổng hẳn là biết trước khi qua trình thân cận bắt đầu, tôi vốn đã bừa bãi như vậy, cho nên hai việc này cùng nhau tuyệt nhiên không có quan hệ.” Không thể nói rằng cô đã qua vài buổi gặp mặt, chung qui vẫn là không có bạn trai, nhưng là có cùng còn có cơ hội, cô cũng không muốn vì công tác mà mất đi cơ hội.

“Nguyên lai cô cũng biết mình làm việc rất bừa bãi (ý là vứt đồ bừa bãi), vậy vì cái gì mà không tiếp thu đề sửa chữa, lại còn liên tiếp mắc thêm lỗi lầm” Anh trầm giọng nói.

“Thực xin lỗi.”

“Xin lỗi thì có ích lợi gì, nói xong là có thể tiếp tục mắc thêm lỗi, làm việc không phải là cần trách nhiệm sao? Vì cái gì cô nghĩ đến chỉ cần xin lỗi là có thể công đạo mọi chuyện, cho đến bây giờ vẫn không kiểm điểm thay đổi tác phong vứt đồ bừa bãi, thái độ công tác thực sự không tiếp thu?”

Lữ Tư Anh sấm hối cúi đầu xuống, chỉ kém chút nữa là môi chạm mặt bàn.

“Không cần mỗi lần tôi nói, cô liền cúi đầu, chẳng lẽ trên bàn có thể kiếm ra được ra tiền sao?” Trùng mắt, Kì Diệp thờ gấp nói.

“Phó tổng, tôi đang sám hối.” Thật cẩn thận ngược mắt lên nhìn anh một cái, Lữ Tư Anh nhỏ giọng nói

“Cô nếu biết cái gì là sám hối, sẽ không ba ngày hai lần bị tôi mắng.”

Lữ Tư Anh lần thứ hai cúi đầu, ủy khuất nghĩ muốn rơi lệ, anh ta thích mắng chửi người

thì liên quan gì đến cô, hơn nữa từ khi đến nơi này, anh liền quăng một đồng công tác xuống đầu cô, cô lúc đầu làm không phải hoàn mỹ nhưng cũng không đến nỗi cầu thả, cho nên nếu nói ra thì đều là do anh ta làm hại, anh ta đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu cô, quả nhiên là quỷ!

” Ở trong lòng cô lại đang mắng tôi là ma quỷ đúng không?”

“Anh như thế nào. Ngộ.” Trái tim nhất thời nhảy dựng lên, Lữ Tư Anh kêu lên, chợt lại bịt chặt miệng lại, ghen hòng trợn trối nhìn anh, nghĩ thầm, rằng xong rồi.

“Tôi như thế nào biết?” Kì Diệp thay cô nói hết lời.” Cô đã từng nghe qua câu nếu không muốn người khác biết thì tốt nhất đừng nghĩ chưa? .”

Xong rồi, lúc này khẳng định là xong rồi! Công tác thì làm sai hơn nữa còn nói xấu sau lưng thủ trưởng, cô nhất định sẽ bị mất việc..

Chính là hiện tại kinh tế thị trường, dân cư thất nghiệp rất nhiều, cô nếu thật sự mất đi công việc “Hạng nhất” này, còn có thể tìm được một công việc “hạng nhất” “nữa sao? Không nên không nên, mặc dù đang ở dưới trướng ma quỷ, làm việc thực vất vả, nhưng ít ra còn có thể ăn no mặc ấm, nếu mất đi công việc “Hạng nhất” này, kia có thể nói là không chắc chắn (để tìm được việc) , cho nên cô nhất định không thể để bị mất việc.

“Phó tổng giám đốc, kia chỉ là nói giỡn thôi, ai chẳng biết phó tổng của chúng ta anh tuần tiêu sái, phong lưu , thái độ làm người đáng tin cậy năng lực làm việc tốt, là nhân tài hiếm có, là phu quân đáng mơ ước , Ma Tước trong mắt đích chi đầu, mỹ nữ trong mắt đích chi đầu.” (cái này cho ta để nguyên bản)

“Đù, đù .” Kì Diệp cảm thấy dở khóc dở cười, cái gì kêu mỹ nữ trong mắt đích chi đầu? Loại này nói chỉ sợ cũng chỉ có cô mới có thể nói được

“Anh. Không thích hình tượng dã thú sao?” Lữ Tư Anh ngẩn ngơ, thật cẩn thận hỏi.

“Người bình thường ai thích làm dã thú?” Kì Diệp tức giận hỏi lại nàng, có đôi khi bị nàng làm cho bất tỉnh.

“Phó tổng, anh hiểu lầm, tôi nói dã thú ở đây không phải là dã thú thực sự, mà là ‘ mỹ nữ cùng dã thú ’, so sánh anh mặc dù không có vẻ bề ngoài xinh đẹp, nhưng lại có tâm địa thiện lương cùng tài phú thật là một nam nhân tốt.”

“Cô xoay chuyển thật là nhanh.”

“Là phó tổng hiểu lầm ý tứ của tôi.” Cô ủy khuất nói.

“Người còn nói?” Kì Diệp trùng mắt nói.

Lữ Tư Anh lập tức mím nhanh miệng, quay sang làm một bộ biểu tình “Ta sai lầm rồi”, tâm lý cũng không phục thối tháo thâm nghĩ. chính là như thế.

“Bắt đầu gặp mặt đến bây giờ, cô tổng cộng đi mấy buổi ?” Anh lần thứ hai mở miệng hỏi.

Lữ Tư Anh ngậy ngốc nhìn anh,

“Trả lời tôi ngay!”

“Bây buổi.” Cô kinh hách đáp.

“Bây buổi đều không có kết quả?” Anh lại hỏi.

Lữ tư an nhanh chóng lắc đầu, tiếp theo lại không ngần tò mò hỏi: “Phó tổng vì cái gì hỏi cái này?”

“Tôi lo lắng cô tiếp tục như vậy nữa, thì công ty sẽ vì cô mà sụp mất.” Anh trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái, giống như giả nói (ta không hiểu đoạn này lắm T.T)

“Này. Không khoa trương như vậy chứ? ‘Cô ngạc nhiên mở mắt to.

‘Ngươi nghĩ rằng ý của ta là gì hả?’” Anh trừng mắt hỏi.

“Không phải chỉ tôi công tác bất lực, gián tiếp ảnh hưởng đến việc làm ăn của công ty, sau đó.”

“Cô thực cho rằng mình vĩ đại vậy sao?” Anh trào phúng đích chặn ngang lời cô

.

Lữ Tư Anh đột nhiên có ý nghĩ muốn xông lên kéo anh ta, biểu tình trên mặt thực muốn bị kích động. Anh ta nói chuyện là được rồi, cần gì bày ra cái biểu tình đầu cột? Thật sự là tiểu nhân đáng ghét! Huống chi anh ta nói cô có thể kéo sụp công ty, cũng không phải cô nói, thật sự là cái hỗn đản thù trưởng, ma quỷ!

“Lại ở trong lòng mắng tôi?” Anh liếc mắt một cái nhìn cô

“Không có.” Cô cả kinh

“Thật sự không có sao?”

“Thật sự.” Cái này lập tức phải gạt đầu

“Vậy cô vừa mới suy nghĩ cái gì?”

“Ta suy nghĩ nếu phó tổng nói là ta bất lực, kia không biết phó tổng nói ta đem công ty kéo sụp là có ý gì?” Cô phản ứng cực nhanh nói.

Kì Diệp vừa liếc mắt nhìn cô một cái, trên mặt rõ ràng viết “Tôi tin cô mới là lạ”, bất quá anh nói cái gì cũng chưa nói, chính là tiếp tục đích mở miệng hỏi: “Gặp mặt cùng người hân là nhân sỹ xã hội đi?” (là cái thể loại gì ???)

“Đương nhiên.” Lữ Tư Anh quái dị nhìn anh một cái, cảm thấy được anh hỏi cái này căn bản là vô nghĩa thôi, nàng sẽ không tìm một người vị thành niên hoặc một kẻ không có việc làm, không có năng lực và rất bệnh hoạn đi?

“Nói như vậy đã có bảy hệ thống xí nghiệp liệt chúng ta vào danh sách cự tuyệt hợp tác?” Anh có chút dăm chiêu nói.

Lữ Tư Anh lẳng lặng nhìn anh, thật sự là càng nghe càng mơ hồ.

“Cô nghe không hiểu sao?” Xem biểu tình mờ mịt cô, Kì Diệp hỏi.

Cô trực tiếp lắc đầu.

Kì Diệp trừng mắt, có ý muốn thân thủ đem đầu của nàng gõ vài cái, như thế nào lại có thể giống một kẻ trì độn như thế? Ngay cả trào phúng nghe cũng không hiểu!

“Ý tứ của tôi chính là cô phá giá thị trường nữ nhân viên của chúng ta, về sau công ty xí nghiệp cùng đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc đã liệt chúng ta vào nhóm nhóm ‘vũ phu’ nữ nhân đều giống như cô vậy không có tài, không có năng lực, đầu trì độn, tới ba mươi tuổi rồi giống hệt một lão bà. Tôi nói như vậy cô hiểu không?”

Không hiểu chính là ngu ngốc !

Lữ Tư Anh nhìn anh bằng con mắt thù địch, hai tay nắm lại thành quyền. Cô thật sự nghĩ muốn. . . . thật sự nghĩ muốn hung hăng đánh cho anh vài quyền, đáng giận, hỗn đản cộng thêm đáng chết mười vạn tám ngàn lần cũng không đủ, dứt khoát phê bình cô không ra cái gì, thật sự là đại hỗn đản, hân quả nhiên là ma quỷ!

“Rất đáng giận sao?” Vô nghĩa! Làm gì có ai bị người đối diện phê phán không ra gì mà vẫn vui vẻ được chứ? “Tôi chỉ là ăn ngay nói thật.”

Hồn dân, còn nói!

“Xem ra những lời tôi nói đều là sự thật, cho nên cô mới không phản bác”

Chết tiệt hồn dân, thật muốn đánh hấn, nghĩ đến thân thể cũng đã phát run. Nhưng mà không được, nếu thực sự đánh anh ta, khẳng định ngày mai cô sẽ thành người thất nghiệp, sau đó sẽ chết đói ở đầu đường...

Thôi, đành vì tương lai mà suy nghĩ, nhắm mắt làm ngơ như vậy cũng tốt lắm

“Xin hỏi còn có việc gì cần làm không, nếu không còn việc gì tôi xin phép ra ngoài.” Cô vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi, sau khi nói xong cũng chẳng đợi anh có phản ứng lập tức xoay người, đi nhanh đến cửa trước.

“Chờ một chút.”

Cô cả người cứng ngắc dừng lại cước bộ

“Nghe nói cô rất muốn có bạn trai, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn bắt buộc phải có”

” Đây không phải truyện của anh, hơn nữa anh đừng có quá nhiều chuyện như vậy được không, hồn dân!” Lữ Tư Anh rút cuộc cũng không thể nén lại, tức giận trừng mắt, đều do anh ta, tự dung lại kích động cô, như thế cũng tốt, cô khẳng định sẽ bị”Tù chức”, đáng giận!

“Hồn dân? nguyên lai là cô vẫn nghĩ tôi như vậy.” Kì Diệp nhẹ giọng nở nụ cười.

Lữ Tư Anh ghen hòng vẫn trừng mắt nhìn anh, một bộ dáng bị dọa đến ngây người, đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười, dù rằng đã làm việc với anh một năm

“Cô làm gì mà lại lộ ra cái vẻ mặt này?”

“Bởi vì anh đang cười” Cô thì thào đáp lại, vẫn là bộ dạng bị dọa cho ngây ngốc

“Đơn giản chỉ vì tôi cười mà đã bị dọa cho ngây người rồi sao, điều kế tiếp tôi nói chắc hẳn là muốn hù cô chết?” “ Anh một nửa trào phúng một nửa chế nhạo nói.

Lữ Tư Anh trừng mắt, bỏ qua vẻ mỹ nam hấp dẫn, hoài nghi nhìn anh

“ Anh muốn nói cái gì?” Nhiều lắm là nói cô về nhà mà tự nuôi bản thân thôi, cô đã sớm chuẩn bị tâm lý, đâu có dễ dàng để bị hù chết như vậy? Anh ta thật sự rất xem thường người khác!

“ Cùng tôi kết giao, tôi sẽ làm bạn trai của cô”

“ Cái gì?” Lữ Tư Anh ờ lớn hai mắt, kinh ngạc nhìn anh

Anh ta vừa mới nói cái gì đó? Làm bạn trai của cô? Thật sự? Trời ạ cô muốn bất tỉnh....

Bạn đang đọc truyện *Thích Nói Nhiều*, Lữ Tư Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“Cho nên cậu thật sự đã té xỉu? Chưa đến thời gian họp nhưng vừa tỉnh dậy cậu liền bỏ chạy, không bận tâm đến công việc luôn?” Thôi Mễ Mễ ngồi ở trên giường, một thân áo ngủ, tóc tai bù xù trừng mắt nhìn đến bạn thân Lữ Tư Anh, tức giận tròn mắt mắng, “Cậu thật sự là đồ ngốc”

“Mễ Mễ!” Lữ Tư Anh yếu ớt kháng nghị, cô cũng biết là mình có lúc ngu ngốc, nhưng không nghĩ đến lại chỉ vì một câu nói mà té xỉu, sau đó lại còn bỏ trốn.....

Ô, hồi tưởng lại .mình, cô thật sự là rất ngốc mà

“Chẳng lẽ tớ nói sai sao?”

“Cho dù không sai, nhưng cậu cũng đừng có nói như thế, tớ cũng đã hối hận muốn chết rồi đây này.” Cô liếc mắt một cái, ai oán nói.

“Hối hận thì nên trở về đi làm đi, xin lỗi không tiễn.” Thôi Mễ Mễ kéo chăn bông lên, xoay người tính nằm xuống. Không có biện pháp, phụ nữ có thai luôn thích ngủ

“Cậu không được ngủ, Mễ Mễ.” Lữ Tư Anh lập tức giữ lấy tay cô, không cho nằm xuống.

“Cậu không phải về đi làm à?”

“Tớ chưa nói tớ sẽ trở về.” Lữ Tư Anh ai oán nhìn cô.

“OK, vậy cậu muốn thế nào?” Trừng mắt lại một lúc lâu, cuối cùng Thòi Mễ Mễ vẫn phải cố gắng áp chế cơn buồn ngủ.

Cô đem gối đặt ở sau lưng, dựa vào đầu giường, sau đó vuốt mái tóc dài, hất hết về phía sau chờ đợi cô bạn mở miệng đáp lời.

Lữ Tư Anh há mồm như muốn nói cái gì đó nhưng chỉ nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng cũng phun ra bốn chữ——

“Tớ cũng không biết.”

Cô thật sự không biết mình muốn làm gì, chỉ biết sau khi rời khỏi công ty ý niệm đầu tiên là tìm đến Mễ Mễ, nghĩ cô ấy có thể đưa ra lời khuyên, nhưng cô cần bản một chút suy nghĩ cũng không có, bởi vì tất cả cứ loạn hết cả lên làm cô không biết bắt đầu từ đâu, đầu cô chính là một mảng hỗn loạn, cô chỉ biết là muốn tìm đến Mễ Mễ mà thôi.

“Hảo, tớ đây hỏi cậu trả lời.” Nhìn đến bạn, Mễ Mễ trầm ngâm một lúc cuối cùng cũng nói: “Cậu cảm thấy phó tổng chỗ cậu là người thế nào?”

“Anh ta chính là ác ma!”

“Tớ đang hỏi diện mạo cùng tính cách, không phải là thái độ của anh ta với cậu trong khi làm việc.” Thòi Mễ Mễ trợn mắt cố nén tức giận nói.

Một năm qua, cô đã nghe rất nhiều về chuyện anh ta vì sao là ác ma, như thế nào độc tài trong công tác, cùng như thế nào bắt nạt Lữ Tư Anh, nhưng hiện tại cô chỉ muốn nghe cảm nhận giữa nam nữ đơn thuần.

“Diện mạo và tính cách?”

“Đừng có nói với tớ là, cộng tác cùng anh ta một năm nhưng cậu ngay cả diện mạo người ta cũng không nhớ rõ nhé.”

“Tớ đương nhiên nhớ, nhưng cậu muốn biết làm gì?” Lữ Tư Anh hoài nghi nhìn cô.

“Trả lời tớ là được.”

“Anh ta bộ dáng cao cao gầy gầy, đeo kính mắt, cho nên thoạt nhìn có phần nhã nhặn”.

“Chỉ như vậy?” Đợi một lúc không nghe thấy về sau, Thòi Mễ Mễ về mặt quái dị mở miệng, “Cậu không thể tả thêm chút gì nữa sao? Nói cụ thể một chút? Cậu cùng tên kia thật sự thiếu thiện cảm với nhau đến vậy sao, không thêm quan sát anh ta kĩ một chút?” (ta xin lỗi nhưng hình đoạn này không phải vậy ta chém vào)

“Cũng không thể nói như vậy, ít nhất khi cấp trên của công ty phát phần thưởng thì có nhìn kỹ anh ta một chút.”

“Dù sao anh ta thuộc vào loại không thể nhìn ngoại hình mà đánh giá?”

“Cái gì là không nhìn vào ngoại hình đánh giá?”

“Chính là bộ dáng không được tốt lắm, nhưng năng lực cùng tướng mạo lại hoàn toàn khác biệt.”

“Không đúng.” Lữ Tư Anh suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên lắc đầu.

“Cái gì không đúng?” Thòi Mễ Mễ hỏi lại

“Anh ta không thể dùng từ bộ dáng không được tốt lắm mà hình dung được, trên thực tế bộ dáng của hắn rất xuất, ít nhất thì nhân viên của công ty đều nói như vậy.”

Thòi Mễ Mễ trừng mắt cô, đột nhiên có ý muốn rống to ” “Vậy cậu nói như vậy ngay từ đầu không được sao” cô hít sâu một hơi.

“Cho nên nói, kỳ thật phó tổng của người là một cái Tam Cao nam nhân(????), vẫn là cái loại dễ nhìn?” Cô hỏi.

“Đại khái đi.”

“Chưa kết hôn?”

“Nghe nói vậy”

“Có sở thích gì đặc biệt, tỷ như đặc biệt thích trò SM, hoặc là hay lêu lổng ở các GayPub?”

“Cái này tớ làm sao mà biết được?” Lữ Tư Anh nhú mồm, lúc sau nhớ ra cái gì đó liền cười bỏ sung, “Bất quá tớ nhớ rõ có một lần cùng với anh ta đi tiếp một khách nhân người Mỹ, vị khách kia luôn thích tựa vào người anh ta, còn động đây làm vài chuyện mờ ám, tựa như sờ tay anh ta, tớ thấy cả người anh ta nổi da gà, thiếu chút nữa bức tớ cười chết.”

“Vậy khẳng định anh ta không phải Gay.” Thời Mễ Mễ gật đầu

“Hắn là vậy.” Lữ Tư Anh cũng gật đầu

“Vậy chỉ còn lại là thích chơi SM, có khuynh hướng bạo lực.” Thời Mễ Mễ tiếp lời.

“Khuynh hướng bạo lực?” Lữ Tư Anh có chút sững sốt bất giác nhắc lại mấy lời này.

“Làm sao?” Thời Mễ Mễ chăm chú nhìn cô hỏi.

“Nói đến khuynh hướng bạo lực, tớ đột nhiên nhớ tới vài chuyện.”

“Chuyện gì?” Thời Mễ Mễ tò mò hỏi.

“Cậu có nhớ hồi trước tớ có đề cập qua về một đồng sự, lão công của cô ấy có khuynh hướng bạo lực, chỉ cần tức lên sẽ không phân biệt trắng đen mà đánh cô ấy, cho nên thỉnh thoảng có thể thấy trên người cô ấy những vết thương mới?”

“Đương nhiên nhớ rõ” Thời Mễ Mễ đột nhiên trầm giọng hỏi, “Nữ nhân kia còn chưa ly hôn với tên cầm thú đó à?”

“Cô luyến tiếc hai đứa con trai.” Lữ Tư Anh lắc đầu nói.

“Cho nên vẫn chịu sống trong cuộc sống bị đánh đến kinh hồn bạt vía?” Cô giễu cợt nói.

“Cô ấy có xin bảo hộ lệnh.”

“Bảo hộ lệnh là cái rắm, nếu nó thực sự có tác dụng thì vì cái gì mà vẫn có tin tức về sát phu, sát thê, sát tử? Nếu cô ta đủ thông minh, tốt nhất là nên ly hôn thật nhanh, sau đó tìm một nơi mà tên cầm thú kia không thể tìm thấy mà bắt đầu một cuộc sống mới. Về phần tiểu hài tử, nếu như vẫn còn sống với họ, thì căn bản là đứa nhỏ còn chưa hiểu chuyện, huống chi cho dù cô ta thật sự vì đứa nhỏ mà lưu lại, đứa nhỏ lại lớn lên trong loại bạo lực kia, thì cũng không thể hội bình thường đi? Chắc đến cuối cùng sẽ không là bị kịch giết chết cha đẻ thì đã tốt rồi.” Thời Mễ Mễ trào phúng nói.

“Cơ hồ đều bị cậu nói trúng.” Lữ Tư Anh trầm giọng nói. “Sau khi cô ta xin bảo hộ lệnh một tuần, tên nam nhân kia đột nhiên xông vào công ty, cứ như vậy ở trước mặt mọi người động thủ đánh người, nếu không phải phó tổng vừa vận ở công ty ra tay bắt hắn, chỉ sợ là lúc sau khó có thể tượng tượng nổi. Lão công của cô ta bị cảnh sát bắt đi, mọi người nguyên bản nghĩ sự tình rốt cục có thể giải quyết, không nghĩ anh ta bị nhốt mười ngày, người nhà anh ta liền nộp tiền bảo lãnh, sau đó lần thứ hai về nhà động thủ đánh lão bà, nhưng lần này cứu cô ta chính là đứa con trai tám tuổi, nó cầm con dao gọt hoa quả đâm vào thắt lưng cha một dao tiền người, chỉ vì cứu mẹ nó.”

Bên trong một mảnh trầm tĩnh, hai người đều trầm mặc không nói, câu chuyện này không biết là nên vui, nên buồn hay là nên bi ai nữa.

“Quên đi, đừng nói những chuyện ảnh hưởng đến việc dưỡng thai của tớ, chúng ta trở lại chuyện chính.” Thời Mễ Mễ hít sâu một hơi nói.

Lữ Tư Anh gật đầu. “Tớ nghĩ chính là, tớ nhớ rõ tại nơi hỗn đản không biết xấu hổ nói đồng sự nữ kia thích bị hấn đánh, cho nên mới đề yên cho anh ta khi dễ, phó tổng của chúng tớ gian không thể át tổng cho tên điên đó một quyền, đồng thời nói một câu đại loại là hấn nói, tôi ghét nhất những kẻ có khuynh hướng bạo lực biến thái.”

“Cho nên từ điểm ấy đến phỏng đoán, hắn có khuynh hướng bình thường?” Thời Mễ Mễ trầm mặc trong chốc lát.

“Hắn là phải” Lữ Tư Anh đồng ý đích gật đầu.

“Vậy cậu còn do dự cái gì, nhanh đáp ứng hấn nha!” Thời Mễ Mễ nhất thời cao giọng. Bộ dạng suất kiếm đủ Trường Số 3, tính tình bình thường lại không có khuynh hướng bạo lực, loại nam nhân này hẳn có rất nhiều nữ nhân muốn chiếm hữu đi, người thông minh hẳn là nên nắm chặt lấy thời cơ, giành lấy phần thắng.

“Ách?” Lữ Tư Anh nghĩ đến ngây người, chỉ ngây ngốc chăm chú nhìn cô.

“Cậu nhìn tớ như vậy để làm chi?” Thời Mễ Mễ trừng mắt, “Loại này chính là nam nhân hiếm có, hiện tại cho dù là cầm theo đèn lồng đi tìm chỉ sợ cũng không thể tìm được, cậu có cơ hội còn không nhanh nắm chắc, chẳng lẽ phải đợi đến lúc người ta kết hôn, lại đi làm người thứ ba sao?”

“Mễ Mễ cậu đang nói cái gì đây?” Lữ Tư Anh dở khóc dở cười hỏi, “Tớ có khi nào muốn làm kẻ thứ ba sao?”

“Cậu đã ba mươi tuổi rồi nếu không nhanh nhanh kết giao bạn trai sau đó dẫn đến hôn nhân, thì về sau cũng chỉ có thể làm nhân tình thôi.” Cô nói.

“Quá đáng!” Lữ Tư Anh mở to mắt kêu lên, “Cậu sao có thể nói như thế được? Ba tháng trước cậu còn độc thân giống tớ, cậu như thế nào.”

“Ba tháng trước là truyện của ba tháng trước, chỉ ít hiện tại tớ không chỉ kết hôn, trong bụng còn có đứa nhỏ, mà cậu thì sao? Một chút tiến bộ đều không có.” Cô cắt ngang nói.

“Ô ô, cậu sao có thể nói vậy với tớ? Ba người các cậu phản bội tớ, còn nói cái gì về sau phải sống nương tựa lẫn nhau, bạch đầu giai lão, kết quả căn bản là là gạt người, kẻ phản bội, các cậu tất cả đều là kẻ phản bội!”

“Bọn tớ nói chính là, ‘nếu’ chúng ta chưa kết hôn, nhưng là hiện tại bọn tớ đều kết hôn, cũng chỉ còn lại cậu.” Thôi Mễ Mễ nhún nhún vai, tỏ vẻ không thể nê hà.

“Phản bội, phản bội, kẻ phản bội.”

“Tiểu thư, cậu đã ba mươi tuổi, thỉnh không cần già bộ dễ thương?”

“Cậu không cần nhắc nhở về tuổi tác của tớ!”

“Không đề cập tới thì làm sao có thể khuyên giải cho cậu?” Thôi Mễ Mễ nói xong còn liếc mắt nhìn Lữ Tư Anh, sau đó còn thật sự nói: “Nói thật Tư Anh, người cũng nên kết giao bạn trai, vì tương lai mà quyết định.”

“Cậu nghĩ rằng tớ nghĩ không giống cậu sao, nếu không nghĩ giống như cậu, việc gì tớ cần phải đi thân cận?” Lữ Tư Anh nhin không được kêu lên.

“Cậu đi thân cận?” Cầm Thôi Mễ Mễ suốt chút nữa thì rút xuống, biểu tình giống như bị hù dọa. Như thế nào cô cho tới bây giờ vẫn chưa nghe nói qua chuyện này?

Đã nói ra thì không thể thu hồi lại, Lữ Tư Anh đem tất cả mọi việc bày ra, dù sao cô cũng không phải là người biết giữ bí mật, một tuần đủ mệt mỏi, cô không nghĩ còn phải lén lút làm gì.

Nghe xong bảy chiến tích tong một tuần của Lữ Tư Anh, Thôi Mễ Mễ chỉ có thể đi đến một kết luận.

“Nguyên lai cậu còn biết tự giác.” cô nói cùng tỏ vẻ vẫn có đường cứu chữa.

“Cái gì tự giác? Đây không phải đều do các cậu làm hại, nếu không phải các cậu vứt bỏ tớ, phản bội của tớ, tớ làm chi cần phải đáng thương như vậy, đi bồi một tên heo có ba đầu ăn cơm! Cậu phải biết là tớ rất đáng, thương, ô ô.” Lữ Tư Anh giả vờ lau lệ nói.

“Cậu có thể không cần đáng thương như vậy, chỉ cần đáp ứng phó tổng giám đốc của cậu là được rồi.”

“Anh ta là ác ma!”

“Là một con quỷ vừa anh tuấn lại vừa có nhiều tiền.” Thôi Mễ Mễ liếc mắt một cái. “Nếu lấy anh ta so sánh cùng tên heo ba đầu kia, nếu tớ là cậu tớ sẽ không cần lo lắng về công tác lựa người.”

Một con quỷ vừa anh tuấn vừa nhiều tiền cùng một con heo có ba đầu?

Sự thật rất đáng buồn, nằm ngửa trên giường đánh giá ưu khuyết điểm của cả hai người, mặc kệ nàng tái như thế nào đánh giá, ma quỷ của người Lữ Tư Anh phát hiện ra một điều, mặc kệ cô có so sánh ở phương diện nào thì con quỷ phó tổng giám đốc kia luôn hơn tên đầu heo kia một bậc. Được rồi, là vài lần như vậy, cô vẫn không thể tưởng tượng đến lúc cô và tên ác ma kia kết giao, bởi vì cô lo lắng lúc ở công ty anh ta hách dịch cô, sau khi bọn họ kết giao có khi nào ngay cả thời gian sau giờ làm anh ta cũng không buông tha không

Ô, chỉ cần nghĩ đến cũng đã khiến cô phát run rồi, nếu trở thành sự thật thì.

Ô ô ô, cô không cần, cô tuyệt đối không làm bạn gái anh ta, tuyệt đối không cần!

Cật lực lắc đầu, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng điện thoại, cô thuận tay nhấn máy.

“Này?”

“Tư Anh, nghe Mễ Mễ nói người kia phó tổng của cậu hôm nay thổ lộ nha? Ha hả a, chúng ta bốn người quả nhiên là bạn bè, ngay cả tin hỷ cũng đều đến không kém nhau là mấy, đầu tiên là tớ kết hôn, sau đó Mễ Mễ, Thắng Nam, hiện tại đến lượt cậu, thật sự là quá tốt.” Ưông Bồng Khiết hưng phấn kêu lên ở đầu kia của điện thoại.

“Tớ không có định cùng anh ta kết giao——” Lữ Tư Anh ngồi bật dậy nói, nhưng lại bị chặn họng

“Vì cái gì phải do dự? Nghe Mễ Mễ nói phó tổng kia chính là người trong vạn người rất khó tìm thấy, đối tượng tốt như vậy cậu còn do dự cái gì? Hẳn là nên lập tức hướng anh ta cầu hôn, hỏi anh ta có nguyện ý thú cậu hay không mới đúng!”

“Tớ không phải cậu!” Lữ Tư Anh kháng nghị kêu lên, “Cậu không cần đánh đồng tớ với cậu, nghĩ muốn kết hôn là điên lên rồi có được không?”

Ở đầu dây bên kia tiếng cười thân nhiên truyền đến.

“Xấu hổ quá, tớ đã kết hôn rồi.” Ông Bồng Khiết trong giọng nói có chút đắc ý. “Còn có, nếu cậu không định kết hôn vậy đi thân cận làm gì nha?”

“Mẽ Mẽ kia chính là có ba cái miệng!” Cô nhất thời mắng.

“Tur Anh, việc này cần bản là không cần ngưng ngừng, nữ nhân đến tuổi này rồi việc ấy cũng được coi là thường tình.”

“Cậu làm chi cần giống Mẽ Mẽ, lần nữa lại nhắc đến tuổi tác của tớ? Tớ so với các cậu là nhỏ tuổi hơn nha!” Tuy rằng chính là chỉ ít hơn một tháng.

“Chính là cả ba bọn tớ đều đã kết hôn.”

“Đáng giận, các cậu là một lũ phản bội!”

“Không cần nói khó nghe như vậy tớ ngay từ đầu đã muốn kết hôn, bằng không thì vì sao ngoại hiệu của tớ lại là cuồng kết hôn chứ? Điểm ấy cậu hẳn đã sớm biết, chỉ có Mẽ Mẽ cùng Thắng Nam thôi, nhưng cũng chỉ có thể nói là do duyên phận của họ đến rồi, cậu cũng giống như vậy nha, duyên phận tới rồi.”

“Tớ không thèm nghe cậu nói nữa.” Bởi vì nằm đó mà mơ.

“Chờ một chút.” Bồng Khiết vội vàng gọi lại cô, “Tóm lại một câu, cậu nhất định phải nắm chắc cơ hội ngàn vạn này, ngàn vạn lần không thể đẩy nó đi biết không? Còn có, hy vọng trong năm nay nghe thấy tin vui của cậu để còn chúc phúc cho cậu nữa.”

Lữ Tur Anh bất đắc dĩ treo điện thoại lên, chỉ kém 0 giờ một giây, điện thoại lại một lần nữa reo lên, nguyên lai chắc là Ông Bồng Khiết còn quên cái gì đó, cô nhú mồm cầm lấy microphone, nghĩ thầm.

“Này?”

“Tur Anh, là tớ.” Nguyên lai là Doãn Thắng Nam.

“Chờ một chút, trước khi cậu mở miệng tớ cần nói rõ. Thứ nhất, không cần lại nhắc đến vấn đề tuổi tác; đệ nhị, không cần lại bảo tớ nắm chắc cơ hội; đệ tam, không cần nói với tớ về chuyện đi thân cận.” Lữ Tur Anh tiên hạ thủ vi cường đối cô nói, “Tốt lắm, cậu gọi điện cho tớ là muốn nói cái gì?”

Nghe xong tuyên bố của cô, Doãn Thắng Nam ở đầu dây bên kia nhin không được bật cười khẽ.

“Cậu tại sao biết tớ gọi điện thoại vì mấy vấn đề này?” Cô hỏi.

“Bởi vì tớ vừa nhận được điện thoại của Bồng Khiết.” Lữ Tur Anh tức giận đáp sau đó còn không quên bổ sung, “Mẽ Mẽ chính là có ba cái miệng!”

“Chúng ta là bạn bè, không nên có cái gì gọi là bí mật hết.”

“Đúng vậy, cũng không biết ai đến lúc chuẩn bị tiến vào lễ đường, mới nói cho chúng ta biết cô ấy đã muốn kết hôn.” Lữ Tur Anh nhin không được châm chọc nói, “Người này chính là phản bội!”

“Thật có lỗi, chính là tựa như lời cậu nói, tớ là bị ép tiến lễ đường, cho nên không thể xem như kẻ phản bội.” Doãn Thắng Nam vì chính mình minh oan.

“Phải không? Bị bắt buộc mà có thể cao hứng như cậu sao, mỗi ngày đều cười đến không ngậm miệng được, hạnh phúc đến nỗi mở miệng ra là lời công của ta thế này, lời công của ta thế kia?”

“Tur Anh.” Doãn Thắng Nam bắt đắc dĩ kêu lên, thanh âm bên trong lại ẩn hàm làm cho người ta không thể nhận xấu hổ cùng hạnh phúc.

Trong nháy mắt, Lữ Tur Anh chỉ cảm thấy chính mình càng thêm tịch mịch.

“Thắng Nam, tớ nhớ rõ lúc trước cậu rất chán ghét lão lần nhắc tới đến anh ấy cậu liền cắn răng xi vạ.” Thậm chí đối với cô cùng phó tổng có phần hơn chứ không kém. “Vì cái gì mà thái độ của cậu thay đổi 180 độ, biến thành như bây giờ thương anh ấy như vậy?” Cô tò mò hỏi, có chút động tâm suy nghĩ, có lẽ nàng cùng tên phó tổng giám đốc ma quỷ kia có thể lúc nào đó cũng như thế chăng.

“Ai nói tớ thương anh ta?” Doãn Thắng Nam mạnh mẽ nói.

“OK, cậu không thương anh ấy, nhưng lại có thể cùng sinh hoạt với anh ấy, còn bồi anh ấy ngủ, cùng làm hết mọi chuyện mà hai người yêu nhau làm.”

“Tur Anh, cậu đối với việc tớ kết hôn oán hận rất sâu sắc phải không?”

“Đúng.” Cô thẳng thắn lớn tiếng đáp, nếu không bởi vì sự phản bội của cô ấy, cô cũng không phải cùng tên vừa khủng long vừa đầu heo đó ăn cơm. Ô, nghĩ đến, cô còn có loại cảm giác ghê rợn.

“Cho dù thật sự là như thế, cậu không cần thẳng thắn trả lời cùng lớn tiếng như vậy đi?” Doãn Thắng Nam nói.

“Kẻ phản bội không có tư cách nói mấy lời này.”

“Được rồi, dù sao vì tớ đã phản bội cậu nên bây giờ mới gọi điện thoại để chuộc tội đây.”

“Chuộc tội? Làm sao, chẳng lẽ cậu định ly hôn quay trở lại con đường độc thân?” Lữ Tư Anh đột nhiên nắm chặt dây điện thoại, hưng phấn ngồi bật dậy, mặt mày hớn hờ truy vấn.

“Những lời này cậu tốt nhất đừng để lão công của tớ nghe thấy, nếu không anh ấy lập tức bắt chúng ta đoạn tuyệt không bao giờ gặp lại.” Doãn Thắng Nam cười khẽ .

“Nếu không phải vậy, vậy cậu muốn chuộc tội kiểu gì?” Lữ Tư Anh nằm úp sấp trên giường, uể oải hỏi.

“Lão công của tớ nhận thức phó tổng của cậu, hơn nữa giao tình coi như không tồi.” Duẩn Thắng Nam đột nhiên nói.

“Sau đó đâu?” Lữ Tư Anh có chút hứng thú hỏi.

“Anh ấy biết những bí mật mà người khác không biết.”

“Bí mật gì?” Cô có điểm buồn ngủ.

“Kỳ thật thân phận của Kì Diệp chính là tiểu lão bản của ‘Vũ Phổ’ .”

“Cái gì? !” Lữ Tư Anh đột nhiên kêu to, lập tức xoay người ngồi bật dậy. “Cậu nói là thật hay giả?”

“Tớ lừa cậu làm cái gì?” Doãn Thắng Nam hỏi.

“Anh ta họ Kì nha!”

“Anh ta là ngoại tôn (cháu ngoại).”

Oa a, đây rốt cuộc là thật hay giả ? Tiểu lão bản của Vũ Phổ, cái kia chứng tỏ giá trị của con người anh ta, về sau ‘Vũ Phổ’ chính là nhà của anh ta. . . .

Lữ Tư Anh mở to mắt một bộ dáng bị dọa sợ chết.

Ô ô ô, không thể nào? Cô còn nguyên rửa anh ta mau chóng sai phạm mà bị sa thải, như vậy cô có thể yên tâm ở lại công ty chờ dưỡng lão, kết quả. . . .
. . Ô ô ô, tại sao có thể như vậy? Anh cư nhiên lại là tiểu lão bản của công ty? Như thế nào có thể?

“Này, cậu làm sao vậy sao lại im lặng không nói gì? Không phải là đang cười trộm đấy chứ? .” Doãn Thắng Nam ở đầu dây bên kia mãi không thấy bạn trả lời sốt ruột hỏi.

“Cười trộm? Tớ là muốn khóc.” Lữ Tư Anh meo meo nói.

“Làm chi muốn khóc? Loại rùa vàng này không phải ai muốn đều có thể gặp được đâu.”

“Cậu căn bản cái gì cũng không biết, Kì Diệp căn bản chính là ác ma, vốn tớ còn đang ước mong một ngày anh ta sai phạm để bị sa thải, kết quả.
Ô ô ô, anh ta lại chính là lão bản tương lai, nhắc tới những ngày tiếp theo ở ‘Vũ Phổ’, chắc chắn không có những ngày tháng yên ổn? Ô ô ô.”

“Lữ Tư Anh tiểu thư, đầu của cậu chỉ để chứa rom với rạ sao?”

“Có ý tứ gì?” Lữ Tư Anh dừng lại, hỏi.

“Tớ đang hỏi cậu có đầu óc hay không, không biết động não một chút sao?”

“Cậu rốt cuộc là muốn nói cái gì, không cần nói vòng vèo, Thắng Nam.” Nhíu mi suy nghĩ một chút, vẫn là không biết bạn định nói cái gì, Lữ Tư Anh trực tiếp mở miệng hỏi.

Điện thoại đầu kia bỗng nhiên truyền đến một tiếng thờ dài thật dài.

“Cậu đã quên mất tiểu lão bản của công ty cậu sáng nay vừa mới nói với cậu cái gì a? Cậu chỉ cần nắm chắc cơ hội này bắt lấy anh ta, cậu còn cần phải lo lắng về những ngày sau không còn an lành sao?” Doãn Thắng Nam hỏi.

“Cậu đang nói cái gì nha, tớ nói đến thời gian đi làm sau này, cậu.”

“Tớ chính là nói về những ngày đó.” Thắng Nam nhanh chóng chặn ngang lời nói của cô,

“Cậu có nghĩ đến một năm công ty kinh doanh kiếm được bao nhiêu? Kì Diệp được chia nhiều hay ít? Tớ nghĩ con số được đưa ra chắc chắn sẽ khiến người ta ghen hờn, mà nếu cậu gả cho anh ta, mấy thứ đó đương nhiên sẽ là của cậu, đến lúc đó cậu còn phải lo lắng về việc những ngày đi làm sao?”

Bởi vì cậu căn bản là không đi làm.”

Lữ Tư Anh đột nhiên trầm mặc một chút, cô có một chút dăm chiêu, thật cẩn thận mở miệng hỏi: “Thắng Nam, nguyên nhân cậu gả cho lão công của cậu, sẽ không là vì tiền của anh ấy đi?”

“Lữ Tư Anh, nếu cậu can đảm nói lại những lời này lần nữa, tớ đây lập tức tuyệt giao với cậu!” Doãn Thắng Nam mở đầu dây bên kia tức giận kêu lên.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tớ chỉ nói giỡn thôi, cậu không cần tức giận như vậy.” Lữ Tư Anh vội vàng trấn an.

“Loại việc này có thể lấy ra để nói giỡn sao?” Cô vẫn còn tức giận.

“Thực xin lỗi, chính là lúc nảy ý tứ của cậu giống như là muốn tớ vì tiền mà gả cho Kì Diệp, chẳng lẽ không đúng sao?”

“Tớ lúc nào thì bảo cậu phải gả cho anh ta? Tớ chỉ phân tích những mặt tốt nếu cậu gả cho anh ta mà thôi, cậu không cần phải cắt nghĩa thành như vậy?” Doãn Thắng Nam tức giận nói.

“Được rồi, vậy cậu rốt cuộc muốn nói cái gì? Không thể một lần nói cho rõ ràng sao, cậu cũng biết là đầu óc tớ không được tốt, cậu nếu cứ nói đông nói tây như vậy đảm bảo tớ sẽ không hiểu.” Cô nói.

“Thực hết cách với cậu.” Doãn Thắng Nam thở dài nói, “Tớ nghĩ chính là, nếu Kì Diệp đã mở miệng nói muốn kết giao cùng cậu, cậu cũng nên thử cùng anh ta kết giao xem, đối với cậu việc này là có lợi chứ không có hại.”

“Vì cái gì cậu khẳng định chắc chắn thế?” Lữ Tư Anh nhin không được ngắt lời hỏi.

“Một, anh ta có điều kiện rất tốt, nếu không có kết quả thì có thể lấy ra mà khoe; hai, anh ta là kẻ có tiền đảm bảo ra tay chắc chắn sẽ hào phóng, nói không chừng trong lúc kết giao sẽ có điểm có lợi; ba, dù sao cậu ngay từ đầu đã chán ghét anh ta như vậy, cho nên nếu sau này có chia tay thì cậu cũng không có tổn thất gì. Tổng hợp lại đã có ba điểm có lợi, cùng anh ta kết giao đối với cậu mà nói, tuyệt đối là trăm lợi mà không một hại.”

Lữ Tư Anh trầm ngâm nắm lấy dây điện thoại, sau một lúc lâu nói cũng không nên lời.

Trong chốc lát sau ——

“Thắng Nam, tớ nghĩ có một việc cậu căn bản là không có lo lắng đến.” Cô chậm rãi mở miệng.

“Chuyện gì?”

“Cùng một người đáng ghét kết giao, cái loại tra tấn này căn bản người bình thường không có chịu đựng nổi, cho nên cái gì kêu là đối với tớ không có hại nha?” Cô kháng nghị hỏi.

“Về điểm này tớ đương nhiên là có nghĩ tới, trên thực tế không nghĩ tới chính là cậu.” Doãn Thắng Nam nói, trong thanh âm lộ vẻ tự tin.

“Cậu rốt cuộc đang nói cái gì?” Lữ Tư Anh hoài nghi nói.

“Tớ nói cậu chán ghét Kì Diệp nguyên nhân là bởi vì anh ta luôn tăng thêm công tác cho cậu, hơn nữa đối với cậu lại đặc biệt nghiêm khắc đúng hay không?”

“Đúng vậy.”

“Cho nên nói bằng cách khác chỉ cần anh ta không hề tăng thêm công tác của cậu hoặc cố ý tìm cậu gây sự, cậu sẽ không chán ghét anh ta đúng hay không?”

“Đúng vậy.”

“Kia còn không đơn giản, chỉ cần uy hiếp anh ta không phải tốt lắm sao?” Doãn Thắng Nam khẽ cười một tiếng, ở điện thoại kia đầu không hề sợ hãi nói.

“Này hiếp?” Lữ Tư Anh trong nháy mắt ngồi ngay ngắn.

“Cậu cho là vì sao không ai biết anh ta là tiểu lão bản? Đây chính là vì có người nào đó cực lực che dấu bí mật.”

Thật sự là một câu búng tỉnh người trong mộng, Lữ Tư Anh hai mắt nhất thời tỏa sáng, cô rốt cuộc đã hiểu vì sao Thắng Nam lại tự tin khi nói cô trăm lợi chứ không một hại.

Uy hiếp nha, ha ha a. . . . Cô dù có nằm mơ cũng chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày vị trí hai người đổi ngược lại nha.

Ác ma Phó tổng giám đốc nha ác ma phó tổng giám đốc, về sau chúng ta chưa biết ai sẽ thắng ai đâu nha, cũng chỉ có chờ xem, ha ha a. . . .

Bạn đang đọc truyện *Thích Nói Nhiều*, Lữ Tư Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Đứng ở trước cửa thang máy chờ thang , đột nhiên cảm nhận được bả vai bị vỗ nhẹ, Lữ Tư Anh theo phản xạ quay đầu lại.

“Sớm, Tư Anh, em ngày hôm qua đi ra ngoài có tranh thủ đi chơi được chút nào không? Đi cả một ngày, sẽ không là dùng một nửa thời gian để đi chơi đấy chứ?” Vương Di Quân đứng ở đằng sau cô vừa cười vừa nói.

“Cái gì?” Lữ Tư Anh tròn mắt cố nắm bắt ý tứ trong lời nói.

“Cái gì là cái gì?” Vương Di Quân tròn mắt nhìn cô.

“Quân tử, chị vừa mới nói cái gì?”

“Chị hỏi em ngày hôm qua đi công tác có tranh thủ đi chơi không, có hay không giữa đường đi thì chuẩn đi chơi mất ?”

“Ai nói em đi công tác?” Lữ Tư Anh lẳng lặng nhìn đồng sự, sau một lúc lâu mới lấy lại một chút hoài nghi mở miệng hỏi.

“Phó tổng giám đốc nha, chẳng lẽ em không phải đi công tác sao?”

Lữ Tư Anh còn chưa kịp mở miệng, trước mặt cửa thang máy đột nhiên mở ra, đám đông chờ lên thang máy lập tức ủa vào, mà cô cũng cứ như vậy bị chen vào thang máy, cùng Vương Di Quân lúc đó bị chấn bởi một đồng người.

Phó tổng giám đốc nói sao? Chính là cô không có đi công tác nha, cô là chạy trốn, mà anh ta lại bảo không biết đi? Vậy vì sao còn cần phải gạt người nói cô đi công tác.

Lữ Tư Anh cúi đầu xuống , cố gắng giải thích vấn đề này, càng nghĩ lại càng không hiểu lý do vì sao anh lại làm như vậy, anh ta không phải là đang ... bảo vệ cô đấy chứ, anh ngày nào cũng nghiêm khắc với cô, cho nên cô còn tưởng hôm nay đến đây sẽ có một công văn đuổi việc chờ sẵn cô, làm cô còn chuẩn bị sẵn một màn uy hiếp buộc anh phải thu lại công văn đuổi việc, kết quả như thế nào lại biến thành như vậy ? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

“Oa, hôm nay cầu thang máy so với bình thường đông muốn chết.” Thang máy dừng vài lần có một ít người đi ra, Vương Di Quân đến bên cạnh cô.

“Àn.” Cô khẽ lên tiếng, đầu vẫn nghĩ đến chuyện bên trên.

“Em đang nghĩ cái gì?” Vương Di Quân nhìn chằm chằm cô hỏi .

“Đang nghĩ phó tổng giám đốc là người như thế nào .” Cô trầm ngâm một chút rồi mở miệng.

“Tốt lắm.” Vương Di Quân đột nhiên vỗ nhẹ bả vai của cô , mỉm cười nói.

Lữ Tư Anh nhìn cô khó hiểu, không biết câu tốt lắm này có ý tứ là gì, lúc này, thang máy ‘đỉnh’ một tiếng, tới lầu của hai người, hai người một trước một sau đi ra khỏi thang máy.

“Chờ một chút, Quân tử, chị vừa nói tốt lắm là ý tứ gì?” Cô giữ chặt Vương Di Quân hỏi.

“Ý tứ chính là em rốt cuộc cũng đã để ý thấy phó tổng là một nam nhân chất lượng tốt, tốt lắm.” Vương Di Quân quay đầu đối nàng nhếch miệng cười nói.

“Quân tử cảm thấy anh ta rất tốt?” Cô nhú mày.

“Không chỉ chị cảm thấy vậy, cả công ty. Không, hẳn là tất cả nữ nhân trong tòa nhà này đều cảm nhận được anh ấy rất tốt, người duy nhất trong khối đại biểu nhân dân toàn quốc đại khái chắc chỉ có mình em không cảm thấy vậy.” Vương Di Quân cười liếc nhẹ một chút nhìn cái trán đang nhăn của muội muội đồng sự nói.

“Em thật sự nhìn không ra ưu điểm của anh ta.” Lữ Tư Anh không phục nói. Đương nhiên, bỏ qua việc thân phận tiểu lão bản của anh ta.

“Em nha, sở dĩ phản cảm với phó tổng như vậy, hoàn toàn bởi vì anh ấy đối với em cực nghiêm khắc trong công việc, chính là em có nghĩ đến nguyên nhân phó tổng luôn đối với em đặc biệt nghiêm khắc ?”

“Xác định vững chắc xem nhẹ em”

“Em chưa từng nghe qua câu yêu càng sâu, trách nhiệm càng nhiều sao (nó cũng đại loại thế a) không?”

Lữ Tư Anh ghen hờn nhìn trân trân cô, một bộ dạng bị dọa đến ngây ngốc.

“Đi thôi, đi làm.” Vương Do Quân mỉm cười, lôi kéo người vừa bị dọa đến ngây ngốc đi vào công ty.

Yêu càng sâu, trách nhiệm càng nhiều? Chẳng lẽ nói phó tổng thực sự thích cô, cho nên mới mở miệng nói muốn làm bạn trai cô, thực chính là như vậy sao?

Lữ Tư Anh hai tay nâng cằm chống xuống bàn, ngăn người nghĩ đến mấy ngày nay thực phiền, thủy chung lại không nghĩ ra được đáp án của vấn đề.

Mấy ngày nay cô nhàn quá nên đâm hốt hoảng, bởi vì đột nhiên phó tổng giám đốc của cô bị phái đi công tác ở Mỹ, ngay tại cái buổi chiều mà cô chạy trốn, cho nên lượng công việc đột nhiên giảm mạnh khiến cô không có việc gì làm lại ngồi ghế lung tung.

Bất quá nghĩ đến cũng thật sự là kỳ quái, công việc của cô không hề giảm bớt, không nói đến mấy cái công tác của ác ma kia cấp cho, trước kia cô vội vàng vàng mà vẫn không giải quyết xong, có khi còn phải tăng ca, như thế nào hiện tại chỉ cần hai ba ngày là đem đồng công việc đầy giải quyết xong hết, còn có thể có nhiều thời gian trống để suy nghĩ đến ngăn người như vậy, thật sự là quái dị.

Hừ, nhất định là bị phó tổng giám đốc ác ma kia độc hại, tay chân biến nhanh, cho nên.

Chờ một chút, chờ một chút, tay chân biến nhanh?

Lữ Tư Anh chậm rãi ngẩng đầu, dừng ở bàn tay trắng nõn của mình, sau đó không thể tin nổi lắc lắc đầu, chẳng lẽ nói phó tổng giám đốc kia cả một năm độc hại cô, thật sự tất cả đều là vì cô.

“Phó tổng giám đốc, anh trở về lúc nào vậy?”

Nghe thấy đồng sự kêu lên, cô đột nhiên quay đầu nhìn chỗ phát ra thanh âm, vừa đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của anh, đối với câu hỏi của đồng sự anh đáp: “Mới vừa xuống phi cơ.”

Mới vừa xuống phi cơ liền khẩn cấp quay về công ty làm việc? Thật sự là cuồng công tác! Lữ Tư Anh mắng thầm.

“Nha, đây là lễ vật của mọi người, giúp tôi phát đi.” Anh cầm trong tay chiếc túi có chữ ‘DUTY FREE’ (miễn thuế) đưa cho đồng sự.

Bốn phía nghe thấy từ lễ vật, ồ lên một tiếng, mà anh tại nơi ồn ào tiếng cảm ơn, ly khai bước vào văn phòng.

Trên đường, anh đột nhiên quay đầu hướng về phía cô, Lữ Tư Anh không tự chủ được khiến cả thân người chấn động, ngay cả hô hấp cũng theo thể mà ngừng lại.

“Lữ Tư Anh, đến văn phòng tôi một chuyến.” Anh hạ lệnh nói, đảo mắt tiến vào văn phòng.

Thật sự là đáng giận, làm chi một hồi cuối cùng vẫn là cô gặp phiền toái! Nói anh làm như vậy hết thấy đều là vì tốt cho cô, ai có thể tin được chứ!

Than nhẹ một tiếng, cô bắt đầu đi đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

“Tư Anh, cậu muốn đi đâu? Đến, ăn một viên chocolate phó tổng giám đốc mua, ăn ngon lắm a.” Đồng sự Tiểu Lâm đang cầm một chocolate mới mở đi đến trước mặt cô.

“Mọi người ăn đi, tớ đang giảm béo.” Cô nói.

“Cậu đã gầy như vậy, còn muốn giảm nữa sao, đến, ít nhất ăn một viên.”

Không thể khước từ sự nhiệt tình của đồng sự, Lữ Tư Anh đành tùy tiện một viên chocolate nhập khẩu. “Cảm ơn.” Cô nói.

Mục đích đạt thành, Tiểu Lâm rất nhanh hướng đến chỗ các đồng sự khác, mà cô cũng dừng lại đợi viên chocolate vào miệng đợi sau khi vị ngọt của viên chocolate được hòa tan, cô mới chậm rãi đi tới văn phòng phó tổng giám đốc.

Khấu khấu khấu (tiếng gõ cửa), cô đứng ở trước cửa kêu một tiếng, “Phó tổng giám đốc”

“Đóng cửa vào, lại đây.” Anh nâng mắt nhìn cô, hạ lệnh.

Chỉ thị vừa đưa ra, Lữ Tư Anh liền đóng cửa lại, chậm rãi đi về phía anh. Không biết anh ta rốt cuộc muốn làm gì, là muốn cùng cô tính sổ vụ chạy trốn lần trước sao? Hoặc là lại có công tác mới muốn cô làm Cô nhin không được ở trong lòng đoán, sau đó dừng lại cách bàn khoảng 50cm, lẳng lặng chờ anh mở miệng.

“Đáp án của em?”

Cô lẳng lặng chăm chú nhìn anh, há hốc mồm.

“Đáp án gì?” Sau một lúc lâu, cô mới mờ mờ hỏi.

Kì Diệu tựa hồ thờ dài một hơi, “Em có nguyện ý cùng tôi kết giao không?” Anh kiên nhẫn nói.

“Cái gì?” Cô ngây người.

“Em đã suy nghĩ cả một tuần, chẳng lẽ vẫn không có kết quả sao?” Anh nhướn mày nhìn chăm chăm cô.

Lữ Tư Anh trừng mắt, biểu tình ngốc nghếch trên mặt dần thay đổi, trở nên hoài nghi, khó hiểu, cùng với có càng ngày nhiều nghi hoặc, cùng một bộ dáng sốt ruột muốn mở miệng đặt câu hỏi.

“Vì cái gì anh đột nhiên muốn cùng tôi kết giao, anh không phải thực chán ghét tôi sao?” Cô đột nhiên thốt ra câu hỏi.

“Ai nói với em tôi chán ghét em?” Kì Diệu trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu không phải nói, anh không gây khó khăn thì lại là giao thêm công, không chỉ vậy lại còn đối với tôi đặc biệt nghiêm khắc?” Cô dẫn chứng.

“Công tác của em năng lực quá kém, thái độ công tác lại tàn mạn, nếu không muốn bị sa thải, chỉ có nước chứng minh năng lực thôi.”

“Có ý tứ gì?”

“Em cảm thấy sẽ có ý tứ gì?”

“Nào có thể nào.” Cô ghen hờn nhìn trần trối anh bất tri bất giác nuốt một ngụm nước miếng. “Công ty vốn có ý đuổi việc ta?”

“Ồ lúc tôi tiếp nhận công việc này, em là người đứng đầu danh sách đen, hoàn toàn không có nịnh nọt cấp trên, làm việc lại chẳng khác gì một người mới vào nghề.” Anh nhìn cô một cái nói.

“Ông trời!” Lữ Tư Anh nhin không được hô nhỏ ra tiếng, cô cho tới bây giờ cũng không biết ở trong mắt cấp trên, cô lại như vậy.

Giống như người mới vào nghề? Trời ạ! Nguyên lai sự thật và suy nghĩ của nàng hoàn toàn tương phản nhau, nếu không phải bởi vì anh trở thành cấp trên mới của cô. Nói không chừng từ lúc một năm trước, cô đã trở thành một kẻ thất nghiệp.

Nguyên lai anh làm như vậy, thật sự tất cả đều là vì muốn tốt cho cô.

Nguyên lai, thật là cô hiểu lầm anh.

“Hoàn hảo sự thật chứng minh rồi em chính là không tập trung, không có trí lớn, cũng không phải là hoàn toàn vô dụng.” Kì Diệu nhìn cô, thành thực nói, “Bất quá em tốt nhất đem khuyết điểm sửa đổi, bằng không trong mắt người khác em không bao giờ làm được đại sự.”

“Tôi vốn không nghĩ sẽ làm đại sự, chỉ cần mỗi ngày đều bình yên là được rồi.” Cô liếc anh một cái, cũng thành thật nói.

Kì Diệu bất đắc dĩ trừng mắt nhìn, sớm biết rằng đây chính là tính cách của cô.

“Bất quá tôi còn là phải cảm ơn phó tổng vì đã nguyện ý tin tưởng.” Cô hướng hân nhe răng cười, khuôn mặt sáng ngời làm cho căn phòng cũng theo đó mà sáng sủa hơn hẳn.

Kì Diệu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô, nhẹ nhàng hỏi: “Hiện tại em có thể cho tôi của người đáp án rồi chứ?”

“Cái gì đáp.” Cô đột nhiên nhớ tới chủ đề mà bọn họ đang nói, sau đó ho nhẹ một tiếng. “Tôi còn có vấn đề muốn hỏi.” Cô nhìn anh nói.

Kì Diệu bất động thanh sắc (ung dung thản nhiên) nhìn cô, cùng đợi.

“Tôi nghĩ nữ nhân trong công ty so với tôi tốt hơn còn nhiều mà, anh vì cái gì mà lựa chọn tôi?” Cô tò mò hỏi.

Kì Diệu nhìn nàng nửa ngày, không đáp hỏi lại: “Em nghĩ sao?”

“Tôi chính là không nghĩ ra cho nên mới hỏi nha.” Lữ Tư Anh không chút nào làm ra vẻ nói.

“Không nghĩ tới có lẽ là bởi vì tôi thích em?”

“Nghĩ tới, nhưng là càng nghĩ càng cảm thấy không có khả năng.”

“Vì sao?”

“Bộ dáng của tôi cũng không phải phi thường sinh đẹp, công tác năng lực cũng không được tốt, không có chí tiến thủ, lại lười nhác, nói nhiều, ngô, dù sao mặc kệ tôi nghĩ như thế nào, chính là nghĩ không ra người như anh sẽ thích điểm nào ở tôi.”

Nghe cô thẳng thắn đem toàn bộ khuyết điểm của mình liệt kê ra, Kì Diệp rốt cuộc nhìn không được cười khẽ ra tiếng. Cô thật là dễ thương.

Trải qua một tuần, Lữ Tư Anh lần thứ hai bị tiếng cười của anh hù dọa

Anh gần đây làm sao vậy, bị quỷ ám sao? Không có chuyện gì mà cũng loạn cười nha? Anh không biết là cô có trái tim không mạnh mẽ chút nào sao? Nghe một chút tiếng tim đập hiện tại của cô, phanh, phanh, phanh. Quả thực mau đến dọa người.

“Anh đang cười cái gì, chẳng lẽ tôi nói sai cái gì sao?” Cô trừng mắt nhìn trên gương mặt tươi cười của anh, vẻ mặt khó hiểu mở miệng hỏi nói.

“Không có, chỉ là có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới em lại hiểu bản thân một cách triệt để như vậy thôi.” Kì Diệp thu hồi tươi cười, nghiêm mặt nói.

Lữ Tư Anh nhìn anh, không biết vì cái gì mà cảm thấy mình vừa bị anh chế nhạo một phen, nhưng là nếu anh thật sự chế nhạo lời của cô, trên mặt biểu tình sẽ không đứng đắn như vậy đi?

“Không có gì không có khả năng, tôi thật là thích em.” Anh thình lình nói

“Cái gì?”

“Tôi nói tôi thật sự thích em, cho nên mới muốn cùng em kết giao.” Anh nói lại một lần nữa.

“Chính là. Vì cái gì?” Cô hoang mang lo sợ hỏi, không nghĩ tới anh thật là bởi vì thích cô cho nên mới nghĩ muốn cùng cô kết giao.

Trời ạ, cô thật sự không nghĩ ra tại sao lại là cô a, cô cho tới bây giờ vẫn không cảm nhận được mình sẽ hấp dẫn một người như anh, hơn nữa là tới trọng yếu một chút là, anh nói anh thích cô, vì cái gì cô lại hoàn toàn không có cảm giác ?

“Về điểm này, tôi phải để em tự phát giác.” Anh nhìn cô chằm chằm nói. “Hiện tại, Yes or No, em nên cho tôi một đáp án.”

Lữ Tư Anh trầm mặc không nhìn anh, bên tai đồng thời tung bay ba thanh âm của ba người bạn.

Mề Mề nói, ác ma anh tuần cùng tên đầu heo ba đầu, cô không cần lo lắng mà lập tức chọn anh; Bồng Khiết đối cô nói, cô nên nắm chắc cơ hội tốt này, ngàn vạn lần đừng dễ dàng đem nó đẩy đi; Thắng Nam nói, cùng anh kết giao đối với cô tuyệt đối là trăm lợi mà không một hại, hơn nữa đừng quên cô còn nắm trong tay một bí mật mà anh không muốn cho ai biết.

“Yes or No?” Anh lại hỏi.

Trầm mặc hồi lâu, cô rốt cục mở miệng ——

“Yes.”

Ngon đèn đẹp, không khí tốt, sau khi thưởng thức xong bữa tối dưới ánh đèn, Kì Diệp lái xe đưa Lữ Tư Anh về nhà.

Dọc theo đường đi, Lữ Tư Anh ngắm nhìn Kì Diệp đang chuyển tâm lái xe, nhưng mỗi lần đều suy sụp nghĩ muốn thờ dài.

Anh rốt cuộc có phải hay không thật sự thích cô nha? Vì cái gì bọn họ kết giao gần một tháng, cô vẫn không cảm nhận được tình cảm của anh? Là do cô phản ứng quá trì hoãn sao?

Bởi vì hai người cùng làm tại một công ty, lại là quan hệ cấp trên cấp dưới, cho nên vì để tránh phiền toái và bị chú ý, anh quyết định hai người nên bí mật kết giao, mà cô đương nhiên đồng ý, bởi vì theo cô biết, đại đa số những tình yêu văn phòng đều vô tặc (không có chuyện gì) mà kết thúc.

Chính là cô lúc ấy hoàn toàn cũng chưa nghĩ đến một chuyện, nếu muốn để người khác nhìn ra được, bọn họ hành vi trong hết thảy mọi chuyện đều không được hay đối, cho nên cho dù hai người đang kết giao, thái độ nghiêm khắc của anh đối với cô là không hề thay đổi, thậm chí còn còn có khuynh hướng trầm trọng thêm.

Bọn họ thực sự là người yêu sao? Anh thật sự thích cô sao? Chính thức kết giao xong, cô càng ngày càng hoài nghi điều này.

Hình thức bọn họ ở chung chính là, thời gian đi làm bình thường bỏ qua không nói, bởi vì giữ bí mật, bọn họ vẫn là quan hệ cấp trên cấp dưới, lúc hết giờ làm, anh vẫn lấy công việc làm trọng, chỉ có những lúc không cần tăng ca mới cùng cô hẹn hò, mà nói là hẹn hò cũng chỉ là ăn bữa cơm, sau đó sẽ đưa cô về nhà, cái gì hoa tiền dưới ánh trăng, thẻ non hẹn biển, khiên khiên tay nhỏ bé, hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn linh tinh (mấy cái này ta để nguyên), căn bản ngay cả tấm hình chụp chung cũng chưa có.

Trên đời này có nam nữ yêu nhau giống như họ sao? Hay là anh thuộc vào nhóm đặc biệt? Đáp án khẳng định là về sau, bởi vì cô có hỏi qua Mề Mề là người kết giao nhiều, thậm chí còn có người hoài nghi hỏi sau khi cô thắc mắc: “Bạn trai cậu không phải là bị Gay mà cậu không biết đấy chứ”

Gay không thể nào? Nếu anh thích nam nhân, làm chi còn cùng cô kết giao? Chính là nếu là nam nhân bình thường, ít nhất cũng hôn nhẹ hoặc ôm cô một cái đi?

Cuối cùng cùng đàm thảo luận đưa ra biện pháp, quyết định cô nên chủ động hôn anh, chỉ cần vừa hôn, đại khái có thể biết khuynh hướng tình cảm của anh, nếu thuận lợi một chút, nói không chừng còn có thể nhận ra anh thật sự thích cô .

Chính là nói so với làm đương nhiên đơn giản hơn, bảo cô đi hôn một nam nhân, ông trời, cô đời này chưa có bao giờ làm, hôn nữa còn là chưa phân biệt được giới tính của anh, nếu anh thật sự là Gay

Nếu, nói không chừng sau khi phát hiện ra bí mật đó, cô sẽ bị giết người diệt khẩu

Tốt, cô là hay nói giỡn, không cần khoa trương như vậy, chính là cô cần phải chủ động hôn anh.

Lữ Tư Anh lần thứ hai trộm liếc mắt ngắm nhìn anh một cái, sau đó ánh mắt chậm rãi dừng ở đôi môi, thất thần nhìn vào đôi môi ấy. Cô sẽ hôn lên nơi đó .

“Em đêm nay đặc biệt im lặng.”

Thấy anh nhìn lại nhưng bây giờ thu lại tầm mắt là đã quá trễ, Lữ Tư Anh cố gắng chống cự ánh mắt đắm chiều của anh, trái tim bị dọa đến mức nhảy ra khỏi lồng ngực. Ông trời, anh rốt cuộc là chú ý đến cô bao lâu rồi, sẽ không là phát hiện cô ngắm anh đến thất thần đi?

“Miệng của anh bị dính cái gì sao?”

“Không, cái gì cũng không có.” Cô cứng ngắc lác lác đầu.

“Vay em nhìn chăm chăm anh làm gì?”

“Em em chỉ là đang ngây người, đúng, ngây người, cũng không phải cố ý nhìn chăm chăm vào anh, anh ngàn vạn lần không cần hiểu lầm.”

“Em đang thẹn thùng cái gì?” Anh nhìn cô một cái hỏi.

“Thẹn thùng?” Cô kinh hách thiếu chút nữa thì rớt cả nước miếng, “Cái gì thẹn thùng, em không có thẹn thùng nha.”

“Mặt của em hão hồng.”

“Ba!” Hai tay nhanh chóng dính chặt trên mặt, gắt gaoch kín, Lữ Tư Anh ngượng ngùng muốn nhảy xuống xe, trời ạ, cô như thế nào lại như vậy a, hôn còn chưa hôn vậy mà mặt đã đỏ, cô thật sự là đại ngu ngốc!

“Em suy nghĩ cái gì?”

“Không có, em không nghĩ sẽ hôn anh.” Lúc này hai tay bịt chặt miệng, Lữ Tư Anh ghen hộng trần trối nhìn anh, bộ dạng giống như khăn cầu anh không nghe thấy câu nói vừa rồi. Cô thật sự là đồ đầu heo, như thế nào lại.

“Nguyên lai em nghĩ muốn hôn anh, khó trách vừa rồi nhìn chăm chăm vào môi anh, hiện tại mặt lại hồng như vậy.”

Anh nghe được! Trời ạ, cô không muốn sống nữa!

“Không. . . . em là hay nói giỡn!” Cô cố gắng kháng nghị.

“Phải không?” Anh nhướn mày, xấu xa nhìn cô mỉm cười.

Ô ô ô, hão muốn khóc, cô như thế nào lại ngốc như vậy, chưa đánh đã khai, ngu ngốc, cô rõ ràng là ngu ngốc.

“Mỗi ngày chỉ đưa em đến dưới lầu, hôm nay cho anh lên lầu ngồi đi.” Anh đột nhiên mở miệng nói.

Ở trong này xem cô bị cưỡng còn chưa đủ sao, còn muốn theo tới nhà cô nhìn? Anh là ngại trong xe ánh đèn không được sáng, không thể nhìn rõ biểu tình ngại ngùng của cô phải không?

“Nhà của em rất bừa.” Cô hướng anh cự tuyệt.

“Nhìn đến chỗ làm việc ở văn phòng em hẳn sẽ biết, cho nên anh trong lòng đã sớm đã chuẩn bị.”

Người nọ là không nghe ra mình đang bị cự tuyệt sao.

“Hôm nào đi, thời gian đã không còn sớm, ngày mai còn đi làm.” Cô nói.

“Không quan hệ, anh mỗi ngày đều quá mười hai giờ đêm mới ngủ.”

Người này ——

“Em là đang cự tuyệt, anh nghe không hiểu sao không?” Cô phát hỏa, dứt khoát đem ra nói hết.

“Anh nghĩ đi lên mượn WC.” anh nhìn cô một cái, cũng dứt khoát địch.

“Vậy anh nói thẳng là muốn mượn WC, làm chi còn lòng vòng.” Trùng mắt nhìn anh liếc mắt một cái, cô oán giận nhíu mi nói, mà anh chính là cũng chỉ lẳng lặng nhìn cô, không có đáp lời.

Một lúc sau, Kì Diệp đi theo Lữ Tư Anh đi vào phòng trọ của cô, là một căn phòng nằm bên trong tầng năm.

Căn phòng không thể nói là ngăn nắp, nhưng cũng không tính là bừa bộn. Plastic màu tím phủ kín sàn nhà, khoảng 5×6

Chiếc đệm lò xo để dưới đất, còn trên giường bày đủ một đồng gối bông đủ loại kiểu dáng. Chiếc bàn để trong một góc phòng, để trên là một chiếc máy tính, ổ cứng, sau đó mới là giá sách và tủ quần áo.

Này thật sự không phải là một căn phòng của một người ba mươi tuổi, nhưng lại hoàn toàn giống với tưởng tượng của Kì Diệp, bởi vì Tư Anh cũng tuyệt không giống với một nữ nhân ba mươi tuổi.

“WC ở bên kia.” Cầm trong tay đôi dép lê cho anh, Lữ Tư Anh chỉ hướng WC nói.

Vốn nghĩ đến anh sẽ lập tức đi về phía cô chỉ, không nghĩ đến anh vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, cô hoài nghi nhìn anh.

“Làm sao vậy, anh không phải muốn đi WC sao?” Cô hỏi.

“Mà em không phải cũng nghĩ muốn hôn anh sao?”

Nằm mơ cũng không nghĩ anh sẽ đột nhiên nói vậy, oanh! Hai gò má Lữ Tư Anh nhất thời đỏ ửng, cả người giống như lâm vào biển lửa, khiến toàn thân nóng lên.

Anh mỉm cười, đi đến bên cạnh, thân thủ nâng cằm của cô lên, cúi đầu chăm chú nhìn bộ dáng không biết phải làm sao

“Mặt của em hảo hồng.” Anh vừa nói, vừa cúi đầu xuống hôn trụ cái miệng của cô.

Này. Này này này. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh thế nhưng ở hôn cô.

Ông trời, anh không phải Gay sao? Anh —— úc, đầu lưỡi của anh. Cô thờ không nổi.

Đây là nụ hôn đầu tiên của hai người, đứng ra chỉ là một nụ hôn phớt nhẹ, nhưng mà cô có hương vị rất ngọt, mà lại còn đang khiếp sợ, rất say mê.

Anh quả nhiên không phải Gay, Lữ Tư Anh giờ phút này chỉ có đúng một ý tưởng, sau đó lửa nong theo nụ hôn mà thiêu đốt toàn bộ cơ thể, cô rốt cuộc đầu óc quay cuồng phân không ra phương hướng.

Quần áo chậm rãi tán loạn, chiến đấu kịch liệt bộc lộ, cuối cùng là tình cảm như song triều bao phủ quanh hai người. Đêm dài, yên tĩnh, tình nhân cộng cảm đến bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Thích Nói Nhiều*, Lữ Tư Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Di Quân, đem văn kiện này khẩn cấp đưa cho tổng giám đốc.” Đi ra khỏi văn phòng, Kì Diệp cầm trong tay hồ sơ đưa cho thư ký Vương Di Quân.

“Vâng” Vương Di Quân tiếp nhận hồ sơ, lập tức đứng dậy lĩnh mệnh mà đi.

Tiếp theo anh ngẩng đầu lên, nhìn về phía chỗ trống của hai cấp dưới đã đi ra ngoài.

“Trương Thành Chí, báo biểu tháng trước, vì sao vẫn chưa đưa cho tôi?” Anh mở miệng hỏi.

“A, thực xin lỗi phó tổng giám đốc, tôi đã làm xong, chính là quên giao cho anh.” Trương Thành Chí bị điểm danh xong lập tức tìm kiếm trên mặt bàn một tập hồ sơ, rốt cục tìm thấy, cũng nhanh chóng đưa đến cho Kì Diệp, “Ồ trong này, phó tổng giám đốc.”

“Không cần mỗi tháng ta nhắc mới đưa.” Anh tiếp nhận hồ sơ nói

“Phải thực xin lỗi.”

“Tiểu Lâm, chuyện tôi giao cho cô cuối tuần trước làm đến đâu rồi?” Anh hỏi.

“Đã cùng đối phương đạt đến bước đầu hiệp nghị, nhưng tình hình là cần làm thêm hội nghị thảo luận” Bị điểm danh Tiểu Lâm lập tức đứng dậy báo cáo.

“Tốt”

Nhẹ nhàng vuốt cằm, ánh mắt anh lần thứ hai chuyển hướng, lúc này bị anh nhìn đến là tân nhân viên, tên Hoàng Diệu Văn, là một thực sĩ, cấp trên tựa hồ cô ý trọng dụng, tuy rằng ở công ty chưa lâu nhưng lại có thể phụ trách công việc của một người đã làm hai năm lại càng không đơn giản.

“Hoàng Diệu Văn, tôi bảo cậu đánh giá thương cơ của Xin-ga-po cùng Philippines, cậu làm được thế nào rồi?” Anh hỏi.

“Báo cáo phó tổng giám đốc, về.”

Để Hoàng Diệu Văn thao thao bất tuyệt về tiến độ làm việc, Kì Diệp lại chuyển ánh mắt đến một nơi khác, nhìn chăm chú đến nhất cử nhất động của Lữ Tư Anh, rốt cục thất vọng thu hồi tầm mắt, chán nản hẳn.

Cẩn thận tỉ mỉ, đầu vào đấy, nghiêm túc cũng không cao ngạo, vênh mặt hất hàm sai khiến, tiêu chuẩn để cô đánh giá bộ dáng phó tổng giám đốc của Kì Diệp, một chút không đồng dạng cũng nhìn không thấy.

Cô vẫn nghĩ sau khi bọn họ có quan hệ, anh ít nhiều cũng sẽ thay đổi một chút, ít nhất có một chút tươi cười, một chút đặc ý, một chút luyến ái bộ dáng, nhưng là cái gì đều không có, anh vẫn giống như trước nề nếp, thậm chí cùng bình thường giống nhau, ở không có việc gì khi tuyệt đối sẽ không liếc nhìn cô một cái.

Vì cái gì lại như vậy? Cô là bạn gái anh nha, hơn nữa tối hôm qua bọn họ vừa mới có quan hệ thân thiết (hờ hờ quan hệ ba chấm), anh vì sao còn có thể biểu hiện bình tĩnh như vậy, không giống cô chỉ cần nghe tiếng anh là tim đập nhanh hơn, sẽ lại nhớ lại chuyện tối qua, lúc anh đặt cô ở dưới thân mồ hôi đầm đìa.

Tối hôm qua. Úc, tối hôm qua, cô cho tối bây giờ vẫn không biết cảm giác nằm trong ngực nam nhân thoải mái đến vậy, không biết bọn họ vuốt ve thân thể nữ nhân trong lúc ấy lại có thể ôn nhu mà gọi cảm đến vậy, tuy nói trên thế giới không có ít những điều vậy, tương phản làm cho người ta cảm thấy được ghê tởm, nhưng là cô phải thừa nhận, anh làm cho cô hoàn toàn đổi mới suy nghĩ.

Nụ hôn của anh, tay anh, nhất cử nhất động của anh. Trời ạ, hồi tưởng khiến cả người cô nhất thời nóng lên, nhịn không được nghĩ muốn run rẩy”

Tối hôm qua cùng anh ở một chỗ từng giây từng phút đối với cô đều là chờ mong, lòng của cô giống như bị một cái cây nhìn không thấy ngọn buộc ở giữa không trung, ở điểm cao nhất, thẳng đến cao trào khi cao trào kia một khắc ập đến.

Hiện tại hồi tưởng lại, nàng không nhớ rõ lúc ấy có phải hay không có nhịn không được mà thét chói tai?

Có sao không? Có sao không? Có sao không? Không thể nào? Cô sẽ không làm ra chuyện mất mặt như vậy đi? Chính là cô lúc ấy giống như.

“Này, Tư Anh, cậu đang nghĩ cái gì mà ngăn người ra, Phó tổng giám đốc gọi cậu.”

Đồng sự dùng sức lay nhẹ cô giúp cô hoàn hồn, Lữ Tư Anh mờ mịt ngẩng đầu, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt đen thui của Kì Diệp. Xong rồi!

“Cô rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?” Anh trừng mắt nhìn cô trầm giọng chất vấn nói.

“Tôi.”

“Công ty cũng không phải là tiêu tiền mời cô đến để ngăn người, cô làm việc phải nghiêm túc.” Hần nghiêm khắc chặn họng cô.

“Thực xin lỗi.” Vì cái gì anh không thể đối nàng nhẹ nhàng một chút, nhất định phải dùng khẩu khí hung hăng cùng nàng nói chuyện?

“Xin lỗi thì có ích lợi gì?” Anh lạnh lùng đích nhìn cô, trên mặt anh không có chút nào áy náy. “Đồng dạng sai lầm lại mắc phải, một lần tái phạm, cô rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Nếu cô thực sự không thích công việc này, không muốn làm nữa, hiện tại liền lập tức rời đi, ngày mai không cần lại đến.”

Tuy nói Kì Diệp bình thường là có một chút nghiêm khắc, nhưng là đến bây giờ cũng chưa bao giờ nặng lời, bốn phía nhất thời vang lên tiếng hít sâu, Lữ Tư Anh giờ sợ đến xanh mặt.

Anh lạnh lùng liếc nhìn cô một cái lúc sau xoay người, cũng không quay đầu hướng văn phòng đi đến.

Lữ Tư Anh ngây ra như phỗng ngồi một chỗ.

“Mau nha, nhanh đi hướng phó tổng giám đốc giải thích nói cậu về sau tuyệt đối sẽ thật sự công tác, nhanh đi nha!” Một gã đồng sự đột nhiên kéo cô từ trên ghế đứng lên, phụ giúp nàng nói, sau đó một bàn tay đối quá một bàn tay, toàn bộ người có mặt trong phòng đều đem cô đẩy đi, trong nháy mắt, cô

không ngờ bị một đám người đẩy đến phía văn phòng phó tổng giám đốc.

Lữ Tư Anh đứng ở trước cửa, cũng không nhúc nhích, cô vẫn còn nguyên sợ hãi.

Lập tức rời đi, ngày mai không cần lại đến. Anh thật sự nghĩ như vậy?

Sống quá nhàn hạ, anh như thế nào có thể nói như vậy? Như thế nào có thể ở trải qua tối hôm qua rồi lại có thể ác ý như thế nói với cô? Thời điểm này tâm hoàn toàn lẫn lộn, ngẩn người, anh nói sẽ không để ý, nhưng là vì cái gì lại còn bí mật cùng cô kết giao?

Sống quá nhàn hạ. Ô. Sống quá nhàn hạ.

“Tư Anh trước đừng có khóc, nhanh đi xin lỗi phó tổng giám đốc, tôi nghĩ anh ấy nhất định sẽ tha thứ cho cô.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, nhanh lên, cô nhanh đi vào.”

Cô bỗng nhiên lắc đầu, sau đó xoay người đưa lưng về nhau văn phòng của anh.

“Tư Anh?” Mọi người khó hiểu nhìn cô.

Nàng dùng khịt mũi, sau đó đưa tay lau nước mắt. miễn cưỡng cười.

“Lãng phí thời gian giải thích, không bằng dùng thời gian này để đem công tác làm tốt. Em nghĩ, nếu thật sự đi vào trong đó, phó tổng nhất định sẽ lại nể em, cho nên vẫn là hoàn thành cho xong công tác” Cô nói.

Mọi người ngạc nhiên nhìn cô

“Đúng vậy, phó tổng nhất định sẽ lại mắng người.” Lâm Tuấn có chút dăm chiêu gật đầu nói.

“Ân, vậy mau quay về chỗ ngồi công tác đi, dù sao anh ấy vừa mới nói chính là ‘ nếu không muốn làm, hiện tại lập tức rời đi ’, như vậy chỉ cần cô hiện tại không ly khai, không phải đại biểu cô muốn này công việc này không phải sao?” Trương Thành Chí phân tích.

“Đúng vậy, đúng vậy, như vậy giải thích là được rồi, ngàn vạn lần không cần chính mình dọa mình được không?” Vương Di Quân vỗ nhẹ bả vai Lữ Tư Anh an ủi cô.

Cô gật đầu.”Em đến WC đi rửa mặt, mọi người mau quay về chỗ ngồi công tác đi, nếu không đợi phí tổng đi ra, kế tiếp sẽ bị kêu ‘ lập tức rời đi ’ người bị nói là em không chừng liền đổi thành mọi người.” Cô nói đùa.

“Mọi người khác biệt so với em nha”

Nói là nói như vậy, mọi người vẫn ngoan ngoãn quay lại vị trí ngồi xuống công tác.

Lữ Tư Anh đi ra ngoài, thẳng hướng WC, vừa đi vào trong, nước mắt cô cố nén lập tức giống như nước vỡ đê trào ra.

Cô không nghĩ sẽ khóc, tuyệt không muốn khóc, chính là nước mắt không tự chủ chảy xuống.

“Đại hôn đàn, nói cái gì mà thích tôi căn bản là gat người, gat người.” Cô kéo trực lẫn giấy vệ sinh, một bên lau nước mắt một bên lầu bầu nói.”Nếu thực thích tôi, mới không có khả năng như vậy đối với tôi; nếu thật sự thích, sẽ không nửa đêm liên chạy đi mất; nếu thật sự thích tôi, lại càng không thể bày ra bộ dáng chuyện gì cũng không phát sinh; nếu thật sự. Thích tôi.”

Lòng chua xót, yết hầu ẩm ướt, hốc mắt nước mắt chảy ra không kiềm chế được, liều mạng chảy, làm cho trong tay cô một lần lại một lần, thay đổi một đoạn(giấy) lại một đoạn .

Cô cho tới bây giờ sẽ không thích anh, thậm chí là chán ghét anh, sở dĩ hội đáp ứng cùng anh kết giao, trừ bỏ bởi vì anh nói anh thích cô, chính yếu là bởi vì cô muốn có bạn trai, mà anh lại xuất hiện rất đúng lúc.

Cùng anh kết giao không phải bởi vì thích, mà là bởi vì tích mịch muốn tìm bạn mà thôi, chính là vì cái gì mà nước mắt của cô không thể khống chế rót xuống không ngừng? !

“Đừng khóc, Lữ Tư Anh, người đã không thích anh ta, làm chi còn muốn vì anh ta rơi nước mắt? Là vì nước mắt thừa nhiều quá có phải hay không? Ngay cả như vậy, kia cũng không hẳn là không lãng phí, đừng khóc.”

Thầm hờ một hơi, cô hạ quyết định đem hốc mắt lau khô, tái xả một lần đem nước mũi cũng lau đi hết, lúc này mới đi ra WC. Đang rửa tay thuận tiện nhìn vào trong gương, cô nhất thời hồ nhò ra tiếng.

“Ông trời!”

Mắt hồng, mũi cũng hồng, vừa thấy liền là đã khóc, nhưng là khóc cực kì thảm.

Làm sao bây giờ, cô như thế nào lại đầu heo như vậy, thế nhưng lại nghĩ nước mắt chỉ cần lau khô sẽ nhìn không ra là mình vừa khóc, hiện tại trở thành như vậy, chỉ sợ chỉ có người mù mới nhìn không ra cô vừa khóc?

Đầu heo, cô thật sự là đại đầu heo mà!

Hiện tại làm sao bây giờ? Không thể lộ mặt quay về văn phòng, vì sao ư, vì cô nói cô đi rửa mặt nha.

Hông! Có người đến đây! Cô nghe thấy tiếng giày cao gót hướng về phía này, lập tức quay người lại chỗ nhà vệ sinh mà cô vừa khóc ở trong đó, mà tiếng bước chân từ xa cũng nhanh chóng tiến vào WC, hơn nữa còn dừng lại.

“Tur Anh?”

Không nghĩ người đến không phải đi vệ sinh, mà là đến tìm cô, Lữ Tur Anh sững sờ ngồi ở bồn cầu, quên luôn trả lời.

“Tur Anh?” Người tới lại gọi một tiếng, lúc này nghe thanh âm có thể nhận ra người đến là Vương Di Quân.

“Quân tử, em ở trong này.” Cô trước hít một hơi thật sâu, sau đó mới mở miệng đáp.

“Em thật sự là đang ở trong WC.” Vương Di Quân thanh âm có phần kinh ngạc, “em không phải nói đến đây rửa mặt thôi sao?”

“EmĐột nhiên thấy bụng không có thoải mái, cho nên liền thuận tiện đi WC.” Cô tìm bừa một lý do. “Quân tử, tìm em có việc gì không?”

“Chỉ lo lắng em trốn trong này khóc.”

Lữ Tur Anh cả người cứng đờ, chột lớn tiếng giống như cười nịnh nói: “Như thế nào có thể? Em cũng đâu phải lần đầu tiên bị mắng, sớm bị mắng thành quen, làm gì chỉ vì vậy mà khóc, Quân tử, chị không thể có những suy nghĩ như vậy được.”

“Em không phải lúc ở văn phòng có khóc sao?”

Cô lại cứng đờ. “Vừa rồi chỉ là kinh hách quá độ, nghĩ đến khi trở thành một người thất nghiệp, cho nên mới bị dọa khóc, Quân tử, loại chuyện mất mát như vậy đừng nhắc đến, được không?” Cô cầu xin.

“Phải không?” Trong thanh âm có chút không tin tưởng.

“Ai ai ai, Quân tử, chị nhất định phải tìm em nói chuyện phiếm vào cái lúc này sao? Em chắc cũng sắp xong rồi, còn có, chị có cảm thấy ở trong này có. Ân, mùi lạ không?” Vương Di Quân giống như không có ý định rời đi, giống như muốn điều tra cô kỹ càng, Lữ Tur Anh đành nghĩ ra biện pháp mùi lạ này.

Wương Di Quân đột nhiên nhũn mày. “Được rồi, em đã không khóc chị an tâm, chị về văn phòng trước, em. Ân, không cần ngồi chồm hổm lâu lắm, chị lo nếu phó tổng đi ra lại không thấy em, sẽ lại tưởng em thật sự bỏ đi.” Cô công đạo nói.

“Ân, em đã biết.” Cô đáp ứng rất nhanh, tiếp theo liền nghe thấy tiếng giày cao gót, từ từ cách xa phòng vệ sinh, cuối cùng là không nghe thấy nữa.

Hô! Rốt cục.

Bên trong Lữ Tur Anh dựa vào cánh cửa giống như là vừa thoát một kiếp, thẳng đến giờ khắc này cô mới cảm thấy chuyện tình cảm giữ bí mật trong văn phòng như vậy cũng thật tốt.

Về điểm này, có lẽ cô nên cảm ơn ác ma phó tổng giám đốc một tiếng mới đúng, chính là suy nghĩ một chút, ai biết anh ta làm như vậy tốt cho anh ta hay tốt cho cô, có lẽ anh ta phòng ngừa chu đáo trong trường hợp bọn họ chia tay?

Quên đi, không nghĩ, anh muốn chia liền chia, dù sao cô cũng không phải thích anh, về phần tối hôm qua đã phát sinh chuyện, coi như làm kinh nghiệm giáo huấn đi, huống chi ba mươi tuổi vẫn là xử nữ, nói ra xác định sẽ bị người ta cười, anh ta thay cô giải quyết vấn đề này cũng tốt.

Nghĩ muốn ra, mở cửa đi ra ngoài, cô ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương, phát hiện trên mặt đỏ bừng phần lớn đã giảm bớt, nếu rửa lại mặt, hẳn là sẽ không có người nhìn ra cô vừa mới khóc đi?

Cô hướng kính làm mặt quỷ, thân thủ mở vòi nước, cúi đầu rửa mặt.

Cho dù không mang đồng hồ, nhìn thấy đồng sự theo từng nhóm hướng WC báo danh, phản hồi khi lại một cái so với một cái xinh đẹp —— sau khi trang điểm, Lữ Tur Anh cũng biết thời gian tan tầm cũng sắp tới rồi, cô bắt đầu thu xếp những văn kiện trên bàn.

“Đồ đồ.”

tiếng điện thoại của văn phòng trên bàn cô reo lên, lập tức đưa tới một loạt những ánh mắt ai oán, bởi vì ai cũng không muốn trước giờ tan tầm vài phút, bị công tác bắt ngờ bám trụ.

Cô cau mày, không cam lòng nhắc điện thoại lên.

“Xin chào.”

“Là anh.”

Lữ Tư Anh nhanh chóng nhìn lại màn hình điện thoại của cô, cô vừa mới cũng không có nhìn lắm, là ngoại tuyến, nhưng là anh không phải còn đang ở trong văn phòng sao?

“Chờ anh nửa giờ, cùng nhau ăn cơm.”

Hừ, anh ta thực nghĩ đến trải qua buổi sáng hôm nay đối xử với cô như vậy, cô còn rộng lượng(rộng rãi + độ lượng) bởi anh đi ăn cơm sao? Cô cũng không phải thánh nhân!

“Thật có lỗi, tôi đã có hẹn.” Cô lạnh nhạt cự tuyệt.

“Vậy hôm nào đi.”

Không chút do dự, không lãng phí thời gian, thậm chí ngay cả hỏi một tiếng cô có hẹn với ai đều không có, liền cúp điện thoại —— này đại hỗn đản!

Lữ Tư Anh tức giận đến mức nắm chặt tai nghe, liều mạng mới ngăn chặn được cảm giác muốn ném điện thoại, chậm rãi đem điện thoại để xuống. Này đáng giận, hỗn đản Kì Diệp!

“Ai nha?” Một bên đồng sự tò mò hỏi.

“Một cái hỗn đản.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

“Một tên hỗn đản muốn theo đuổi cậu?” Đồng sự chọn mi hỏi.

Lữ Tư Anh hé miệng, vì vấn đề được đặt ra mà nổi giận vài phần, nhưng sự thật chứng minh, đồng sự này căn bản là nói rất đúng, Kì Diệp chính là hỗn đản, đại hỗn đản!

“Lí Tiểu, buổi tối có bận gì không?” Cô đột nhiên mở miệng hỏi.

“Làm chi? Chẳng lẽ định mời cơm tớ sao?” Đồng sự Lí Tiểu chọn mi hỏi.

“Đúng.”

“Da da da, tớ nghĩ đến cậu từ trước đến nay đều có xu hướng hảo hảo không ăn cỏ cùng biên, khi nào thì thay đổi vậy?” (Ý nói chị sẽ không để các nam đồng nghiệp trong công ty theo đuổi. Thế còn anh không tính là đồng sự sao chị? ^^)

Lữ Tư Anh sùng sốt một chút. Hảo hảo không ăn cỏ gần biên? Đúng vậy, cô trước kia cự tuyệt các nam đồng sự cũng đều là những lời này, sớm biết vậy cô nên thực hiện quán triệt mới đúng, như vậy ít nhất sẽ không cùng đại hỗn đản Kì Diệp có quan hệ, thật sự là hối hận không kịp.

Bất quá hiện tại chỉ cần có người nguyện ý bởi cô uống rượu giải sầu, những chuyện khác cô không quản.

“Một câu, muốn hay không?” Cô hỏi.

“Đương nhiên là muốn.” Lí Tiểu nhanh chóng đáp, đồng thời trong lúc đó, chuông tan tằm rất cục vang lên.

“Vậy đi thôi.” Lữ Tư Anh cầm lấy túi xách, đẩy ra ghế dựa đứng dậy.

“Chờ một chút.” Lí Tiểu gạt đầu, nhanh chóng đứng dậy thu thập mặt bàn, lại đem hồ sơ dữ liệu mượn lúc trước cất về vị trí cũ, tiếp đó mới vội vàng quay về chỗ lấy áo khoác, cầm lấy chìa khóa xe mỉm cười nhìn cô.

“Tốt lắm.”

Hai người sóng vai đi hướng cửa chính.

“Lí Tiểu đi rồi à?”

Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm Kì Diệp, Lữ Tư Anh ngăn chặn không được cả người cứng đờ, Lí Tiểu bên cạnh lập tức xoay người lại.

“Tôi ở chỗ này.” Anh ứng tiếng nói.

Theo tiếng nhìn về phía giọng nói, Kì Diệp thấy một bóng dáng mà mình sẽ không bao giờ nhận nhầm quay mặt về phía anh, ánh mắt chợt lóe lên, sau đó mới đưa tầm mắt chú ý đến người mà mình đang tìm.

“Cậu có vội tan tầm không?” Anh hỏi Li Tiểu.

“Phó tổng có việc gì sao?” Li Tiểu không đáp hỏi lại.

“Báo cáo và phần Note này tôi xem không hiểu.” Hắn giờ ra tập hồ sơ.

“Chờ tớ một chút.” Li Tiểu đột nhiên vỗ nhẹ bả vai Lữ Tư Anh, hơi nghiêng người nói nhỏ với cô, sau đó mới hướng Kì Diệp đi tới, không để ý đến thời điểm khi bản thân thân thiết hướng Lữ Tư Anh, Kì Diệp hai mắt nhanh chóng mị lên.

“Phó tổng giám đốc, cho tôi mượn xem một chút.” Đi đến trước mặt anh, Li Tiểu hướng hồ sơ cầm lên. Anh không xác định được là đã đưa ai làm Note, bởi vì ở báo cáo của anh, làm Note vĩnh viễn chưa từng ít hơn mười người.

Kì Diệp đem bộ hồ sơ giao cho nhân viên, thừa dịp anh đang đọc, thuận miệng hỏi: “Hai người đang có ý định đi chơi sao?” Anh thấy bóng dáng thủy chung đưa lưng về phía mình đột nhiên chấn động.

“Đúng.” Li Tiểu ngẩng đầu lên, trên miệng có ý cười, xong lại tiếp tục nghiền cứu bản báo cáo của mình, kỳ quái, lúc ấy anh như thế nào lại viết hai đoạn ghi chú này nhỉ? Trông không hề thích hợp.

Kì Diệp trên mặt nổi đầy gân xanh ngay khi từ “Đúng” được thốt ra, ần ần hiện lên, cô dĩ nhiên là vì anh nên mới tạo cho mình một cuộc hẹn!

“Nói như vậy, nếu tôi lưu cậu lại tăng ca là không có khả năng?” Anh chậm rãi mở miệng nói, thanh âm vẫn là bình thường như trước.

“Phó tổng muốn tôi ở lại tăng ca?” Li Tiểu ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Cậu có biết là công tác của tôi thủy chung làm mãi mà không hết, cho nên tôi vẫn đang tìm một trợ thủ.” Kì Diệp giống như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Hoàng Diệu Văn không phải sao?”

“Anh ta mới vào công ty không lâu, vẫn cần một chút thời gian tôi luyện.”

“Phó tổng cảm thấy được tôi có thể đảm nhiệm.”

“Cậu có muốn thử một lần không?” Anh không đáp hỏi lại.

Li Tiểu hơi chút trầm mặc một chút, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu nói: “Phó tổng giám đốc, phiền toái anh chờ một chút.” Nói xong, anh nhanh chóng đi hướng Lữ Tư Anh vẫn chờ ở cửa.

“Tư Anh.” Anh cố gắng nghĩ làm thế nào mở miệng hủy bỏ cuộc hẹn, nhưng Lữ Tư Anh rất nhanh thay anh giải quyết vấn đề.

“Tăng ca thôi, tiền đô là trọng yếu, về phần cuộc hẹn sau này rảnh đều có thể.” Cô nói.

“Vậy cậu.”

“Tớ còn có những bằng hữu khác.” Cô cắt ngang câu nói. “Tớ đây đi trước một bước, chào.” Cô phất tay rời đi, cũng không quay đầu lại.

Nhìn theo cô sau khi rời đi, Li Tiểu đi tới trước mặt Kì Diệp, hít sâu một hơi thật sâu, thận trọng hướng anh gật đầu nói: “Tôi nguyện ý thử một lần, phó tổng giám đốc.”

Kì Diệp nhìn anh gật đầu. “Đem áo khoác cởi ra, đến văn phòng tôi.”

“Được”

Kì Diệp xoay người quay về văn phòng, trong nháy mắt, ngoài cửa Li Tiểu lập tức bị các đồng sự ép cho không thở nổi.

“Cừ thật!”

“Thăng quan cũng đừng quên phải mời khách.”

“Chúc mừng nâng cao một bước, về sau còn thỉnh chiều cố nhiều hơn.”

Đem đặt ở hán trên vai, thiếu chút nữa dọa chết anh, Li Tiểu dờ khóc dờ cười nhìn các đồng sự đứng xung quanh mình. “Các cậu có cần khoa trương như vậy không? Phó tổng giám đốc cái gì cũng chưa nói.”

“Anh ấy nói muốn tìm trợ thủ, sau đó tìm cậu, cậu tên hỗn đản này, như thế nào vận may lại tốt như vậy, chúng ta hình như là vào công ty cùng một lúc, Phó tổng vì sao lại không chọn tớ?” Tiểu Quách ai oán nói.

“Bối vì cậu rất béo .” Mỗ đồng sự chế nhạo nói, nhất thời dẫn đến một trận vui đùa ầm ĩ.

Hôm nay thật sự là một ngày tốt đẹp.

Hôm nay thật sự là một ngày siêu cấp “Đỏ nát”!

Vừa lên nói chuyện phiếm trên mạng, Lữ Tư Anh mở đầu một câu như vậy, lập tức được nhóm bạn hữu trên mạng quan tâm, mà cô cũng không chút do dự toàn bộ những chuyện hôm nay kể hết ra.

Nửa giờ sau, tâm tình của cô cuối cùng là bình tĩnh một ít, nhưng cũng tương đối tỉnh mạch hơn một ít.

Con người nhất định phải kết hôn sao? Đáp án này vào khoảng một tháng trước mà nói chính là không nhất định, nhưng là bạn bè một đám lần lượt kết hôn, mặt khác nữ nam nhân không cần cô nữa, nên cô mới sinh ra chần chờ.

Nói thật, so với nữ nhân kết hôn một chút cũng không có ưu đãi—— ít nhất là so sánh với những nữ nhân tự do.

Liệt kê hai điểm thông thường để chứng minh.

Thứ nhất, nữ nhân sau khi kết hôn có một đồng việc nhà phải giải quyết, mà nam nhân chung quy nghĩ điều đó là đương nhiên.

Đệ nhị, nữ nhân sau khi kết hôn ở nhà chồng, nhất định phải thích ứng hoàn cảnh mới, con người mới, này đối nam nhân mà nói lại càng không phải vấn đề.

Như vậy là một khổ ước vừa đáng sợ vừa không công bằng, ai còn muốn nữa chứ?

Đáp án là có, không những vậy mà lại còn nhiều, liền ngay cả người mà cô vẫn khâm phục nữ nam nhân Duẩn Thắng Nam cũng nhảy vào đi.

Vì cái gì? Vì cái gì nhất định phải kết hôn? Lúc trước không phải luôn luôn thề son sắt nói tự cấp tự túc là đủ rồi, mình mới không cần nam nhân sao? Như thế nào mới chỉ chớp mắt, ngay cả lễ đường kết hôn cũng đã bước vào rồi.

Cô không hiểu, thật sự không hiểu, chẳng lẽ những lời nói trước kia của Thắng Nam đều là gạt người?

Bạn tốt một đám đều có lão công, chỉ còn lại một mình cô, cô cho tới bây giờ vẫn không nghĩ là sẽ kết hôn, nhưng lại chán ghét cảm giác cô đơn cùng tỉnh mạch, cho nên anh ta mới có thể thân cận, mới có thể thử cùng Kì Diệp kết giao, nhưng kết quả lại chỉ có rước lấy thương tâm.

Có lẽ, so với việc kết giao bạn trai để giảm đi tỉnh mạch, cô vẫn nên học cách để thích ứng nó thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thích Nói Nhiều*, Lữ Tư Anh được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Tôi nay cùng nhau ăn cơm?”

“Thật có lỗi, tôi có hẹn.” Sau đó tiếp theo anh ta nhất định sẽ nói.

“Được!”

Đi? Đi?

Cầm microphone nhìn một chút, sau đó lại đem đặt lên tai, Lữ Tư Anh xác định lỗ tai mình không có vấn đề, điện thoại thật sự bị anh ngắt, nhưng là anh ta cũng nên nói một câu—— vậy hôm nào đi?

Một tuần này, anh tổng cộng hẹn cô vài lần, mà cô lại dùng lý do “Tôi có hẹn” để từ chối anh, nhưng anh luôn là không hỏi đến câu thứ hai liền tin tưởng, nhưng mà anh là thật sự tin tưởng cô sao? Nói là tin tưởng, không bằng nói là không thêm để ý, anh căn bản là không để ý đến sự tồn tại của cô, không cần gặp mặt cô, không cần có một cái hẹn với cô, nói rõ một chút chính là căn bản không cần đến người bạn gái này.

Đúng vậy, cô vẫn có loại cảm giác này, anh cũng không để ý cô, nhưng là vì sao lại phải gọi điện thoại nhiều lần để hẹn gặp cô vậy? Cô thật sự không hiểu.

“Làm sao vậy, điện thoại có vấn đề sao?” Mới vừa trở lại vị trí, Lí Tiêu tò mò nhìn thấy cô cầm điện thoại đến gần người liền hỏi.

Hoàn hồn, Lữ Tư Anh lắc đầu đem điện thoại đặt xuống, phải chính mình dừng suy nghĩ nữa, dù sao cô cả đời này cũng không muốn biết trong lòng anh nghĩ cái gì.

“Thật không nghĩ có thể gặp cậu vào lúc này, cậu hôm nay không cần tăng ca sao?” Cô đem lực chú ý phóng đến trên người Lí Tiều hỏi.

“Ngày mai là cuối tuần, phó tổng giám đốc nhân từ phóng thích cho tớ.” Lí Tiều hướng cô nhếch miệng cười nói.

“Phó tổng giám đốc nhân từ?” Cô dừng một chút, sau đó mới cố gắng để đưa từ nhân từ cùng ác ma phó tổng giám đốc kia đứng cạnh nhau.

“Phó tổng giám đốc nhân từ.” Lí Tiều chấp hai tay cứng bái phụ họa.

“Hình như tớ vẫn nhớ lần trước cậu nói tớ có một đôi mắt tình tường khi thấy được ma quý.” Cô hoài nghi nhìn về tà ghế của đồng sự

“Đó là tớ không biết phân biệt, không hiểu rõ câu nói càng yêu sâu càng có trách nhiệm.”

“Thực cảm động nha.” Cô đùa cợt nói.

“Cậu thật sự nên cảm động, bởi vì phó tổng nghiêm khắc với cậu hơn đối với những người khác, có thể thấy được anh ấy hẳn yêu cậu rất sâu đậm.” Lí Tiều lấy biểu tình nghiêm trang, đùa giỡn nói.

“Cậu không cần nói lung tung!” Lữ Tư Anh ngăn ngại, đột nhiên quát.

“Chính là nói giỡn thôi, nhưng thật ra mặt của cậu như thế nào lại vậy hồng nha?” Lí Tiều sùng sốt, tò mò nhìn chăm chăm mặt của cô hỏi.

Lữ Tư Anh tức giận trừng mắt. “Tớ là bị cậu làm cho tức đến sung huyết não, mặt mới đỏ như vậy, bằng không cậu cho là cái gì?”

“Thẹn thùng nha, phó tổng giám đốc của chúng ta là đối tượng lý tưởng của toàn bộ phụ nữ chưa kết hôn ở trong cao ốc, không phải sao? Mà anh ấy lại đối cậu rất đặc biệt, chẳng lẽ cậu lại không có ngàm ngàm thích sao?”

“Thích cái đầu quý nhà cậu ý! Nếu là cậu bị người ta sáng ba bữa chiều ba bữa đều mắng, cậu có thích nổi không?”

“Phó tổng là càng yêu càng có trách nhiệm.”

“Thay mình cảm ơn tình yêu của anh ta, mình sợ nhận không nổi.” Cô oán hận ngắt lời sau đó bắt đầu thu thập đồ chuẩn bị tan tầm.

“Thật sự là kỳ quái, tớ cảm nhận được hồi trước cậu có oán nhưng cũng không sâu đến vậy, như thế nào gần đây đột nhiên thay đổi? Sẽ không là vẫn còn ghi hận buổi cuối tuần kia đấy chứ? Kỳ thật phó tổng từ hôm đấy đến nay cũng thực ảo não.” Lí Tiều có chút dăm chiêu nhìn cô nói.

Giống như đột nhiên bị điểm huyết, Lữ Tư Anh dừng lại tất cả động tác, một lúc lâu sau mới chậm rãi quay đầu nhìn.

“Ảo não?” Có ý tứ gì. Anh ta rốt cục đối cô cũng sinh ra áy náy, cảm thấy được không nên như vậy đối đãi với cô ?

Ông trời, đây là cảm giác gì như thế nào giống như thoải mái, sung sướng, lại có cảm giác muốn nhếch miệng cười?

Anh ta cảm thấy được ảo não? Ông trời, anh thế nhưng sẽ vì mắng cô mà cảm thấy ảo não, ác ma từ trước đến nay đều mắng chửi người không chớp mắt đó nha, cô thật sự, thật sự cảm thấy được thụ sủng nhược kinh (được sủng ái đâm lo sợ)

Có lẽ, anh ta cũng không hỗn đản như cô tưởng tượng; có lẽ, anh ta thật sự có chút thích cô; có lẽ, anh muốn hẹn cô là để giải thích; có lẽ, anh kì thật để ý cô, chính là không biểu lộ ra ngoài mà thôi.

“Cậu đang cười.” Lí Tiều phát hiện nói.

“Tớ không được cười sao?” Nhìn về phía đồng sự, Lữ Tư Anh nhướng mày, trừng mắt nói.

“Cho nên cậu cùng những nữ nhân khác giống nhau, kỳ thật đối với phó tổng có chút cảm giác?” Anh có chút dăm chiêu nhìn cô nói, cảm giác như có điểm không đúng.

Có chút thích? Lữ Tư Anh bỗng nhiên trừng mắt thật to, cô có một chút thích ư? Đùa cái gì chứ, từ đầu tới đuôi đều là Kì Diệp chủ động, sao lại có cô ở đây nha? Ai thích ai chứ ?

“Không nói chuyện với cậu nữa, nói chuyện với cậu sẽ khiến tớ tức chết.” Hung hăng trừng mắt một cái, cô vứt câu truyện này sang một bên, trực tiếp không thèm để ý anh.

“Cậu không muốn biết phó tổng ảo não như thế nào sao?” Cô hỏi.

Công tác không thể chuyên tâm, đi đường khi đụng vào vách tường, uống cà phê thêm quá nhiều đường, uống trà bị bỏng miệng. Rốt cuộc bộ dáng ảo não của anh là như thế nào?

“Cậu thật sự thật sự không muốn biết phó tổng giám đốc trong bộ dáng ảo não là cái dạng gì sao?” Hoàn toàn dụ dỗ.

Lữ Tư Anh rốt cục buông tha cho giấy dựa, quay đầu nhìn.

“Buổi tối theo giúp tớ ăn cơm, tớ liền nói cho cậu.” Vừa thấy cô quay đầu, anh lập tức nhếch miệng cười nói.

“Người này. . . .” Cô mở to mắt chuẩn bị mắng, lại bị anh chặn lại.

“Tuyệt đối vô hại.” Anh nhanh chóng mở miệng nói, đồng thời còn giơ lên hai tay chứng minh. “Tớ chỉ muốn biểu đạt thành ý xin lỗi vì lần trước đã lỡ hẹn thôi mà, chả lẽ cậu không đề cho tớ chút mặt mũi?”

Cô mang theo vẻ mặt hoài nghi nhìn anh.

“Tớ thề.” gương mặt thật thà.

Sau một lúc lâu ——

“Cậu mời, cậu trả tiền?”

“OK.”

Ngon đèn đẹp, không khí tốt, thức ăn thuộc tiêu chuẩn của khách sạn năm sao, tối cuối tuần, thật là một buổi tối hoàn hảo, giống như loại hưởng thụ cực hạn.

Lý Tiểu cảm giác không khí bốn phía, trong miệng nhấm nháp mỹ vị, đột nhiên cảm nhận được một tuần mệt mỏi, vất vả liền tan biến. Nơi này thật sự là thiên đường mà.

“Này, Lý Tiểu, tớ bây giờ mới biết cậu ăn chậm như vậy nha, so với nữ nhân còn chậm hơn, chẳng lẽ kiếp trước cậu là nữ?”

Sửa lại một chút. Nơi này sẽ thật sự là thiên đường về sau còn có một câu, nếu người đi cùng anh hôm nay không phải là Lữ Tư Anh.

Chậm rãi buông dao nĩa trong tay, lại dùng khăn lau lau miệng, Lý Tiểu hết cách nhìn cô.

“Tiểu thư, là cậu ăn quá nhanh? Chưa từng gặp qua nữ nhân giống như cậu, dung tay để ăn, cậu đem dao nĩa trở thành đồ chơi hả, hay là trang sức?” Một cho anh khi dẫn cô đến nơi sang trọng như vậy, sớm biết như thế này tìm một quán ven đường là được rồi.

“Nhưng mà miếng bò bít tết này rất dai nha” Lữ Tư Anh thanh minh.

“Vậy cậu còn đòi ăn làm gì?”

“Nhưng mà nó ngon.” Cô trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái, một bộ dáng “Vấn đề đưa ngốc cũng hiểu mà còn phải hỏi sao?”. “Nhanh lên, Cậu nên nói cho tớ biết bộ dáng ảo não của Kì Diệp.” Cô thúc giục, không hề quên mục đích của bữa tối này.

Lý Tiểu nhìn cô một cái cuối cùng chịu thua lắc lắc đầu, sau đó mới thông thả mở miệng, “Anh ấy nói với tớ anh ấy thực ảo não.”

Lữ Tư Anh trừng mắt, sau một lúc lâu, đột nhiên hung hăng nắm chặt tay, một bộ dáng muốn ăn thịt người.

“Cậu dám gạt tớ!” Cô gầm nhẹ.

“Trời đất chứng giám, tớ khi nào thì lừa cậu?” Lý Tiểu không biết vì sao mình lại bị lên án ác liệt như vậy.

“Anh ta nói với cậu anh ta thực ảo não? Cậu đi lừa quỷ nha, anh ta như thế nào có thể nói ra những lời này, hơn nữa anh ta làm chi lại nói với cậu, cậu là cái của anh ta? Nghĩ muốn khác lúc thì cũng phải tìm loại chuyện dễ tin một chút, loại này nói ai tin!”

“Chính là bởi vì không có khả năng, không tin, cho nên mới cảm thấy đủ sức thuyết phục không phải sao?” Anh nhú mày nói.

“Cho nên cậu liền dựa theo điều này mà nói dối, tự tin tớ sẽ bị mắc mưu sao?” Thanh âm có chút âm lãnh cô mở miệng hỏi, làm cho Lòng tin của Lý Tiểu nhìn không được dựng lên.

“Tớ dung hạnh phúc nửa cuộc đời còn lại ra thề, tớ tuyệt đối không lừa cậu, phó tổng giám đốc thật sự nói với tớ anh ấy rất ảo não vì hôm đó đối với cậu như vậy.” Lý Tiểu chấp hao tay vào nhau, còn thật sự nghiêm túc thề. “Cậu cũng biết lúc ấy tớ cũng bị dọa choáng váng? Không nghĩ tới phó tổng giám đốc luôn luôn tự tin mà hoàn mỹ, thế nhưng hội hướng tớ biểu lộ tâm tình, so với cảm giác của cậu lúc này lúc đó cảm giác không thể tin nổi của tớ gấp một trăm lần.”

Lữ Tư Anh hoài nghi trừng mắt, nhưng là ánh mắt của anh hoàn toàn trong suốt, thành khẩn cùng chân thành đan xen vào nhau, không có lấy một chút

chột dạ hay bất an, nhìn anh sau một lúc lâu, cô rốt cục quyết định tin tưởng.

“Từ lần đó ra, anh ta còn nói cái gì?” Cô hỏi.

“Không có.”

“Không có?” Lữ Tư Anh lại gầm nhẹ ra tiếng, “Cậu thế nhưng vì ‘anh ta nói với cậu anh ta ‘thực ảo nào ’ mà làm tốn lãng phí cả một buổi tối!”

“Hắc, đừng nói khó nghe như vậy, bởi một người có bộ dáng dễ nhìn như tớ sao có thể nói là lãng phí thời gian? Tuy rằng bộ dáng không được suât như phó tổng giám đốc, cũng không nhiều tiền như anh ấy, năng lực cũng không bằng, nhưng là.” Lí Tiểu đột nhiên đình chỉ, hai mắt nhìn thẳng một chỗ nào đó phía sau cô, bộ dáng rất giống người bị trúng tà.

“Làm chi, nhìn thấy quý rồi sao” Lữ Tư Anh thuận miệng nói, tò mò quay đầu lại xem đồ vật này nọ hoặc một người naog đó dọa anh ta đến choáng váng, vừa thấy, người há hốc mồm lại biến thành co.

Kì Diệp, anh như thế nào lại đến nơi này, mà đứng ở cạnh anh.

“Nguyên lai phó tổng giám đốc thích những nữ nhân xinh đẹp, khó trách anh ấy đối với nữ nhân viên ở công ty thờ ơ như vậy, bởi vì cô ấy so với những người kia chỉ có hơn chứ không kém. Bất quá phó tổng làm sao lại có thể nhận thức một đại mỹ nhân như vậy nha, cả bảy ngày đều đi làm, mỗi ngày làm cũng đến mười mấy giờ đồng hồ, anh ấy như thế nào có biện pháp kết giao với một cô bạn gái khiến người khác kinh diễm? Xem ra đám nữ nhân của công ty sẽ nhanh chóng tan nát cõi lòng.” Lí Tiểu âm thầm đánh giá sự hấp dẫn của tuần nam mỹ nữ này dường như thu hút mọi ánh mắt của thực khách, vừa nói, không biết trước mặt anh đã có một cõi lòng tan vỡ

Nữ nhân kia đẹp quá, cho dù ngắm Mễ Mễ mười năm, nói cách khác là ngày nào cũng nhìn mỹ nữ, nhưng vẫn không thể thừa nhận là cô ấy đẹp quá, đứng bên anh rất xứng đôi.

Nguyên lai tuần nam xứng mỹ nữ chính là như vậy; nguyên lai đây là lý do khiến anh giữ bí mật chuyện bọn họ kết giao; nguyên lai đây là lý do anh có thể cùng cô kết giao, thậm chí còn cùng cô phát sinh quan hệ , vẫn có thể đối cô quát mắng; nguyên lai anh sớm có bạn gái; nguyên lai anh cùng với cô kết giao chỉ là nhất thời nhảm chán; nguyên lai cô thường nói cô không thích anh chính là gạt người, bởi vì tâm cô hiện tại đau. Đau quá.

“Này, Cậu làm sao mà đột nhiên khóc vậy hả.” Lí Tiểu đột nhiên ngậm mồm, sau đó kinh ngạc mở to mắt.”Ông trời!” Anh hô nhỏ ra tiếng, nhìn lại phó tổng cùng đại mỹ nhân, kinh ngạc lĩnh ngộ.”Nguyên lai cậu thật sự thích phó tổng giám đốc.”

Thích anh ta? Không, cô chán ghét anh! anh là như vậy một cái ác liệt, hỗn đản, một kẻ ác ôn đùa giỡn cảm tình câu nữ nhân, là loại cô ghét nhất, cô ghét anh ! Hào chán ghét anh!

“Lữ Tư Anh cậu đừng khóc, tất cả mọi người đang nhìn cậu .”

Trên thực tế là xem bọn họ, hơn nữa ánh mắt của đại đa số đều ác ý đối với anh , giống như trách cứ anh khiến cho bạn gái mình khóc, nhưng trời đất chứng giám, cô khóc căn bản là không liên quan đến anh, hơn nữa cô không phải bạn gái của anh, những người này như thế nào chỉ nhìn thôi đã vội kết luận? Lí Tiểu cảm thấy được mình thật oan ức.

Lữ Tư Anh căn bản là ngăn không được nước mắt của bản thân, cô chán ghét anh, chán ghét anh, nhưng là vì sao nước mắt của cô không ngừng lại được? Anh căn bản là không đáng để cô thương tâm, không đáng, thật sự không đáng.

“Đừng khóc , tớ đưa cậu về nhà.”Nhìn thấy cô vẫn là khóc không thành tiếng,Lí Tiểu than nhẹ một tiếng, lời nói thấm thía: “Người hần là biết, lấy điều kiện của phó tổng, hẳn là tiêu chuẩn chọn người rất cao, về phần chúng ta là dân chúng bình dân, ánh mắt tốt nhất cũng nên đặt ở những dân chúng bình dân khác.” Nói xong, thân thủ đưa tay tiễn, giúp đỡ cô vẫn đang khóc rồi đi.

Hai người họ không ai chú ý đến lúc phạm vi tầm mắt thoát khỏi Kì Diệp, Kì Diệp lập tức ngẩng đầu dán chặt vào hai bóng dáng, nhất là cái người mà hai bà vai đang run run lên kia, lông mày nhanh chóng cau lại.

Ánh sáng chói rực rỡ xuyên qua lớp vải mỏng trước cửa sổ, chiếu vào căn phòng yên tĩnh.

Lữ Tư Anh hai mắt đau đớn mở ra, ngậy ngốc nhìn căn phòng xa lạ một lúc lâu, mắt một lúc mới nhớ ra đây là phòng dành cho khách của nhà Mễ Mễ, cô hôm qua khóc đòi Lí Tiểu đưa đến nơi này.

Nhớ lại tối hôm qua, vốn nghĩ nước mắt đã ngừng chảy không ngờ lại giống như nước vỡ đê mà ra, làm cho hai mắt cô truyền đến cảm giác đau đớn.

Cô như thế nào lại yêu anh? Cô rốt cuộc là đã đánh mất tâm lúc nào, để yêu thương anh? Cô như thế nào lại không biết?

Anh đối với cô không có tốt, trừ bỏ quát cô, chỉ trích cô công tác chưa tận lực, thái độ của anh so với cô ngay cả Lí Tiểu cũng không bằng, như vậy tại sao cô lại yêu thương anh?

Ngoiạ trừ thái độ khi làm việc cùng cô rất nghiêm khắc, cô thích bộ dạng tuần tú của anh, thích anh gặp nguy không loạn, gặp vấn đề nhưng vẫn có thể bình tĩnh xử lý một cách gọn gàng, nhưng thích nhất là khi cùng anh ở chung một chỗ, yêu thích khóe miệng giống như chứa một ý cười nhẹ, lắng nghe cô

thao thao bất tuyệt nói, không hề có lấy một tia mất kiên nhẫn.

Nàng thật sự là ngu dốt, biết rõ chính mình không phải là người tùy tiện, đã đem tấm thân xử nữ bảo vệ ba mươi năm, liền tuyệt không có khả năng tùy tiện lên giường với một người đàn ông, nếu có thì chỉ vì một lý do, đó là cô đối với người kia có tồn tại một loại tình cảm, mà thích thì quá yếu, duy nhất chỉ còn lại yêu.

Cô yêu anh, cô thể nhưng lại yêu anh.

Bao nhiêu bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng), cũng có bao nhiêu nực cười, anh đem cô biến thành trò chơi, còn cô thể nhưng lại yêu thương anh.

Ô ô. Cô như thế này có thể ngu dốt vậy?

“Ông trời, cậu không cần mới sáng sớm vừa ngủ dậy liền khóc được không?” vừa mới mở cửa phòng liền nghe thấy tiếng khóc, Thôi Mễ Mễ bất đắc dĩ hô.

Chỉ mong cũng chưa nghĩ tới, từ trước đến nay bằng lòng với số mệnh, rất giống một con chim nhỏ sinh ra trên một nhánh cây chi chi kêu (ý là nói Tư Anh nói nhiều), vô ưu vô lo Ma Tước (chim sẻ) thích nói nhiều muội muội, nhưng lại có thể khóc suốt ngày, cho nên cái loại nam nhân đã hại cô thể thâm như vậy, trừ bỏ đáng chết, càng nên được ban cho một huy hiệu “Rất giỏi” mới đúng, lại có thể hại Ma Tước không biết buồn này khóc.

“Tớ không có cách nào. Tớ hảo buồn a.” Lữ Tư Anh vừa khóc vừa nói.

“Khô sở không thể thay đổi thực tế, cậu khô sở thì có ích lợi gì?”

Hảo thẳng thắn, nhưng cũng là lời nói thật.

“Minh nên làm cái gì bây giờ?” Cô nâng lên đôi mắt giống quả hạch đào (óc chó).

“Đến công ty làm cho mọi người đều biết bộ mặt thứ hai của anh ta, đem anh ta lưu truyền hậu thế, làm cho anh ta thân bại danh liệt.” Thôi Mễ Mễ phần hận đề nghị.

Lữ Tư Anh lắc đầu, rút ra hai tờ giấy, một bên lau lệ một bên theo trên giường ngồi dậy.

“Mễ Mễ, tớ quên không nói cho cậu, thân phận của anh ta chính là tiểu lão bản của Vũ Phô.” Cô khịt mũi

“Cái gì?” Thôi Mễ Mễ nhất thời sợ hãi kêu thành tiếng, vẻ mặt khiếp sợ.

Lữ Tư Anh nhìn cô một cái, tiếp tục lau mũi, bằng giọng nói của người vừa khóc xong nói: “Cho nên nếu làm theo phương pháp của cậu, người sẽ phải đổi tên không phải là anh ta, mà là tớ.”

“Cậu tại sao cho tới bây giờ vẫn chưa nói cho tớ biết chuyện này? Đây là anh ta nói với cậu sao. , không, chờ một chút, tớ nhớ chủ tịch công ty của các cậu họ Kì, cũng không có con trai, chỉ có một nữ nhân.” Tư liệu về danh nhân cô hẳn là không nhớ sai mới phải.

“Cho nên anh ta mới không họ Kì, bởi vì anh ta cháu ngoại a.”

“Thì ra là thế, khó trách tớ lại không có tư liệu của anh ta trong các danh nhân thành đạt a. Chính là vẫn là không đúng, nếu anh ta là người thừa kế Vũ Phô tương lai, tớ cũng phải nghe qua nha, không có khả năng hoàn toàn không biết, tớ nói, cậu không phải là bị anh ta lừa đi?” Thôi Mễ Mễ hoài nghi nhún mồm.

“Thân phận của anh ta đến bây giờ cũng không công khai, anh ta cũng không nói cho tớ biết, tớ là do ThắngNam nói cho biết.” Cô lắc đầu nói.

“ThắngNam?”

Cô gật đầu. “Hình như anh ta và lão công của ThắngNam là bằng hữu.”

“Đáng giận! Nếu là bằng hữu hẳn nên biết tên kia có bao nhiêu thối nát, cậu ấy thể nhưng lại không ngăn cản cậu cùng anh ta kết giao, ThắngNam là bị làm sao vậy? Thực bị tình yêu, hôn nhân làm cho đầu óc có vấn đề sao, điểm này hoàn toàn khác với hành vi cẩn thận của cậu ấy!” Thôi Mễ Mễ có chút tức giận đứng dậy, ở trong phòng chậm rãi vừa đi vừa nói.

Lữ Tư Anh không nói gì, không dám nói cho bạn thân biết, trên thực tế Thắng Nam có thay cô tính toán, chẳng qua lúc này là tính hoàn toàn sai, trừ bỏ mấy bữa tối ở ngoài, cô theo anh ta cũng không có được cái loại yêu đương gì cả, nhưng lại mất thân cũng mất tâm, trong trò chơi này, cô không chỉ thua, còn thua tới khuynh gia bại sản, chặt vật đến cực điểm.

“Cậu hiện tại tính toán làm sao bây giờ, còn muốn đi đi làm sao?” Dừng lại cước bộ, Thôi Mễ Mễ quay đầu hỏi.

Lữ Tư Anh lẳng lặng nhìn cô, không có trả lời, bởi vì cô thậm chí còn chưa nghĩ tới vấn đề này, cô có nên đi làm lại sao? Trở về đối mặt với nam nhân đã lừa gạt mình.

Không. Cô bất tri bất giác lắc đầu.

“Một khi đã như vậy, tớ giúp cậu hỏi lão công xem công ty có thiếu người không, nếu có, người làm ở công ty anh ấy đi. Công ty của lão công nhà tớ, quy mô cũng không nhỏ hơn của Vũ Phổ, tuy rằng anh ấy không phải lão bản, nhưng tốt xấu cũng là dưới một người trên vạn người a, có anh ấy hỗ trợ, cậu không cần lo lắng cái gì cả.

“Cám ơn.” Thiên ngôn vạn ngữ, nhưng Lữ Tư Anh hiện tại chỉ nói ra được hai từ này.

“Lấy giao tình của chúng ta a mà nói còn cần phải nói cảm ơn nữa sao?” Thòi Mễ Mễ hờn giận trừng mắt.

Lữ Tư Anh rốt cục nín khóc nở ra một nụ cười yếu ớt. “Tớ nghĩ các cậu sau khi có lão công, sẽ không để ý tớ nữa.” Cô nói.

“Cậu là ngu ngốc nha!” Thòi Mễ Mễ đầu tiên trừng mắt, sau đó mới mắng, “Lão công là lão công, tỷ muội là tỷ muội, này căn bản quan hệ cực kì xa, cậu dám nói xấu tớ như vậy, cẩn thận tớ về sau thật sự không để ý tới cậu.”

“Thực xin lỗi, Mễ Mễ, tớ yêu cậu.” Thích nhiều muội muội ghê tởm tái xuất giang hồ.

“Dừng, cậu đừng hại tớ da gà roi đầy đất.” Thòi Mễ Mễ khoa trương run rẩy người, biết cô đại khái không cần lo lắng nữa.

“Tớ nói chính là thật sự.” Cô dịu dàng nói.

“Thật thật giả giả, giả giả thật thật, tóm lại tớ tiến vào gọi cậu dậy ăn sớm một chút, lão công tớ đã đi mua hai phần anh sáng về, cậu nhanh đi đánh răng rửa mặt, chúng ta thừa dịp nó còn nóng liền ăn a.”

“Àn.” Cô gật đầu, xuống giường.

“Tớ ra ngoài chờ cậu.” Thòi Mễ Mễ xoay người rồi đi.

Ngày mới lại bắt đầu.

Đi tới, đi lui, một góc kia của văn phòng vẫn là trống, không khí trầm lắng vắng vẻ bao trùm.

Cái bàn đang khóc, văn phòng đang rên rỉ, như là đang cầu xin chủ nhân có thể nhanh lên đi đến, một lần nữa khởi động khí lực sinh mệnh của chúng, đừng làm chúng tiếp tục nằm trong sự yên tĩnh này.

Cô không có tới. Kì Diệp đột nhiên dừng lại cước bộ, ngạc nhiên linh ngộ điều này.

Đi qua đi lại, anh tổng cộng tìm cơ hội đi ra khỏi văn phòng ba lượt, anh tưởng cô đến muộn, dù sao đây là việc thương xuyên xảy ra, cô chính là hồ đồ như vậy; lần thứ hai, anh nghĩ đến cô vừa mới rời khỏi chỗ, cho nên mới không ở vị trí; mà lúc này đây, anh mới đột nhiên phát hiện, chỗ ngồi của cô căn bản không ai động qua, cô căn bản là không có đi làm.

Vì cái gì?

Là bởi vì chuyện tới qua sao? Nhưng là do cô từ chối hẹn của anh, mới làm cho cô bạn gái trước ưa dây dưa tận dụng cơ hội?

Nghĩ đến từ chối của cô liền khiến anh sinh khí.

Anh thừa nhận là có không đúng khi quá nghiêm khắc với cô, nghiêm khắc đến nỗi người ta lên nói anh không có nhân tính, nhưng mà cô có từng nghĩ tới, anh vì cái gì mà đối cô như vậy?

Cô có một cái miệng nói quá nhiều, lại có một tâm hồn quá mức lười biếng, nếu hai người không có xung đột, nhưng khi phối hợp cùng một chỗ, sẽ cho người ta có cảm giác không thực tế, cô lại không có vẻ bề ngoài, chỉ có lời nói sẽ khiến cho người ta chán ghét. (Ý Diệp ca là Tư Anh ngoài công phu nói nhiều ra thì cái gì cũng kém, không cẩn thận còn bị người làm chung ghét vì tật nói nhiều. Đây là ta dịch theo ý hiểu của ta)

Kỳ thật mọi người đều biết cô cũng không hề dụng tâm, ngây thơ hồn nhiên đến nỗi có thể liệt vào danh sách động vật cần được bảo hộ.

Cô có dư thừa quan tâm, biết rất nhiều việc quái đản kì lạ, anh nghĩ muốn cùng cô lên mạng, cùng cô kết giao bằng hữu. Cho nên anh mới có thể biết có thể nói và cùng thảo luận với cô, nhưng là mâu thuẫn chính là, cô tuy rằng bác học thấy nhiều biết rộng, nói cái gì cũng có thể nói, nhưng lại không áp dụng được, ở cuộc sống bên ngoài là cái đại ngu ngốc.

Nói cách khác, cô chỉ biết chiếu ra từ một bài viết, căn bản không hiểu đạo lý, hòa hợp cách dùng, tựa như trẻ nhỏ giống nhau, cho nên anh mới có thể nói nên liệt cô vào danh sách những động vật cần bảo hộ.

Đương nhiên, có lẽ bản thân cô cũng không cảm thấy được, nhưng là anh thoát nhìn chính là như thế, cho nên anh mới giống sư phụ đối đãi đệ tử, nghiêm khắc dạy dỗ cô, chính là tình huống.

Ai, anh đối cô quá nghiêm khắc sao? Nhưng là anh thật sự hoàn toàn là vì muốn tốt cho cô, dù sao cuộc đời của cô còn có một quãng đường dài phải

đi, tính toán một lúc, sớm hay muộn sẽ xảy ra đại sự, cô như thế nào lại không hiểu?

Một tuần qua cô thật sự hần tức anh, vì vậy nên mới từ chối mọi cuộc hẹn với anh, cùng tràn ngập lên án dùng mắt là có thể thấy, nhưng là anh cũng thực phiền nha, người nào nam nhân giống anh, vừa phải làm bạn trai của cô, lại vừa phải làm phụ thân của cô? Làm hại anh tại thời điểm vô tình trên chóc cô cuối cùng là giữ chặt lấy cô, gây dục, ảo não, vui sướng.Cảm xúc lẫn lộn khó có ai có thể phân biệt.

Đáng tiếc cô vĩnh viễn không – cảm giác được sự khó xử của anh, giống như một tiểu hài tử ngu ngốc.

“Phó tổng giám đốc?”

Bà vai truyền đến một cảm giác chạm nhẹ, làm cho anh nhất thời hoàn hồn.

“Chuyện gì?” Anh quay đầu nhìn về phía Vương Di Quân.

“Không có việc gì, chính là ngài đang chắn đường tôi.”

“Thật có lỗi.” Anh lập tức nghiêng người, đủ chỗ cho cô đi, nhưng Vương Di Quân lại đứng im một chỗ không nhúc nhích.

“Phó tổng giám đốc có chuyện gì sao?” Cô do dự hỏi.

Kì Diệp khẽ nhủ mày, ý tứ là đang hỏi vì sao cô lại hỏi như vậy?

“Ngài đứng ở chỗ này bất động, cũng đã khá lâu.” Cô nói.

“Tôi đang suy nghĩ chút chuyện riêng.” Anh mặt không đỏ khí không suyễn đáp, sau đó phát hiện cả văn phòng đều đang nhìn anh, thẳng đến khi anh dung mắt chống lại bọn họ, bọn họ mới hoang mang rồi loạn cúi đầu tiếp tục công tác.

“Ồ.” Vương Di Quân khẽ lên tiếng, sau đó đi qua anh trở về chỗ ngồi.

Kì Diệp giống như không có việc gì, cũng đi vào văn phòng.

Bên ngoài văn phòng đột nhiên trở nên một mảnh trầm tĩnh, một loại im lặng không hề tự nhiên, tựa như mọi người đều dừng việc hít thở.

“Hô!” Một tiếng thở thật lớn đánh tan trầm tĩnh, kế tiếp là lời đạo mở đầu ồn ào.

“Này uy uy, mọi người có thấy biểu tình của phó tổng lúc nãy không?”

“Có! Anh ấy vừa mới cười đúng không?”

“Đối, hơn nữa anh ấy không chỉ cười, một chút nhủ mày, một chút lắc đầu, một chút lại lộ ra biểu tình cam chịu một chút cung chiều, trời ạ, chẳng lẽ Lí Tiểu nói anh ấy có bạn gái là thật?”

“Khẳng định, hơn nữa lấy dấu hiệu nguy kịch kia, thì anh ấy hẳn yêu thâm a.”

“Ồ ô. Ta không cần.”

“Không cần là như thế nào, nghe Lí Tiểu nói, người yêu của phó tổng là một đại mỹ nhân hiếm có nha, nếu cậu nghĩ mình bằng năng, vậy chém giết à nha.”

“Ồ ô.phó tổng, ô ô.”

Tin tức hùng hực khí thế nhanh chóng được khuếch tán, đồn đại Kì Diệp có một đại mỹ nhân hiếm có nha, trong vòng một ngày truyền khắp tòa nhà, chùng quanh đều là một đồng nữ nhân ai oán.

Hữu tâm nhân sĩ chú ý một chút, ôn nhu tu bổ, lần tới tâm động, cho ngại. (Ý nói đang đợi lần tới Diệp Ca động tâm a).

Bạn đang đọc truyện *Thích Nói Nhiều, Lữ Tư Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Vì sao cho tới lúc không nói lời nào, mới hiểu trầm mặc so với khác khẩu gian nan, vì sao sẽ ở hận sau khi biến mất.”

Giọng hát nhẹ nhàng trong trẻo vang lên dưới ánh đèn đường mờ nhạt, Lữ Tư Anh thẳng hướng cửa chính của nhà trọ đi đến.

Đã lâu bốn người không tụ tập ở một chỗ, cảm giác hào hứng, cũng hào cảm động, bởi vì các nàng tất cả đều vẫn như cũ quan tâm cô, còn bồi tiếp cô, cùng nhau ăn cơm, nói chuyện phiếm, ca hát, cảm giác tựa như trở về thời điểm khi bốn người còn độc thân, thật vui vẻ.

Bất quá vui vẻ chỉ là vui vẻ, cô cũng không phải loại người lấy oán báo ân, cho nên cho dù Mễ Mễ nói các cô sẽ bồi cô suốt đêm, cô vẫn là trộm gọi điện cho Đoàn Dục Thần, nói cho anh biết các cô đang ở đâu, về phần lão công của hai kẻ kia, cô tin tưởng vào cái mũi linh mẫn của bọn họ, xác định vững chắc sẽ không bỏ qua manh mối này.

Quả nhiên, nửa giờ sau, ba đại nam nhân cùng nhau xuất hiện trong KTV

Đám người đến sau này, lập tức hộ tống lão bà về nhà, mà cô là người đưa tin đương nhiên không thể lạnh nhạt, còn đặc biệt đưa về đến ngoài hẻm, còn a

Đột nhiên muốn nói ăn món kho liền được đáp ứng, thật sự là thích muốn chết.

“..... Rời đi ta, đều là tốt với ta.”

Lầm bầm hát hướng cửa nhà trọ đi tới, cô cúi đầu tìm chìa khóa, khi ngẩng đầu lên, lại bị dọa bởi một bóng người bất ngờ xuất hiện, định thần nhìn lại, Cô kinh ngạc nhìn Kì Diệp đang lặng lẽ cầm điều thuốc.

“Anh hút thuốc sao?” Cô bất tri bất giác thốt lên.

Kì Diệp đứng cách cô ba thước dựa vào tường, không nhúc nhích nhìn cô, ánh đèn đường mờ mờ vẫn không thể che được vẻ mặt u ám của anh, cùng với cặp mắt có đủ loại cảm giác lẫn lộn.

Tàn thuốc lúc sáng lúc tối, khói nhẹ lượn lờ cách trở hai người trong lúc đó.

Anh thủy chung không có mở miệng nói chuyện, chính là nhìn cô không chuyển mắt, nhìn đến cô khiến cô bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.

“Anh hút thuốc, em cũng không biết. Em nói a, kỳ thật cũng không sao hết, bất quá dùng thời gian hút thuốc, để đi hù người đi. Anh có biết cái gì kêu khoảng không khói không?(em cũng không hiểu a?). Chính là hút lúc sau hàm ở miệng, sau đó lại dùng cái mũi hoặc miệng thở ra, khói sẽ không thực sự đi đến phổi.”

Vẫn không phản ứng.

“Àn, anh có muốn ăn món kho không? Em có đây, ách, là Mễ Mễ đột nhiên muốn ăn, ách, Mễ Mễ là bằng hữu của em, em có đề cập qua với anh đúng không? Cô ấy mang thai, lại luôn muốn ăn một món gì đó thật kì lạ, cái gì thật hoàn a, chào, món kho linh tính, người khác mang thai chết cũng không ăn những thứ đó, cô ấy lại thích ăn, rất kỳ quái đúng hay không?”

Cao nhất phẩm chất—— im ắng.

“Anh không muốn ăn món kho hả kia. Kia bên đường có một cửa hàng7 —ELEVEN, em đi mua đồ cho anh ăn.” Cát bước, chuẩn bị chạy trốn.

“Đứng lại.”

Thanh âm lạnh lùng truyền đến, cô sọi tới mức ngay cả lông tơ cũng không dám động.

Thật sự là không công bằng, người sai rõ ràng là anh, cô mới là người bị hại, cô làm chi giống như chuột thấy mèo vậy sợ anh muốn chết, huống chi, cô đã muốn về sau không thêm đề ý anh, cùng với anh chia tay, cô làm chi cần nghe lời như vậy, anh bảo cô đứng lại cô liền đứng lại, thật sự là người đáng ghét.

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, là thanh âm của tàn thuốc, sau đó anh bước về phía cô.

Lữ Tư Anh bất giác ngừng thở, muốn chạy, không chỉ hai chân, tựa hồ toàn thân cũng không nghe chỉ huy, nhúc nhích không được. Anh nhất định học vu thuật, nhất định có!

“Đi.” Lấy tay lôi kéo, cô bị dắt đi.

“Đi chỗ nào?” Thân thể vừa động, ma chú lập tức được giải, Lữ Tư Anh sợ hãi hỏi, không dám giãy dụa.

Anh lại khôi phục giống như lúc này hoàn toàn cảm giác, không nói một câu nhét cô vào trong chiếc Audi, nửa tiếng sau, đem cô đến một tòa nhà trông chừng nghiêm cẩn, đỗ tốt xe liền đưa cô vào thang máy, thang máy lên thẳng đến tầng bảy, tiến vào một căn phòng đang khóa.

“Khuê nha, thật khá.” Trần ngập tư tưởng bố trí của nước ngoài làm người ta nhìn mà không khỏi cảm thán.” Đây là nhà anh sao?” Nhất thời đã quên sự đáng sợ của anh, cô quay đầu hỏi, lại ờ nháy mắt sau quay về sự thật, cả người cứng ngắc.

“Ngồi xuống.” Anh thong thả mở miệng.

Chỉ cần nghe lời sẽ không sẽ bị đánh, đạo lý này dùng tốt lắm, Lữ Tư Anh chạy nhanh tìm ghế ngồi xuống, sau đó trộm ngắm anh liếc mắt một cái.

“Em hôm nay đi chỗ nào?” Anh hai tay khoanh trước ngực, mở miệng hỏi.

“Sao cơ?” Không dự đoán được anh hỏi vấn đề này..

“Vì cái gì không đi đi làm?”

“Ách..”

“Nửa đêm mới về nhà còn mang theo mùi rượu, em có biết mình đang làm cái gì không?” Ngừ điệu bình tĩnh bắt đầu có chút biến dạng.

“Em đương nhiên biết, em Đi hát.” Trung khí mùi phần thanh âm bị anh như vậy trừng, nhất thời tiết khí.

“Hát đến quá nửa đêm, lại uống rượu đi về nhà một mình, còn vừa đi vừa hát, hoàn toàn không chú ý quanh mình có hay không một loạt kẻ xấu đã ở xung quanh? Em rốt cuộc là bao nhiêu tuổi, Lữ Tư Anh? Ba mươi tuổi giống như ba tuổi, điều cơ bản nhất là bảo hộ bản thân lại không có, Em là đang làm cái quỷ gì? !”

Bạo phát, tích góp cả một đêm rốt cục bạo phát, Kì Diệp hoàn toàn không thể khống chế được bản thân quát lớn, đây là nguyên nhân vì sao anh đưa cô đến nhà anh, mà không lên thẳng nhà cô, bởi vì nhà anh cách âm tốt hơn nhà cô nhiều.

Cô thật sự tức chết anh, cũng làm cho anh lo lắng gần chết, nửa đêm mới trở về nhà không nói, cô cứ nhiên còn uống rượu cứ như vậy loạng choạng về nhà, một chút cũng không có phát hiện sự tồn tại của anh, nếu anh là người xấu, sẽ phát sinh chuyện gì, anh cần bản là không dám nghĩ!

Này con sâu hồ đồ thật tức chết anh!

“Em không về một mình, Mễ Mễ bọn họ thả em trước ngõ.” Cô thân thể rụt một chút, nhỏ giọng nói.

“Sau đó đâu, em cảm thấy đã sắp về đến nhà, liền cái gì cũng không quản, ngay cả anh đứng ở nơi đó cũng không phát hiện? Nếu anh là người xấu thì sao? Nếu có loại người có kế hoạch đứng ở đây đợi em, em phải làm thế nào hả?”

“Không đáng sợ như vậy đi?”

“Em muốn phát sinh rồi mới nói đáng sợ sao?” Anh lớn tiếng hỏi.

Cô lui vai, không dám lại mở miệng.

Dùng giọng nói giống như là hỗn hển thờ, Kì Diệp trở lại vấn đề chính.

“Vì sao hôm nay em lại không đến công ty?” Anh hỏi

Lữ Tư Anh ngẩng đầu nhìn anh liếc mắt một cái, sau đó không hé răng cúi đầu, không có trả lời.

“Anh đang hỏi em.”

“Anh hỏi, lại không có quy định em nhất định phải trả lời.” Trầm mặc trong chốc lát, Lữ Tư Anh bắt bình lâm bầm.

“Em nói cái gì?”

Thật sự là đáng ghét, cho dù đây là nhà anh, anh nói chuyện cũng không cần lớn tiếng như vậy đi, người sai là anh a!

Cô ngẩng đầu lên án trừng mắt nhìn anh một cái.

“Em muốn nói cái gì?” Anh hỏi.

Đương nhiên là có, cô đương nhiên muốn nói, cô muốn nói với anh cô không muốn đi làm, cho nên làm chi còn đến công ty làm? Nghĩ muốn nói từ giờ trở đi, cô sẽ không phải là nhân viên của anh, anh không thể lại dùng khẩu khí nghiêm khắc cùng cô nói chuyện, muốn hỏi anh, rốt cuộc anh vì sao lại chọn cô để đùa giỡn, cô bị xem là ngu ngốc, dễ dàng bị lừa như vậy sao? Tuy rằng sự thật chứng minh đúng vậy. Cô còn muốn hỏi anh, có một bạn gái đẹp như vậy, làm chi còn muốn ở bên ngoài ăn vụng, đây gọi là thói hư tật xấu của nam nhân sao? Nhưng là cô còn muốn nói với anh, chính là——”Em với anh chia tay.”

Anh trừng mắt nhìn cô, giống như là trên đầu cô đột nhiên mọc một cái sừng. “Em nói cái gì?” Anh thông thả hỏi, ngữ điệu nặng nề, hoàn toàn nghe không ra được tâm tình anh giờ phút này.

“Em nói em với anh chia tay” Cô cố lấy hết dũng khí nói lại một lần nữa.

Lúc này anh trầm mặc càng lâu, lâu đến nỗi cô thấy đứng ngồi không yên, bắt đầu suy nghĩ lại một chút khi cô nói thẳng vào vấn đề chia tay này, có thể

hay không quá mức đa thương người?

“Vì cái gì?” Anh rót cục mở miệng hỏi, ngữ điệu vẫn duy trì nguyên dạng không thay đổi.

Này còn hỏi! Anh đã có bạn gái, còn hỏi cô vì cái gì? Lữ Tư Anh giận trong lòng, miệng lại chỉ nói: “Trong lòng anh hẳn là biết!”

Kì Diệp trầm mặc một chút.” Là vì chuyện tối qua?” Anh hỏi.

Lữ Tư Anh đột nhiên nhìn về phía anh, nguyên lai anh cũng biết sự tồn tại của cô.

“Anh đã biết là tốt rồi.” Cô phớt nhẹ môi, cảm giác tâm còn đang đau.

“Anh cùng cô ta đã sớm chia tay.”

Chia tay còn có thể cùng nhau ăn cơm? Còn có thể nùng tình mật ý, còn cười cười nói nói sao? Anh đối với cô chưa bao giờ được như vậy! Cô giống như say rượu ngã, cảm thấy được chính mình hảo đáng thương.

“Có chuyện nói ra, em còn không buồn hé răng nói, anh làm sao biết em đang suy nghĩ cái gì.”

Lại là bộ dạng giáo huấn, Lữ Tư Anh nhìn không được hạ khóe miệng, vì cái gì anh đối với cô luôn là bộ dáng sư phụ và đệ tử, cấp trên và cấp dưới, cha cùng con gái, luôn luôn động một chút là giáo huấn cô, trách cứ cô? Đối với người khác lại hoàn toàn có cử tri tao nhã, bình tĩnh ôn nhu.

“Em đối với anh có cái gì bất mãn, có thể toàn bộ nói ra.”

Có thể chứ? Cô nhìn anh, trên mặt viết do dự.

Quản anh làm chỉ, dù sao đều phải chia tay, cô hiện tại nếu không phát tiết hết bất bình của mình, chẳng lẽ phải chờ tới kiếp sau sao? Bất cứ giá nào, dù sao về sau cô cũng không cần làm cấp dưới của anh nữa.

“Anh đối người khác đều tốt lắm, lại đối với em đặc biệt hung dữ.” Cô lên án nói.

“Anh là vì muốn tốt cho em, nếu không lấy thái độ làm việc của em, sớm đã đối chết ở ven đường.”

“Anh nói vậy, trước khi anh tới, em đã làm rất tốt không phải sao?”

“Em đếm thử xem em đã đổi công việc bao nhiêu lần? trước khi anh đến, công tác hiện tại của em không khéo cũng không còn, em chẳng lẽ không biết?”

Đúng rồi, anh lần trước cũng nói qua điểm này, nhưng là ai biết là thật hay giả? Chính là ngày trước cô đổi việc như đổi quần áo là sự thật.

“Ngay cả như vậy anh đối em qua ác liệt đi, em là bạn gái của anh nha.” Cô thấp giọng oán giận nói.

“Còn có đâu?” Ngắm nhìn cô, Kì Diệp dựa người vào tường. Dù bạn vẫn ung dung hỏi

Trừ bỏ ở văn phòng thái độ đối với cô làm cho cô dè dặt, nhưng còn một việc nữa cũng khiến cô thương tâm.

“Cô ấy rất được.” Lữ Tư Anh cúi đầu, thì thầm nói.

“Là, cô ấy xác thực xinh đẹp.” Kì Diệp phụ họa nói, chỉ tiếc ngai bàn hàn yêu phú, tiền như nước, lại thích ngồi vọc vô căn cứ, không giống cô, đơn thuần làm cho người ta nghĩ muốn bảo hộ, một người thẳng tính thích liền nói ra.

Anh không chút do dự nói vậy làm cho cô muốn khóc.

“Em phải về nhà.” Cô đột nhiên đứng dậy nói, không nghĩ cho anh thấy cô vì anh rơi lệ.

Anh không có lên tiếng ngăn cản cô, nhưng khi cô bước qua anh, đột nhiên thân thủ giữ chặt cô lại, nháy mắt, cô đã nhào vào ngực anh bị mạnh mẽ giữ lấy.

“Cô ấy rất được, nhưng là anh thích em.” Anh thì thầm bên tai cô, nhẹ nhàng nói.

“Anh gạt người.” Cô không tin, ai là người bỏ qua một đại mỹ nhân để thích một Ma Tước là cô chứ?

“Anh vì cái gì mà muốn gạt em?”

Lữ Tư Anh sững sờ, ngây người. Đúng rồi, anh vì cái gì mà muốn gạt cô chứ? Cô cũng không phải loại có tài sản gì, tương phản với anh có tài sản đủ để cho một con Ma Tước như cô có thể hóa phượng hoàng; cũng không làm cho anh thương tiếc, bộ dáng thì bình thường, thật sự nghĩ cô cũng không có cái gì đáng giá để cho anh lừa.

Anh rút cuộc vì cái gì muốn lừa cô? Cũng hoặc là, anh nói đều là sự thật, anh căn bản không có ý muốn gạt cô đi?

“Anh thật sự thích em?” Cô cẩn thận hỏi.

“Àn hừ.”

“Chính là anh đối với cô ấy ôn nhu hơn, anh giúp cô ấy kéo ghế.” Cô lấy dẫn chứng, trong giọng nói loáng thoáng có chút oán giận.

Kì Diệp bỗng nhiên kéo cô ra, cúi đầu nhìn cô cau mày, vẻ mặt luôn luôn trầm ổn bị thay thế bởi vẻ bồn chồn.

“Anh không kéo ghế giúp em sao?” Anh nói.

“Có, nhưng là. Anh còn cười với cô ấy.”

“Không muốn anh cười, chẳng lẽ muốn anh khóc sao?” Anh đột nhiên lại có cảm giác dở khóc dở cười.

“Em là nói thời điểm anh ngồi cùng cô ấy thực sự vui vẻ, đối với em nhiều nhất là chỉ mỉm cười mà thôi.”

“Em muốn anh đối với em ngoài cười nhưng trong không cười?”

“A? !” Nói như thế đến, anh lúc đó cười vui vẻ hơn bình thường, cảm giác có điểm không đúng thật, bởi vì lấy tính cách nghiêm túc của anh ra mà nói, cái loại cười to vui vẻ thật không thích hợp với anh lắm, nói như vậy, thật sự là cô hiểu lầm anh?

Cô lặng lẽ nhìn anh.

“Còn có vấn đề gì?” Anh hỏi.

“Anh thật sự một chút cũng không thích cô ấy sao? Cô ấy xinh đẹp như vậy, thoát nhìn tựa như một nữ cường nhân, cùng với anh đứng ở một chỗ thật sự rất xứng đôi, không giống em.” Cô tự ti nói, hối hận quá khứ ba mươi năm không hảo hảo bồi dưỡng chính mình, muốn tự tin một chút nhưng thật sự không có điểm.

“Không giống em làm sao? Hoàn toàn không có chuyện đó.”

Hừ! Một mũi tên đâm thẳng vào lòng, Lữ Tư Anh cảm thấy nghẹn lại ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được, tuy rằng là lời nói thật, Anh có cần nhất thiết phải nói ra không?

Một bàn tay đột nhiên chạm vào cằm cô, ôn nhu nâng lên khuôn mặt của cô nước mắt đã muốn rớt xuống.

“Muốn khóc?”

Cô không nói gì hai mắt đỏ ửng, anh lại bỗng nhiên cúi đầu, chậm rãi hướng cô, đến khi môi cách môi cô một cm thì dừng lại.

“Em hẳn là nên cười, bởi vì mặc dù em không được cái ưu điểm gì, nhưng vẫn còn có anh yêu thương em.” Anh nhẹ giọng mở miệng, ôn nhu nói, nói xong lập tức hôn trụ cô.

Sau đó.

Tối nay, những ngôi sao đều lấp lánh.

“Cho nên cậu trở về công ty đi làm, tiếp tục đảm đương vai diễn cô vợ nhỏ?”

“Đối, chính là trọng điểm không phải vậy, trọng điểm là anh ấy nói anh ấy yêu tớ.” Lữ Tư Anh bộ dáng vui vẻ, chỉ kém một chút nữa là bay được lên trời rồi.

“Nam nhân một trăm người thì có chín mươi chín người dùng câu nói ‘Anh yêu em’ để lừa gạt nữ nhân” Thòi Mễ Mễ liếc mắt một cái, nhìn không được hất cho cô một gáo nước lạnh.

“Kì Diệp không phải người như thế!”

“Sao cậu biết?”

Khuôn mặt tươi cười trong nháy mắt sụp đổ, Lữ Tư Anh vẻ mặt ai oán nhìn Mễ Mễ.

“Mễ Mễ, tâm tình cậu hôm nay không tốt sao?” Cô hỏi. (Là cực không tốt mới đúng)

“Không có nha.” Thòi Mễ Mễ vẻ mặt mãn nguyện lắc đầu.

“Vậy cậu làm chi hắt cho tớ một bát nước lạnh, chẳng lẽ cậu không hy vọng tớ hạnh phúc sao?”

“Chính là bởi vì hy vọng, tớ mới hắt cho cậu một bát nước lạnh. Cậu trừ bỏ cái bộ dáng nói nhiều này, làm chuyện gì cũng không chuyên tâm, thân là bằng hữu của cậu tớ sao có thể không để ý mọi chuyện?” Thòi Mễ Mễ tức giận nhìn chăm chăm cô.

“Tớ biết cậu đối tốt với tớ, chính là Kì Diệp anh ấy thật sự không phải người xấu, hơn nữa anh ấy còn nói yêu tớ.” Nhịn không được, khóe miệng của cô lại dương lên.

“Tình yêu cũng không phải dùng miệng mà nói, tớ nhìn không ra điểm nào của cậu để anh ta yêu cả ? Huống hồ nếu hấn đúng như lời cậu nói tốt như vậy, lần trước hai cậu khóc ruột gan đứt thành từng khúc, có một nữ nhân hoàn mỹ như vậy ở bên cạnh, có cái gì đạo lý lại chọn cậu, mà không chọn mỹ nữ kia?” Thòi Mễ Mễ không chút lưu tình nói. (Ta thấy khổ thân anh quá a)

Không biết vì cái gì, có lẽ là lần trước xem qua nguyên nhân Tư Anh vì anh ta mà khóc đến vô cùng đau khổ, cô chính là đối với nam nhân kia không có nửa điểm hảo cảm, thậm chí còn có điểm bài xích.

Lữ Tư Anh mờ mịt nhìn cô, không lời nào để nói, vấn đề này cô có hỏi qua, nhưng là anh lúc ấy không có trả lời.

Cô lộ ra vẻ mặt giống như một tiểu hài tử lạc đường, làm cho khi Mễ Mễ không khỏi than nhẹ một hơi, tâm phần đối cũng chỉ có thể đề xuống, nhưng là như thế nào có thể?

“Tư Anh, cậu cảm thấy học trường đối với tớ tốt không?” Cô đột nhiên mở miệng hỏi.

Lữ Tư Anh trừng mắt nhìn, sau đó gật gật đầu.

“Cậu có biết vì sao anh ấy lại tốt với tớ thế không?” Lúc này không đợi câu trả lời, Thòi Mễ Mễ chính mình đáp: “Bởi vì anh ấy yêu mình. Chính là trái lại với thái độ của bạn trai cậu, cậu có thể trách tớ vì đã hoài nghi anh ta không?”

“Chính là cậu trước kia thường nói mỗi người yêu đều có cách thể hiện giống nhau, Kì Diệp đối với tớ không giống như học trường đối với cậu, nhưng này cũng không chứng minh được là anh ấy không yêu tớ nha.”

Thòi Mễ Mễ nhất thời nghẹn lời.

“Hảo, chúng ta không nói chủ đề này, đổi chuyện khác. Cậu có hay không nghe đến đạo lý người yêu trong mắt chỉ dung được một người?”

Lữ Tư Anh gật gật đầu.

“Chính là đạo lý này, cho nên khi cậu gặp anh ta cùng nữ nhân khác ăn cơm, mới có thể thương tâm khổ sở như vậy. Nói trắng ra, cậu sở dĩ thương tâm khổ sở như vậy, là bởi vì cậu yêu anh ta đúng không?”

Cô giống như một tiểu hài tử ngoan ngoãn gật đầu

“Tốt lắm, cậu là bởi vì yêu anh ta, cho nên mới có phản ứng kịch liệt như vậy, ngược lại nói anh ta yêu cậu, vì cái gì khi nhìn thấy cậu cùng người khác ước hẹn ăn cơm, lại không hề có lấy một phản ứng?”

Lữ Tư Anh sững sốt, bởi vì cô cho tới bây giờ vẫn chưa nghĩ về cái vấn đề này.

“Có lẽ. Có lẽ là bởi vì Lí Tiểu cùng tớ là đồng sự, lại đều là cấp dưới của anh ấy, cho nên anh ấy mới có thể không phản ứng, bởi vì anh ấy biết chúng tớ căn bản là không có khả năng.”

“Sai!” Thòi Mễ Mễ đột nhiên cắt ngang lời cô, “Cậu đã từng nghe qua câu gần vua được hưởng lợi chưa? Liền bởi vì các cậu làm đồng sự, anh ta lại càng cực kì khắt trương mới đúng.”

“Chính là tớ cùng Lí Tiểu chỉ đơn thuần là quan hệ đồng sự mà thôi.”

“Cậu còn nhớ rõ Bồng Khiết cùng Chương Kính trước khi kết hôn đã xảy ra chuyện gì không? Đừng nói là đồng sự, cho dù là người qua đường ngay cả gay cũng không bỏ qua, chỉ cần là nam nhân tiếp cận, Chương Kính giống như bị giẫm lên đuôi mà rít gào (chị đang ví đến con chó) , cái này kêu là làm giữ lấy dục (cái này ta không hiểu a), không có nam nhân nào ngoại lệ cả.”

“Chính là. có lẽ Kì Diệp là ngoại lệ, bởi vì anh ấy luôn bình tĩnh tự tin như vậy.”

“Học trường, Chương Kính còn có lão công của Thắng Nam, cậu cảm thấy họ có chỗ nào không đủ bình tĩnh cùng tự tin? Còn không phải ngay khi thấy chúng tớ nói chuyện với nam nhân khác liền biến sắc.” Thòi Mễ Mễ một bộ dáng chịu không nổi tròn mắt nói, nhưng giọng điệu lại vẫn có chút thỏa mãn cùng hạnh phúc

Lữ Tư Anh không nói gì, kinh ngạc đứng tại chỗ.

Cho nên ý tứ của Mễ Mễ chính là, kỳ thật Kì Diệp không có yêu cô, bởi vì anh sẽ không ăn dấm chua, không có dục vọng của nam nhân đối với nữ

nhân, bởi vì anh căn bản sẽ không để ý cô cùng nam nhân khác có tiếp xúc hay không.

Một cổ chua xót trong lòng trào lên, nháy mắt một cái nước mắt đã chảy xuống hốc mắt!

“Này uy uy, đa sầu đa cảm hẳn là độc quyền của phụ nữ có thai nha, tở đây phụ nữ có thai còn chưa khóc, cậu khóc cái gì nha?” Thòi Mễ Mễ luống cuống chân tay kêu lên, nhìn cô nước mắt từ hốc mắt chảy ra, có một loại cảm giác mình đã gây ra tội ác.

“Mễ Mễ, ô ô.”

“Tở còn chưa chết, cậu không cần phải khóc tở?” Trừ bỏ cảm giác tội lỗi, còn có một loại cảm giác làm bậy là không thể sống.

“Tở thật sự thích anh ấy, nhưng là anh ấy vì cái gì muốn gạt tở? Vì cái gì. Ô.”

“Ách. Này.”

“Ô. Ô.”

Trời ạ! Cô là người nghiện khóc sao?

“Tur Anh, cậu trước tiên đừng khóc, những lời vừa nãy, đó, cũng chỉ là dự đoán của tở, sự thật chưa chắc đã là như vậy, cậu trước hết ngừng khóc đi.”

“Chính là anh ấy không ăn dấm chua, đối tở cũng không muốn chiếm giữ.” Cô mặt đầy nước mắt nói.

“Chính là chính là.”

“Trước đừng chính là, cùng làm thí nghiệm một chút là được.” Thòi Mễ mễ chặn ngang lời nói.

“Thí nghiệm?” Cô dừng một chút, thì thảo luận lại hai chữ, rốt cục đành chỉ khóc.

“Đôi, thí nghiệm” Mễ Mễ mỉm cười nói, “Cậu còn nhớ phương thức lần trước tở giúp Bồng Khiết lấy được lời nói chân thực của Chương Kinh bằng cách nào không?”

“Cái kia dễ nhìn, giả dạng làm cái loại thân hình nóng bỏng cùng xinh đẹp?” Lữ Tur Anh thì thảo luận nhìn cô.

“Đúng vậy!”

“Chính là đáng người của tở.” Lữ Tur Anh trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên nhìn xuống bộ ngực còn không đủ loại B của mình, do dự mở miệng.

“Ba phần dựa vào cậu, bảy phần dựa vào cách ăn mặc. Cậu không phải đã xem qua ví dụ tốt nhất rồi sao?” Thòi Mễ Mễ nói.

Lữ Tur Anh nghi hoặc nhìn cô, trong khoảnh khắc không tưởng được cô rốt cuộc là đang nói ai.

“Khiết.” Thòi Mễ Mễ hảo tâm nhắc nhở.

Đúng rồi, đương nhiên là Bồng Khiết. Chính là Khiết cùng cô tình huống bất đồng, Khiết nguyên bản là thân hình đầy đặn, làm cho cả người đứng thẳng lên, làm thoát lên vẻ đẹp mà cô ấy vốn có, không giống cô, có một thân hình nguyên bản giống cây đậu cô-ve (nguyên bản a) cùng gương mặt bình thường, trừ bỏ phẫu thuật thẩm mỹ, nếu muốn biến thành xinh đẹp căn bản là khó như lên trời.

“Tở xem hay là thôi đi.” Cô có ý muốn bỏ cuộc.

“Vì cái gì?”

“Tở không nghĩ để mọi người nói đã là sũu nhân lại còn định quấy phá.”

“Cậu——” Thòi Mễ Mễ đột nhiên muốn bóp cổ cô. “Cậu sợ cái gì? Có tở là vạn nhân mê chống lưng ở phía sau, ai dám nhiều lời, là không muốn sống sao? Huống chi cậu mà là sũu nhân? Là thiếu con mắt, thiếu con cái lỗ tai, hay là có ba cái mồm? Cậu về sau mà để tở nghe thấy cậu tự ti về bản thân, liền đừng trách tở! Tỷ muội vạn nhân mê lại có thể xấu sao?” Thật sự là tức chết đi được!

“Thực xin lỗi Mễ Mễ.” Không nghĩ tới cô nói một câu như vậy liền khiến bạn thân sinh khí, Lữ Tur Anh liền nhanh chóng giải thích, “Cậu không cần như vậy sinh khí, cẩn thận đường thai.”

“Hiện tại muốn tở không tức giận chỉ có một biện pháp.”

“Nghe lời tở mà làm theo, không chuẩn kháng nghị.”

Bạn đang đọc truyện *Thích Nói Nhiều*, Lữ Tur Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Văn phòng điều hòa chạy vù vù, tiếng chuông điện thoại, âm thanh nói chuyện, tiếng đóng dấu, thậm chí ngay cả phòng photo cũng đều vang lên tiếng động, cả văn phòng bày ra một loại thực”Thứ tự rành mạch” “âm ỹ.

Bất quá mặc kệ là trật tự làm việc hoặc là lộn xộn âm ỹ, âm ỹ chung quy vẫn là âm ỹ.

Chính là vì cái gì ——Lữ Tư Anh khó hiểu nhũn mày, bốn phía đều âm ỹ như vậy, cô vẫn có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, phanh! Phanh! Phanh! Một lần so với một lần lớn tiếng?

Bình tĩnh một chút Lữ Tư Anh, cô hít sâu một hơi, ở trong lòng thăm cổ vũ chính mình, chẳng qua là gọi điện thoại hẹn anh ăn một bữa cơm mà thôi, có cái gì cần khẩn trương? Bình tĩnh một chút.

Hiện tại trước hít sâu một hơi, sau đó cầm lấy điện thoại, ấn vào dãy số, 09685786.

Sét đánh ngang tai! Cô thế nhưng quên số điện thoại của anh, kia hai số cuối cuộc là 43, 73 hay là 717 trời ạ, cái đầu cô từ nhỏ rồi cuộc là được làm từ cái gì ra nha!

Không được, Lữ Tư Anh phải bình tĩnh một chút, quên số điện thoại cũng không phải đại sự, chỉ cần mở sổ ghi số điện thoại ra nhìn một cái là được rồi? Như vậy liền luống cuống, thì làm sao có thể gọi điện hẹn anh đi ăn cơm được chứ, bình tĩnh một chút.

Hít sâu một hơi, mở ra một quyển sổ, cầm lấy ống điện thoại quay số. Đò đò ——

Điện thoại thông !

“Này?” Anh tiếp .

“Là phải Là em” Ngu ngốc, đừng run nha.

Anh trầm mặc một chút.”Chuyện gì?”

“Em nghĩ. Ách, buổi tối có thể cùng nhau ăn. Ăn cơm sao không?”

Anh lại trầm mặc một chút.”Buổi tối anh có việc.”

“Còn có chuyện gì sao không?”

“Không.”

“Anh phải cúp máy.”

“Chào ——” kháu!

“Chào.”

Thất hồn lạc phách cúp điện thoại, Lữ Tư Anh về mặt đại ra.

Cô vừa mới bị cự tuyệt? Không cần hỏi, đương nhiên đúng rồi, nhưng là anh như thế nào có thể? Đây là lần đầu tiên cô chủ động hẹn anh, mà anh ngay cả lý do đều không có, chỉ nói một câu”Buổi tối anh có việc” liền cúp điện thoại, anh thật sự. Yêu cô sao?

Có lẽ căn bản không cần phải thí nghiệm, bởi vì sự thật sớm đã ở ngay trước mắt.

Chính mồm anh rõ ràng nói anh yêu cô, vẫn là đúng như lời Mễ Mễ nói, này chính là kỹ xảo mà nam nhân dùng để lừa gạt nữ nhân?

Không, cô tin tưởng anh không phải như vậy, không chỉ là tính cách không giống, lấy điều kiện ưu việt của anh, anh lại không có lý do để làm như vậy, cho nên mặc kệ Mễ Mễ nói gì, cô vẫn cứ như vậy tin tưởng anh, tin tưởng anh tuyệt đối sẽ không lừa cô.

Chính là ——

Chán ghét chán ghét chán ghét, Lữ Tư Anh, cô từ khi nào thì trở nên chậm chạp như vậy, bệnh đa nghi lại còn nặng? Mặc kệ anh là lừa cô đi, ít nhất hiện tại anh còn đang ở bên cạnh cô, cô cùng anh ở một chỗ cảm thấy vui vẻ là được rồi, không phải sao?

Đúng vậy, chỉ cần chính mình cảm thấy được vui vẻ hạnh phúc, cho dù anh nói yêu cô là lừa cô, kia cũng không quan hệ, không cầu thiên trường địa cửu

(tồn tại cùng trời đất), chỉ cần từng có được. Chỉ cần từng có được là đủ rồi.

Nghĩ thông suốt xong, cô mỉm cười, cảm giác tâm tình thoải mái hơn nhiều.

Được rồi, nếu anh nói buổi tối có việc, cô cùng rủ một người đi cùng, dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, huống chi cô học nhảy vát vả như vậy, không nhảy cho người ta xem mà lại mè khen mè dài đuôi thì có điểm lãng phí.

OK, liền quyết định như vậy, buổi tối đích hành trình hết thầy chiều kế hoạch làm việc, chẳng qua là nam diễn viên chính vắng mặt mà thôi.

Ha ha, Mễ Mễ nếu biết kết quả như vậy, nhất định hội giậm chân đi?

Bất quá cô cũng quản không được nhiều như vậy, ha ha...

Tổng cảm thấy một người đi ăn một bữa tối lớn như vậy có điểm thực quái dị, cho nên sau nhiều lần tự hỏi, Lữ Tư Anh mời Lí Tiểu cùng cô đi ăn tối, coi như là cô đáp lễ ngày đó anh chiều cô đi.

Bởi vì tâm tình tốt, cô cùng anh vừa ăn tán gẫu, tán gẫu rất thoải mái. Bỗng nhiên trong lúc đó, nói chuyện được một nửa Lí Tiểu đột nhiên ngừng lại, Lữ Tư Anh có điểm ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh, biểu tình hiện tại của anh chính là thực may mắn

“Nhanh lên quay đầu lại xem.” Anh bỗng nhiên mở miệng nói.

“Cái gì?” Cô quay đầu.

“Phó tổng với bạn gái xinh đẹp của anh ấy. Chúng ta thật sự là may mắn, hai lần ăn cơm thế nhưng đều gặp bọn họ. Sách, mặc kệ là mấy lần, hai người bọn họ làm cho người khác cảm thấy quá là trai tài gái sắc, trời đất tạo nên, thật khó lấy tương tượng bọn họ về sau kết hôn, đề ra được mấy tiểu hài tử đáng yêu xinh đẹp.”

Lí Tiểu toàn bộ thần kinh đều hướng về phía cặp đôi tuần nam mỹ nữ không để ý tới sắc mặt Lữ Tư Anh, thao thao bất tuyệt tán thưởng.

Lữ Tư Anh sau khi quay đầu lại, thân thể liền không có di chuyển một chút.

Cô choáng váng, ngây người, cảm giác chính mình bị rơi vào động hàn băng vạn năm, cả người đông lạnh ngay cả nước mắt cũng không có rơi được.

Anh nói anh có việc, nguyên lai chính là cùng mỹ nữ hẹn hò——mỹ nữ kia chính là người mà anh nói đã sớm chia tay.

Tâm lạnh lạnh, trống trơn, không cảm giác, nhưng trong đầu giống như đang tua lại những lời Mễ Mễ nói.

Nam nhân một trăm người thì có chín mươi chín người dùng ba từ “Anh yêu em” này để lừa gạt nữ nhân.

Tình yêu cũng không phải dùng miệng nói có liền có.

Thật sự là nói trúng tim đen, một từ liền trúng mục tiêu, xem ra Mễ Mễ trừ bỏ cái bụng đang nhô lên, vẫn là thích hợp làm một cố vấn tình yêu.

“Tư Anh, cậu không sao chứ?” Lí Tiểu cuối cùng cũng nhớ đến việc lần trước, lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, sẽ có chuyện gì?” Lữ Tư Anh quay đầu cười đáp.

Lí Tiểu trầm mặc nhìn cô, sau một lúc lâu mới do dự mở miệng, “Mặt của cậu hảo tái nhợt.”

“Tái nhợt? Đại khái là này quan hệ đến ngọn đèn trong phòng ăn này đi.” Cô tiếp tục mỉm cười nói.

Nhìn thấy rõ ràng là cô đang miễn cưỡng cười, Lí Tiểu chậm rãi mím môi, trên mặt biểu tình cũng trở nên nghiêm túc.

“Chúng ta đi thôi, nếu cậu còn chưa ăn no, chúng ta đổi sang nhà hàng khác.” Anh mở miệng nói.

“Vì cái gì phải làm như vậy, chúng ta không phải đang ăn rất ngon sao?” Cô nói, “A, đúng rồi! Nói phải cảm tạ cậu, như thế nào có thể quên mất bước kính rượu nhỉ? Phục vụ, phục vụ, phiền toái mang bình rượu lại đây!” Cô cao giọng kêu.

Bên tai đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc, Kì Diệp đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về bốn phía.

Anh quả nhiên không có nghe sai, là cô!

Nhưng như thế nào lại có thể khéo như vậy? Hai lần cùng Lí Nhược ăn cơm thì đều gặp cô, lần này thật sự chết chắc, chỉ sợ cô. Không, không phải chỉ sợ, là nhất định, xác định vững chắc, khẳng định đã sinh ra hiểu lầm.

Ai! Anh không tự chủ được than nhẹ một cái, nhủu mày.

“Anh đang nhìn cái gì? Có người quen sao” Lí Nhực bắt chước anh quay đầu nhìn về bốn phía.

Kì điệp lác đầu, thu hồi tầm mắt nhìn người phục vụ đưa cho bọn họ Menu. Tiếp theo Lí Nhực trước tiên mời mọc, nhưng Kì Điệp cũng không có động đũa.

“Như thế nào không ăn?” Cô mỉm cười ngẩng đầu hỏi.

“Lí Nhực, hôm nay hẹn cô ra đây, kỳ thật là có chuyện muốn nói.” Kì điệp nhìn cô nói, quyết định vẫn là mau chóng cùng cô nói mọi chuyện thật rõ ràng, bởi vì nhìn vẻ mặt lo lắng của Lí Tiểu, anh liền có loại dự cảm phi thường bất hảo, cũng có ý muốn mau chóng chạy đến chỗ ngồi của Tư Anh giải thích tình huống hiện tại.

Đáng giận! Sớm biết sẽ khéo như vậy, hôm nay anh nhận được điện thoại của cô, nên cùng cô đến, cho dù cô sẽ gặp phải khinh thị hoặc ô nhục của Lí Nhực, nhưng còn hơn làm cho cô một mình hiểu nhầm mà tan nát cõi lòng.

Anh thật sự là quá mức tự cho mình là đúng mà.

“Nói cái gì?” Lí Nhực mỉm cười hỏi, lòng tràn đầy chờ mong nghĩ thầm, rằng anh cuối cùng quyết định pjhair nói rõ với cô , thừa nhận anh vẫn đang yêu cô hoặc là lại một lần nữa yêu cô đi?

Nghĩ đến liền đáng tiếc, ai biết một tiểu tử vừa làm công kiếm tiền vừa học ở trường, lại là người kế thừa Vũ Phò tương lai đâu? Sớm biết lúc đó phải đem anh trời chặt , hiện tại cũng không ủy khuất chính mình giả bộ làm thực nữ đến quán lấy anh, bởi vì một kẻ nể nệ như anh thật không có gì thú vị, bất quá nghĩ đồng tài sản anh có, hiện tại hết thảy có thể chịu đựng.

Kì Điệp nhìn cô một cái, quyết định đi thẳng vào vấn đề nói.

“Tôi đã có một bạn gái rất tốt, hơn nữa trong thời gian ngắn sẽ kết hôn, cho nên cô không cần phải quẩn quít lấy tôi nữa?” Anh nói.

Keng! Thanh âm dao đĩa rơi xuống bàn.

“Anh là đang nói giỡn!” Lí Nhực nổi giận gầm lên, chợt phát giác phản ứng của mình so với hình tượng thực nữ hoàn toàn không phù hợp, lập tức lấy lại giọng nói nhỏ nhẹ hỏi, “Anh là đang nói giỡn?”

Kì Điệp rất muốn mở miệng kêu cô không cần phải đóng kịch, bất quá anh cá tính thận trọng cùng thâm trầm không cho anh làm vậy.

“Tôi ở đây không phải để nói giỡn với cô.” Anh nghiêm chỉnh giải thích.

Lí Nhực đột nhiên lác đầu.”Không có khả năng, bạn gái của anh cũng chỉ có em, công ty của anh mọi người đều biết, anh không có khả năng có bạn gái khác!”

“Nếu cô không tin, đợi vài tháng nữa, tôi sẽ viết thiệp cưới gửi tới cho cô.” Dừng một chút, “Dù sao chúng ta cũng từng là bằng hữu tốt.”

“Em không tin, anh nhất định là đang gạt em, anh rõ ràng là yêu em!” Cô biểu tình vắn vẹo, kiên trì trừng mắt nhìn anh nói.

“Không, ” Kì Điệp nhìn cô một cái, cảm giác không đành lòng một chút đều không có, thông thả đích lác đầu nói: “Tôi cho tới bây giờ đều không có yêu cô, cho dù là lúc chúng ta ở Mỹ kết giao.” (Ta thấy có hai sự thật làm con gái điên nhất khi bạn trai mình mở miệng nói ra chính là : Anh là Gay và từ đầu đến bây giờ anh không hề yêu em. Cơ mà cho chị ý chết, ta ghét sự giả tạo của chị ý)

“Anh nói lung tung!” Cô đột nhiên hét chói tai.

“Lúc ấy tôi thực nghĩ tôi yêu cô, nhưng là sau này mới biết tôi chỉ yêu vẻ ngoài của cô, cùng chính mình gom góp sinh ra tưởng tượng, kia căn bản là không phải là yêu, nếu như nói thẳng ra, miễn cưỡng chỉ có thể nói là một giấc mơ tình yêu mà thôi.”

“Không có khả năng, không có khả năng , tôi bộ dạng xinh đẹp như vậy, đáng người hoàn mỹ như vậy, lại thông minh, anh như thế nào có thể không yêu thương tôi, không có khả năng.” Lí Nhực đại khái chịu đả kích lác đầu nói.

“Bên ngoài của cô xác thực là không chê vào đâu được, nhưng là tôi coi trọng cảm giác khi ở chung.” Kì Điệp nói, khóe mắt thủy chung chăm chú nhìn vào cửa WC.

Thật sự là kỳ quái, cô đi vào WC cũng được một thời gian khá dài, hơn nữa mấy vị khách nữ đi vào sau cô đều đã đi ra, như thế nào cô còn chưa có đi ra?

Này nhà hàng WC có cửa sau sao? Chính là không đúng, Lí Tiểu còn đang chờ cô, cô không có khả năng đi trộm về một mình mới đúng. Chính là cô như thế nào lại đi lâu như vậy?

“Cái gì kêu cảm giác ở chung, chúng ta thời điểm khi ở chung không phải rất vui vẻ sao? Còn có, trước kia chúng ta lên giường, chẳng lẽ anh không đạt

tới cao trào sao?” Lí Nhựt kích động nói, sau đó đưa tay qua bàn, gắt gao đích bắt lấy tay anh. “Kì Diệu, chúng ta là trời sinh một đôi, không có người thích hợp với anh như em.”

Kì Diệu lạnh nhạt rút tay của mình về, đang muốn mở miệng nói cái gì đó, một người mới từ WC ra thu hút sự chú ý của anh, hần quay đầu nhìn thẳng, hồn phách bị lấy đi mất.

Một hơi uống hết hai phần ba cốc rượu, cho dù là thói quen ngày thường uống xoàng một phen, Lữ Tư Anh hơi có chút từ lượng, cũng bắt đầu có cảm giác đứng không vững.

Cô cũng không có say, vẫn có cảm giác được còn ở trong người tạo cảm giác xôn xao, cả người nóng lên, nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc trào dâng, thậm chí ngay cả can đảm cùng dũng khí của bản thân đột nhiên tăng lên, bởi vì cô đột nhiên muốn thay đổi bộ trang phục kia, bộ diễn phục Mễ Mễ thay cô chuẩn bị.

Đó là một bộ trang phục tiêu chuẩn quốc tế của khiêu vũ mà những cô gái tham gia thi đấu khiêu vũ hay mặc, lộ ra ngoài cũng tuyệt đối sẽ cực kì bắt mắt. Tạo hình này khiến cô không thể mặc nội y, mà có nhiều những sợi satanh ở trước ngực, theo gió lay động càng khiến nhuwncg người khác thấy phi thường hấp dẫn, tiếp theo là một một đoạn vẩy hình lá sen bó sát những đường cong nữ tính, kia thành quả quả thực chỉ có làm cho người ta dùng ‘Xem thể là đủ rồi’ để hình dung.

Khi cô lần đầu tiên nhìn thấy bộ váy, ngay cả túi tiền đều cảm thấy tiếc, vài thì rõ ít mà tiền bỏ ra thì rõ nhiều (ta chém, ta chém), cô quả thực có loại cảm xúc muốn tông cửa ra ngoài.

Mễ Mễ vừa đám vừa xoa ép buộc cô, cô cũng chỉ mặc qua có một lần, tuy nói hiệu quả của nó ngoài ý muốn tốt đến không tưởng, nhưng là nói thật, cô vẫn không có can đảm mặc nó ra ngoài, cho nên cô có chuẩn bị một bộ, so sánh ra bình thường hơn rất nhiều.

Chính là hiện tại cô hiểu rõ vì sao Mễ Mễ lại bảo cô mua bộ này.

Tên hồn đản Kì Diệu, anh ta nghĩ mình rất vĩ đại sao, trên đời này không ai tốt hơn anh ta, nằng nhất định sẽ động tâm mà yêu anh, đi theo anh?

Anh ta thật sự nghĩ cô là cái loại phá giá thị trường, trừ bỏ anh ta quá mức ‘Bác ái’ (lòng thương người) thì sẽ không ai để ý đến cô?

Cô chính là thanh tú, ai không biết Đài Loan hiện giờ thịnh hành cái loại mỹ nữ gầy, chỉ cần gầy lại thanh tú, ai mà không là mỹ nữ?

Thừa dịp đi vệ sinh, cô đem mong muốn đó thực hiện, điểm lệ quay về chỗ ngồi, không chú ý đến khách nam trong hàng ăn, trừ bỏ xem ngắm cô, trong mắt không nhìn có ai khác.

“Lí Tiểu, cậu có muốn cùng tớ đi khiêu vũ không, tớ biết một nơi rất tuyệt để đi khiêu vũ.” Cô mang theo bốn phần men say, về say rượu mê người mỉm cười hỏi.

Lí Tiểu không có trả lời cô, anh cùng với các nam nhân khác trong nhà hàng giống nhau, chính là nhìn không chuyển mắt cô, tựa như bị nhiếp hồn giống nhau.

Anh si ngốc nhìn biểu tình của cô, làm cho Lữ Tư Anh phát ra một chuỗi tiếng cười như chuông bạc.

“Lí Tiểu, cậu đang phát ngốc cái gì nha?” Tay cô vỗ nhẹ vài cái vào mặt anh, cười hỏi.

Lí Tiểu theo phản xạ cầm lấy tay cô, rốt cục hoàn hồn, lại vẫn là lấy vẻ mặt không tin cùng khiếp sợ nhìn chằm chằm cô.

“Lữ Tư Anh?”

Cô đối anh nhếch miệng mỉm cười, “Cậu có muốn đi khiêu vũ với tớ không?”

Anh sửng sốt, trừng mắt nhìn cô. “Cậu muốn đi khiêu vũ?”

“Đúng.”

“Mặc như vậy?” Anh thốt ra nói, trong giọng nói có loại ‘Chiếm giữ’ (giống như kiểu bá đạo giữ chặt cho riêng mình) không đồng ý, mà không phải ‘Lo lắng’ hoặc ‘Quan tâm’ mà là không đồng ý.

Ông trời, anh đến bây giờ vẫn cảm nhận được tiếng tim mình đập dồn dập.

Anh cho tới bây giờ chưa phát hiện ra Lữ Tư Anh gầy như vậy, giấu sau lớp quần áo là những đường cong mê người, hơn nữa tràn ngập lực hấp dẫn, nhất là kia một thân da thịt trắng nõn, quả thực tựa như dụ dỗ nam nhân phạm tội, còn có kia hình dạng bá vai hoàn mỹ, kêu gọi xương quai xanh, còn có vùng thắt lưng cùng vòng hông tuyệt đẹp, ông trời, anh như thế nào lại có mắt như mù vậy, thật sự là ngu mà!

Lữ Tư Anh nghe vậy đầu tiên cúi đầu liếc mắt một cái, sau đó mới ngẩng đầu đối anh nhếch miệng cười.

“Tốt lắm xem đúng hay không?” Cô nói.

Là rất đẹp , thậm chí còn đẹp quá mức. Xem đi! Tất cả nam nhân trong nhà hàng, người nào hai mắt không nhìn chăm chú vào người cô, anh thật là muốn tiến lên cúi đầu họ xuống không cho họ xem cô. Đáng giận!

“Chúng ta đi.” Anh đột nhiên đứng dậy nói, động tác kế tiếp là lấy áo khoác tây trang ở một bên ghế, khoác lên người cô.

“Nóng quá.” Cô kháng nghị nói, còn liên tục ở cơ thể cô mà nóng lên.

“Khoác.” Anh cường ngạnh nói, không để cho cô tháo áo khoác xuống. Sau đó lấy tư thái ôm lấy cô, nhanh chóng đích rời đi ánh mắt của đàn sói hoang này.

Vì thoát khỏi Lí Nhược, Kì Diệp không tiếc xé rách diện mạo tao nhã của chính mình, đổi lấy vô tình lãnh khốc, giống như ma quỷ của địa ngục, uy hiếp cô vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt anh, nếu không hậu quả tự phụ trách.

Chính là mặc kệ anh chạy khỏi nhà ăn như thế nào, vẫn như cũ không tìm thấy bóng dáng hai người.

Bọn họ sẽ đi chỗ nào?

Lí Tiểu có mang cô về nhà luôn không? Vẫn là tên hỗn đản lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, làm ra loại việc hỗn đản đi?

Chết tiệt! Đáng giận!

Lí Tiểu kia, tay anh ta dám đặt trên vai Tư Anh, lần trước anh có hỏi qua, anh ta không phải còn thề thốt trả lời tuyệt đối không có khả năng, nói cái gì mà Lữ Tư Anh không phải mẫu người anh ta thích, nhiều nhất chỉ có thể làm bằng hữu mà thôi, kết quả đâu?

Chết tiệt hỗn đản, anh ta tốt nhất đừng để anh phát hiện anh ta đụng đến một cái lông tơ của cô, nếu không tuyệt đối anh ta sẽ bị xử đẹp!

Hiện tại làm sao bây giờ? Điện thoại di động của cô bị mất, còn chưa có mua cái mới, không thể gọi điện thoại cho cô.

Chờ một chút! Cô không có di động, nhưng Lí Tiểu có nha, anh như thế nào lại quên mất?

May mắn anh lần trước đột ngột phát thần kinh, ghen tuông lan tràn chỉ để đêm Lí Tiểu tách khỏi Tư Anh, liền đưa anh ta lên làm trợ lý, lúc này mới có trong tay anh có số điện thoại của anh ta, nếu không chỉ sợ anh đêm nay sẽ bị mất ngủ.

Lập tức xuất ra di động ở tìm kiếm tên của Lí Tiểu trong danh bạ, sau đó tìm thấy không chút do dự liền lập tức ấn gọi.

“Đồ đồ ——”

Thật tốt quá, kết nối được !

“Này?”

“Cậu đang ở đâu?” Điện thoại vừa được nối máy, anh lập tức hỏi.

“Phó tổng giám đốc?” Lí Tiểu trong thanh âm có chút kinh ngạc.

“Cậu đang ở đâu?” Kì diệp khác nghiệt hỏi lại một lần.

“Tôi đang ở trên Taxi.”

Nguyên lai bọn họ đi Taxi, khó trách nháy mắt không thể nhìn thấy người.

“Hai người muốn đi đâu?” Anh nhanh chóng đi ra phía bãi đỗ xe, một bên hỏi.

“Sao?”

“Tôi đang hỏi hai người muốn đi đâu?”

“Tư Anh nói muốn đi khiêu vũ.”

“Cô ấy say rồi, lập tức đưa về nhà.” Anh mệnh lệnh nói.

“Sao?” Lí Tiểu dừng một chút, “Chính là tôi vừa nói muốn đưa cô ấy về nhà, cô ấy lại ương ngạnh muốn đi khiêu vũ, cho nên mới hội ngộ Taxi.”

“Kêu tắc xi chuyển hướng, trực tiếp chạy đến nhà cô ấy.”

“Chính là tôi không biết địa chỉ nhà cô ấy.”

“Đáng chết!” Kì Diệp nhất thời ngăn chặn không được mắng nhỏ.

“Cô ấy muốn đi khiêu vũ ở đâu? Ở đường nào?” Anh hỏi.

“Giống như kêu ‘Vũ Lâu’, ở.”

“Tôi biết ở nơi nào.” Kì Diệp nhanh chóng chen lời Lí Tiểu, “Trước khi tôi đến, trông chừng cô ấy.”

Điện thoại cắt đứt.

Lí Tiểu cảm di động ngăn người, anh vừa rồi có phải hay không ngủ một chút, còn mơ thấy phó tổng giám đốc?

“Ai nha?” Cảm giác thoải mái, Lữ Tư Anh tựa lưng vào ghế ngồi hỏi, cô vừa mới nghe thấy tiếng chuông điện thoại thì phải.

Không phải chỉ là mơ sao? Cô cũng có nghe được? Chính là phó tổng giám đốc như thế nào lại đặc biệt hỏi hai người bọn họ đang ở đâu? Hơn nữa còn giống như muốn tới tìm bọn họ, còn nói xem trọng anh sao, anh thực sự được xem trọng đi?

Ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía người bên cạnh mang vẻ mặt say rượu mê người, đầu loáng thoáng cảm giác được có điểm không thích hợp.

Phó tổng giám đốc không xem trọng anh, nên sẽ là cô đi? Chính là không có đạo lý nha, nghĩ như thế nào đều không có đạo lý.

“Phó tổng” hai chữ giống như một cái búa to, nhảy mắt đem Lữ Tư Anh thanh tỉnh, men say trong người cô nhất thời biến mất năm phần, cả người lập tức thẳng lên.

“Anh ta muốn gì?” Cô hỏi.

“Tiên sinh, tiểu thư, nơi hai người muốn đến đã đến rồi.” Lái xe tiên sinh đột nhiên ngắt lời nói, xe chậm rãi ngừng lại.

Lí Tiểu nhìn thoáng qua đèn nê ông ngoài cửa sổ, sau đó quay về nhìn giá tiền.

“Một trăm chín mươi tròn.” Lái xe tiên sinh nói.

Lí Tiểu từ trong ví rút ra hai trăm đưa cho ông ta.

“Không cần thối lại.” Anh nói, bởi vì Lữ Tư Anh đã muốn xuống Taxi, anh nhanh chóng cầm theo áo khoác đuổi kịp cô, sau đó lần thứ hai đem áo khoác khoác lên vai cô.

“Không cần, trời sẽ nóng” cô thoái thác.

“Mặc, có lẽ ở bên trong sẽ bật điều hòa lạnh.”

“Khiêu vũ sẽ không lạnh.”

“Vấn đề là cậu hiện tại chưa có khiêu vũ, cho nên mặc.”

Không nghĩ sẽ cùng anh cãi cọ, Lữ Tư Anh khoác áo vào Vũ Lâu, mà Lí Tiểu theo sát bên người cô, một khắc cũng không rời.

Đám mây nhẹ nhàng che lấp ánh trăng, chuyển âm.

Bạn đang đọc truyện *Thích Nói Nhiều, Lữ Tư Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Khách quý của Vũ Lâu ẩn mình trong phòng, ba nữ nhân vừa thấy camera ghi được hình ảnh nữ diễn viên chính của tối nay, lập tức mở to hai mắt cẩn thận nhìn nam nhân bên cạnh cô, Uông Bồng Khiết là người đầu tiên mở miệng.

“Nguyên lai Kì Diệp chỉ như vậy thôi nha, tớ còn nghĩ anh ta phải thật suất, hoặc ít nhất cũng phải có điểm đặc biệt.” Cô có chút thất vọng nói.

“Tuy rằng tớ chưa bao giờ nhìn thấy Kì Diệp, hoặc là xem qua ảnh chụp của anh ta, nhưng là nghe lão công tớ hình dung, anh ta hẳn là phải rất cao chút,

nhã nhận hơn chút mới đúng. Hay là do Camera này hiệu ứng hình ảnh quá kém?” Duẩn Thắng Nam nhú mồm hỏi.

“Chúng ta đi ra ngoài đi.” Ông Bồng Khiết có chút động tâm hỏi.

“Anh ta căn bản không phải Kì Diệp.” Thôi Mễ Mễ đột nhiên mở miệng nói.

“Đi?” Ông Bồng Khiết cùng Duẩn Thắng Nam đồng thời đem ánh mắt chuyển về phía cô.

“Anh ta không phải Kì Diệp, kia anh ta là ai vậy?” Ông Bồng Khiết hỏi.

“Cậu hỏi tớ, tớ hỏi ai?” Thôi Mễ Mễ mắt tròn tròn.

“Có thể hay không người kia chính là kì diệp, chúng ta mới là người nhầm lẫn?” Ông Bồng Khiết phỏng đoán.

“Không có khả năng.” Duẩn Thắng Nam lập tức phủ nhận phỏng đoán này.

“Vì cái gì không có khả năng?”

“Bởi vì lão công tớ từng gọi điện cho Kì Diệp, xác định hiện tại đang kết giao cùng Tư Anh chính là anh ta.” Duẩn Thắng Nam nhú mồm đáp, “Nếu thật như vậy, có lẽ là vì chúng ta ngay từ đầu đã đem Kì Diệp tô vẽ cho thật đẹp.” (Đừng thắc mắc với ta, ta cũng không hiểu chị ý đang định nói gì)

“Các cậu không có tô điểm đẹp cho anh ta, anh ta đích xác bộ dạng cao lại suât.” Thôi Mễ Mễ bỗng nhiên mở miệng.

“Đi?” Hai người lại một lần nữa đưa mắt nhìn cô.

“Mễ Mễ, cậu tại sao biết chúng ta không tô đẹp cho anh ta, cậu từng gặp anh ta rồi?” Ông Bồng Khiết hỏi.

“Đúng vậy.”

“Đi? Khi nào? Tại sao chưa bao giờ nghe cậu nói qua vậy?”

“Ngày trước khi còn độc thân, gặp qua một đồng danh nhân bộ dáng cực suât căn bản là đếm không được, chẳng lẽ cậu muốn tớ mỗi lần gặp ai đó, liền đem toàn bộ liệt kê cho cậu nghe sao?” Thôi Mễ Mễ tức giận nói.

“Cho nên ngay từ đầu cậu đã biết người kết giao cùng Tư Anh là ai?” Ông Bồng Khiết nói.

“Không đúng.” Duẩn Thắng Nam đột nhiên lắc đầu nói, cô nhìn Thôi Mễ Mễ. “Tớ nhớ rõ lần trước gọi điện cho tớ, nghe xem tớ có thể từ lão công mà biết thêm tin tức gì về Kì Diệp không, cậu còn nói đại soái ca danh nhân này sao cậu chưa nghe qua bao giờ, cậu không có khả năng ngay từ lúc đầu đã nhận biết anh ta mới đúng.”

“Mễ Mễ?” Ông Bồng Khiết về mặt tò mò nhìn chăm chăm Thôi Mễ Mễ.

“Tớ từng ở trong lúc vô tình thấy hai người bọn họ hẹn hò.” Thôi Mễ Mễ trầm mặc một chút lúc sau đáp.

“Nhưng là cậu vừa rồi mới nói cậu nhận biết anh ta khi cậu còn độc thân.” Duẩn Thắng Nam có chút dăm chiêu nhìn cô, không quên nhớ lại những gì cô vừa mới nói qua trong lời nói.

Thôi Mễ Mễ nháy mắt mím môi, sắc mặt giận dữ nhanh chóng xuất hiện.

Duẩn Thắng Nam cùng Ông Bồng Khiết nhìn nhau, tổng cảm thấy được việc có chút kỳ hoặc.

“Mễ Mễ, cậu không phải là quên mất không cho chúng tớ biết chuyện gì đấy chứ?” Ông Bồng Khiết hỏi.

Thôi Mễ Mễ như cũ mím chặt môi.

“Mễ Mễ?” Một lát sau, Duẩn Thắng Nam nhìn không được thúc giục.

“Chết tiệt! Hắn ta là tên duy nhất không bị sức quyến rũ của vạn nhân mê của tớ ảnh hưởng” Thôi Mễ Mễ bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cái gì?” Ông Bồng Khiết cùng Duẩn Thắng Nam đồng thời chung ra về mặt mò mịt.

“Vạn nhân mê tớ là người ngay từ bé đã làm cho người ta theo đuổi, cho dù không theo đuổi tớ, nhưng một khi tớ đã chủ động theo đuổi, người nào cũng là ngoan ngoãn chịu trời, nhưng cái tên đáng giận kia thì lại không hề bị ảnh hưởng, thậm chí còn chê tớ thôi, bảo tớ cách hắn xa một chút, tên chết tiệt đại hỗn đản!” Thôi Mễ Mễ nắm chặt nắm tay, giận không thể ất rít gào.

“Á!” Ông Bồng Khiết cùng Duẩn Thắng Nam nghe xong rít gào của cô, đột nhiên trầm miệng một lời kêu lên sợ hãi, các cô lại một lần nữa nhìn qua nhau thật nhanh, sau đó tái quay đầu nhìn về phía Thôi Mễ Mễ.

“Cậu là nói cái kia. Hồn đàn?” Ông Bồng Khiết ghen hòng nhìn trần trời nói.

“Cái kia từ hơn một năm trước, anh ta ngồi ở khoang hạng nhất chuyến bay từ New York về Đài Bắc, là soái ca duy nhất cự tuyệt cậu?” Duẩn Thắng Nam nhìn cô trần trời.

“Chính là anh ta!” Cái kia hồn đàn cô cả đời không quên được!

“Ông trời! Thế giới này sao có thể nhỏ như vậy? Không nghĩ tới Kì Diệp chính là người. Ông trời!” Duẩn Thắng Nam đột nhiên kêu lên sợ hãi, sau đó hoảng sợ trừng mắt. “Mề Mề, nói cho tớ biết cậu không có...” Cô nói.

“Không có gì?” Ông Bồng Khiết khó hiểu đặt câu hỏi.

“Không có ‘thù này không báo không phải mỹ nhân’.” Duẩn Thắng Nam nói, hai mắt vẫn là không chuyển nhìn Mề Mề. Kia sau vụ đó, cô cơ hồ mỗi ngày đều nhắc lại lời thề son sắt đó.

“Cậu còn nhớ rõ nha.” Thời Mề Mề nhất thời mỉm cười, tươi cười trên mặt làm người ta lập tức nghĩ đến bốn chữ ” mỹ nhân rắn rết “.

“Mề Mề, cậu không phải đã làm gì rồi chứ?”

Thời Mề Mề nhướn mày, lộ ra một nụ cười quyến rũ phong tình vạn chủng.

“Bằng không, ” cô thông thả mỉm cười nói, “Các cậu hôm nay sao có trò vui để xem?”

Không để ý tới các cô đang thờ dốt vì kinh ngạc, cô quay mặt hứng về phía màn hình giám thị, Ngay sau đó lấy giọng điệu xem kịch vui nhẹ nhàng mở miệng: “Nam diễn viên đến đây.”

Vũ lâu, vũ khúc diếc tai, đèn nê ông nhấp nháy không ngừng, tăng thêm không khí.

Kì Diệp hoàn toàn không để cảnh vật chung quanh quấy rầy, lấy một mét tám ba chiều cao hơn người, nhanh chóng nhìn về phía chung quanh, sau đó thuận lợi nhìn thấy sô pha ở bên cạnh quầy bar bóng dáng Lí Tiểu, nhưng là Lữ Tư Anh đâu? Hai người bọn họ hẳn là phải ở cùng nhau chứ?

Không có lãng phí một giây thời gian nào, anh nhanh chóng nhắm hướng đó bước tới.

“Lí Tiểu.” Anh gọi.

Nghe thấy tên mình, Lí Tiểu hoài nghi ngẩng đầu lên, tiếp theo nhanh chóng từ sô pha nhảy dựng lên.

“Phó tổng giám đốc!” Anh cả kinh kêu lên, trong mắt không có lấy một tia tin tưởng, không tin anh thế nhưng lại thật sự đến đây.

“Cô ấy đâu? ” Không nghĩ lãng phí thời gian, Kì Diệp lập tức đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Lí Tiểu trầm mặc một chút, thân thủ chỉ hướng sàn nhảy.

Kì Diệp nhanh chóng xoay người theo hướng được chỉ, trong chốc lát sau, mới từ đám người kia tìm được bóng dáng mảnh khảnh cần tìm, anh không chút do dự hướng phía cô đi đến.

“Phó tổng giám đốc.”

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu to đầy lưỡng lự, anh quay đầu lại.

“Xin hỏi phó tổng cùng Tư Anh.” Lí Tiểu không biết nên hỏi như thế nào, nhưng là mơ hồ tổng cảm thấy được có điểm không thích hợp, cho dù là quan tâm đến cấp dưới, phó tổng giám đốc cũng không cần thật sự đuổi đến nơi này đi?

“Cậu thích cô ấy?” Kì Diệp bỗng nhiên dừng lại cước bộ, xoay người theo dõi anh hỏi.

Lí Tiểu sừng sốt một chút, không biết nên trả lời như thế nào. Nếu là trước đêm nay, anh sẽ không chút do dự lắc đầu, nhưng là hiện tại.

“Nếu cô ấy có cảm giác đối với tôi không tệ lắm, tôi nghĩ sẽ theo đuổi cô ấy.” Anh đáp.

“Cô ấy đã có bạn trai.” Kì Diệp đột nhiên khoanh tay trước ngực, thông thả mở miệng.

“Đi?” Anh đột nhiên sừng sốt, “Chính là tôi cho tới bây giờ cũng không có nghe nói cô ấy có bạn trai.”

“Cô ấy có.”

“Chính là.”

“Cô ấy có.” Kì Diệp cắt ngang lời nói của anh.

“Nhưng là.”

“Tôi khuyên cậu nên đem chú ý đặt lên người khác, không cần vì cô ấy mà lãng phí thời gian.” Kì Diệp nhìn không chuyển mắt anh, một chút sau lại nói: “Cậu hẳn là không phải loại người thích phá hư tình cảm của người khác đi?” Nói xong, anh liền chậm rãi nheo lại hai mắt đầy vẻ sắc bén, làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Lí Tiểu nhìn anh, sau đó đột nhiên hậu tri hậu giác kinh hô một tiếng.

“Ông trời!” Anh thì thào, đôi mắt sáng tựa chuồng đồng, khó có thể tin nhìn chằm chằm cấp trên của mình.

Điều này sao có thể? Phó tổng cùng Lữ Tư Anh.

“Tôi không hy vọng có thể ở công ty nghe đến mấy lời đồn đại của tôi cùng cô ấy, mặc cho đó là sự thật hay chỉ là bát quái.” Nhìn ra được ánh mắt khiếp sợ của đối phương, cũng biết anh ta sẽ không để ai trong công ty biết được bí mật này, Kì Diệp mới có thể thông thả chờ đợi đối phương trả lời.

Lí Tiểu giống như bị ma nhập, bắt tri bắt gặt đầu, cả người ờ vào thế bị động khiếp sợ không thôi.

Kì Diệp nhìn anh một cái, tỏ vẻ biết ơn sâu sắc, xoay người đi hướng sân nhảy, anh nhanh chóng một bước lại một bước, rốt cục cuối cùng có thân thủ có thể chạm được vào Lữ Tư Anh.

“Em, lại đây.” Không hề báo động trước, anh dùng tay quặc trụ tay cô, kéo cô về phía mình

Căn bản chưa nghĩ đến anh sẽ xuất hiện, Lữ Tư Anh theo thói quen sợ bị anh nạt nộ, vẻ mặt kinh hãi nhìn anh, cứng họng hoàn toàn nói không lên lời, ngược lại người bạn nhảy của cô, bạn nhảy của mình đột nhiên bị đoạt mất, vẻ mặt lập tức biến đổi thành cái loại hưng bình vãn tội. (Đại khái là muốn hỏi tội)

“Này, anh muốn làm sao?”

Bàn tay nam nhân, vốn định đem Lữ Tư Anh đoạt lại, nhưng ngay khi gặp ánh mắt lãnh khốc dọa người của Kì Diệp liền lập tức đem tay rút trở lại. Nam nhân này không dễ chọc, nếu là người thông minh tốt nhất nên bảo vệ mình.

“Đi!” Mặc kệ người ngoài, Kì Diệp lôi kéo Lữ Tư Anh đi về phía lối ra.

“Tôi không cần!” Lữ Tư Anh đột nhiên lấy lại tinh thần kêu lên, cô dùng hết sức thoát khỏi sự kiềm chế của anh, xoay người tìm nam nhân vừa nhảy với mình. “Này, anh không phải nói muốn mời tôi ăn ‘kẹo’ (bản gốc ghi là Đường quà) sao? Chúng ta đến WC đi.” Nghe nói cái loại này có thể làm người ta bay bổng, làm quên hết mọi phiền não, cô hiện tại rất cần.

Tay cô chỉ vừa mới chạm đến lông tơ của mu bàn tay nam nhân kia, liền lập tức bị một cổ sức mạnh đẩy ta, nháy mắt lực kiềm chế cô so với lúc trước còn mạnh hơn.

“Theo anh đi.” Thanh âm đầy lạnh lùng, tàn ngập cuồng nộ cùng khí phách.

“Không!” Cô giãy dụa muốn thoát ly kiềm chế của anh, nhưng anh lại mạnh hơn. “Buông! Mau buông!”

Kì Diệp không nói lời nào, thẳng lối kéo cô về phía lối ra.

“Cứu mạng, cứu.” Giãy dụa không ra, Lữ Tư Anh chỉ có thể mở miệng kêu cứu mạng, khi đang định hét lên tiếng kêu cứu thứ hai, thì đột nhiên nhìn thấy nam diễn viên mà Mễ Mễ đã thay cô an bài, cô không chút lo lắng lập tức mở miệng kêu cứu.

“Lục Dục cứu tôi! Cứu tôi!”

Đột nhiên nghe thấy tên Lục Dục, Kì Diệp nguyên bản đang đi đột nhiên ngừng lại, anh quay đầu lại xem cô, lập tức từ ánh mắt cô nhìn thấy đối tượng cần tìm.

Không kịp né tránh, ánh mắt của Kì Diệp cùng Lục Dục vừa vặn gặp mặt.

Kinh ngạc khó hiểu chính là, cước bộ của Kì Diệp đột nhiên chuyển hướng, kéo Lữ Tư Anh hướng Lục Dục đi đến.

“Lục Dục cứu tôi!” Hoàn toàn không cảm nhận được không khí kì lạ quanh mình, Tư Anh hướng về phía Lục Dục đang xấu hổ cùng không được tự nhiên cầu cứu.

Kì Diệp nhìn hai người một cái, đem ánh mắt để ở trên mặt của Lục Dục, trầm giọng hỏi: “Hai người nhận thức?”

“Đúng vậy, hơn nữa anh ta nhiệt tình theo đuổi ta, mà ta vừa quyết định nhận lời.” Không đợi Lục Dục mở miệng, Lữ Tư Anh lập tức đáp.

Lục Dục thiếu chút nữa thì bị nước miếng của mình làm sặc chết, rên rĩ ra tiếng, lại bị bốn phía âm thanh đỉnh tai nhức óc che dấu

“Giải thích.” Kì Diệp nhìn chăm chăm Lục Dục ra lệnh.

“Giải thích cái gì? Anh có thể có hai cái bạn gái, vì cái gì tôi sẽ không có thể có hai bạn trai. Nếu anh không thể nhận, chúng ta hiện tại liền chia tay!” Lữ Tư Anh tức giận kêu lên.

“Lục Dục?” Kì Diệp thủy chung chăm chú nhìn vào hân, chờ anh giải thích.

“Biểu ca, em là được nhờ đến sấm vrain am nhân theo đuổi cô ấy mà thôi, em là vô tội, anh phải minh tra.” Lục Dục nhanh chóng nói, lúc này rất cực đoan lấy thời cơ, không để Lữ Tư Anh mở miệng đem hân hại chết.

Thật sự là không hay ho, không nghĩ Mễ Mễ nhờ hân chinh người lại là biểu ca mà anh tối kính trọng cùng sợ hãi, sớm biết vậy anh sẽ hỏi kĩ tên đối phương một chút, thật sự là tính sai.

“Biểu ca?” Lữ Tư Anh rốt cuộc phát giác quan hệ của hai họ, cô trừng mắt ngạc nhiên.

“Ai nhờ?” Kì Diệp tính toán một lần hỏi rõ ràng, bởi vì anh thề tạo hình hiện tại của Tư Anh, khẳng định cùng người này có quan hệ.

“Mễ Mễ.”

“Tên đầy đủ?” Anh biết đó là một trong những tỷ muội tốt của Tư Anh, nhưng vẫn không biết tên đầy đủ của cô là gì.

“Thời Mễ Mễ.” Lục Dục trả lời.

Thời Mễ Mễ? Nguyên lai của cô thật sự kêu là Mễ Mễ, nhưng là tên này hào quen tai, anh không phải là đã nghe qua ở đâu rồi chứ? Kì Diệp nhíu lại mày hỏi tương, Lục Dục lại nghĩ anh đang hoài nghi lời nói của mình, vội vàng mở miệng chứng minh chính mình trong sạch.

“Em thề em nói đây đều là sự thật, nếu anh không tin em, em hiện tại có thể đem anh đi gặp cô ấy đối chất, bởi vì cô ấy hiện tại đang ở trong phòng Vip.” Anh nói.

“Cô ta ở trong này?”

“Mễ Mễ ở trong này?”

Kì Diệp cùng Lữ Tư Anh hai người trăm miệng một lời hỏi.

“Đổi, tôi mang hai người đi.” Lục Dục lập tức gạt đầu, sau đó dẫn hai người hướng cửa phòng Vip đi tới.

Ngồi trước màn hình giám thị càng xem ba người càng cảm thấy không thích hợp, như thế nào tình huống cùng các cô dự đoán lại hoàn toàn bất đồng, Kì Diệp không phải là nên cực kỳ tức giận sao? Còn có, Lục Dục không phải là phải trở nên tiêu sái sao? Như thế nào Kì Diệp vừa đứng đến trước mặt anh ta, thế nhưng lại giống với đại sư đứng trước mặt chúng sinh?

Không thích hợp, phi thường đích không thích hợp.

Nhìn thấy máy ghi hình chiếu đến ba người rời khỏi, một lúc sau, rốt cuộc không thấy.

“Bọn họ muốn đi đâu?” Duẩn Thắng Nam nhìn không được hỏi.

“Nên sẽ không là quyết định ra ngoài đánh nhau phân định thắng thua đi?” Uông Bồng Khiết suy nghĩ kỳ quái nói.

“Không có khả năng, lối ra là hướng này.” Thời Mễ Mễ chỉ vào màn hình máy quay thứ nhất nói, đột nhiên trong lúc đó, cô kêu lên sợ hãi từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, “Xong rồi!”

“Làm sao vậy?” Duẩn Thắng NAm nhìn về cái bụng to của cô, lo lắng hỏi.

“Tôi biết bọn họ muốn đi đâu.” Nàng thì thào nói.

“Đi chỗ nào?”

“Nơi này.”

Như là ứng nghiệm theo câu nói của cô, nguyên bản cửa phòng đang đóng bị người ta đẩy ra, Lục Dục dẫn đầu đi vào phía sau cửa, tiếp đó là một người đang lôi jeans ai đó, Kì Diệp, cuối cùng mới là một người khoác trên người một áo khoác tây trang của nam nhân, về mặt tức giận, có chút không cam lòng, lại dấu diếm không được thần sắc thương tâm

—— Lữ Tư Anh.

Ngay lập tức ở bên trong là im lặng không có lấy một tiếng động, người xem ta, ta xem người mắt to trừng mắt nhỏ.

Bất quá Thời Mễ Mễ lập tức trừng mắt bất động nhìn Kì Diệp, Kì Diệp liếc mắt nhìn hai người còn lại, sau đó chuyển đến gương mặt có chút quen thuộc, hơn nữa rõ ràng đang có địch ý nhìnhh chăm chăm anh, Thời Mễ Mễ.

Anh rốt cuộc gặp qua cô ở đâu? Mà trong ánh mắt cô lại chứa đầy những địch ý anh hoàn toàn không hiểu?

“Biểu ca, cô ấy chính là Mễ Mễ.” Lục Dục mở miệng chỉ hướng Thời Mễ Mễ nói, lập tức đưa tới ba người hội Mễ Mễ ngạc nhiên.

“Biểu ca? !”

“Thật có lỗi Mễ Mễ, em hẳn nên cho anh biết trước tên người em muốn chinh, nếu biết anh ta tên là Kì Diệp, anh sẽ không đáp ứng giúp em, hiện tại cũng sẽ không lâm trận phản chiến.” Lục Dục theo hướng Mễ Mễ mỉm cười giải thích, rốt cục khôi phục tính cách hoa hoa công tử đầy tiêu sái của mình.

“Anh ta là biểu ca? Tôi như thế nào không biết anh có một biểu ca?” Thời Mễ Mễ nghiêng răng nghiêng lợi nói thanh âm càng ngày càng cao.

“Bởi vì xã giao bất đồng.”

“Nguyên lai là cô.” Kì Diệp bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ nói, làm cho Lục Dục không tự chủ được, nhìn về phía anh.

“Cái gì nguyên lai là cô?” Anh hỏi.

“Cô chính là nữ tiếp viên hàng không bị tôi cự tuyệt đúng hay không?” Kì Diệp không để ý đến anh, tiếp tục nhìn chăm chăm Thời Mễ Mễ nói.

Nghiến răng nghiến lợi lại vẫn không làm gương mặt xinh đẹp cô bị biến dạng nhiều lắm, Thời Mễ Mễ đúng là nữ nhân như vậy trong trí nhớ anh, cho nên mới làm anh trong giây lát nhớ ra cô.

Anh ta thế nhưng còn dám nhắc tới! Thời Mễ Mễ nhất thời mang đầy mọtj bụng hỏa trả lời: “Đối, đúng vậy, chính là tôi, anh muốn như thế nào?”

Kì Diệp lắc lắc đầu, anh chính là muốn biết nguyên nhân cô muốn gây khó dễ anh mà thôi, về phần hiện tại, anh nhìn về phía Lục Dục.

“Cậu không phải nên trở về nhà một chuyến?” Anh hỏi.

Lục Dục đột nhiên thu hồi cái gọi là tiêu sái cùng bất cần đời biểu tình, lạnh lùng giận tái mặt, không nói một chữ nào.

“Lục Dục?” Kì Diệp kiên trì đợi đáp án.

Lục Dục lại trầm mặc trong chốc lát, mới lạnh lùng phiến môi, “Em sẽ tìm thời gian trở về.”

Kì Diệp nhìn anh một cái, tiếp theo liền lôi kéo Lữ Tư Anh hướng ngoài cửa đi.

Lữ tư an nguyên bản bị thông tin Mễ Mễ từng theo đuổi Kì Diệp, còn bị Kì Diệp cự tuyệt làm cho kinh ngạc đứng im tại chỗ, lại bị anh đột nhiên kéo đi hoàn hồn lại.

“Buông tay!” Cô đột nhiên kêu lên, tiếp theo quay đầu lại nhìn phía đám người Thời Mễ Mễ, cầu cứu kêu lên: “Mễ Mễ! Khiết, Thăng Nam! Cứu mạng a!”

Thời Mễ Mễ sững sốt, vội vàng ra tiếng quát: “Anh đứng lại đó cho tôi, họ Kì kia!”

Kì Diệp dừng lại cước bộ quay đầu nhìn cô.

“Buông cô ấy ra.” Cô nói.

“Buông, tôi cùng anh chia tay, anh có nghe hay không!” Lữ Tư Anh lập tức nắm chắc cơ hội hướng anh nói, đồng thời dùng sức nghĩ muốn li khai kiềm chế của anh, lại vô ích.

“Nếu em là vì chuyện trong nhà hàng, anh đã theo em giải thích qua, anh và cô ấy đã sớm chia tay.” Kì Diệp nhìn về phía cô bình tĩnh nói.

“Chia tay còn có thể cùng nhau ăn cơm, còn có thể vì cô ta mà cự tuyệt em?” Men rượu vẫn còn, Lữ Tư Anh lớn tiếng biểu đạt ủy khuất cùng bất mãn trong lòng.

“Về điểm này, đợi lên xe anh sẽ nói với em.”

“Anh căn bản là tìm không ra lý do nên mới nói như vậy.” Cô lắc đầu kêu lên.

Kì Diệp bỗng nhiên nhắm mắt lại, trầm mặc ba giây lúc sau mới mở: “Hào, vậy em muốn anh làm như thế nào, mới bằng lòng tin anh đang nói thật?” Anh

hỏi.(Nghe câu này ta lại thấy thương anh quá *lau nước mắt*)

Lữ Tư Anh ngẩn người, trong óc trống rỗng. Cô quay lại nhìn Mễ Mễ.

“Anh là đang hỏi em, không phải đang hỏi cô ấy.” Kì Diệp đột nhiên chắn giawux cô và Mễ Mễ.

Không có Thời Mễ Mễ làm quân sư, Lữ Tư Anh căn bản hoàn toàn không có chủ ý.

“Anh nói anh yêu cô ấy, nhưng không muốn công khai quan hệ của hai người, đây là vì cái gì? Bởi vì tiện cho anh bắt cá hai tay không phải sao?” Bị anh che ở phía sau, Thời Mễ Mễ thay Lữ Tư Anh mở miệng hỏi.

“Đúng.” Người sau lập tức đáp. (Đây là Lữ Tư Anh đáp)

Xem ra cho dù che ở giữa hai người cũng không có hiệu quả. Kì Diệp nghiêng người lui từng bước, đứng ở tầm mắt có thể nhìn thẳng các cô.

“Tôi sợ dĩ làm như vậy là có nguyên nhân.” Anh nói.

“Nguyên nhân gì?” Thời Mễ Mễ theo dõi anh hỏi.

“Thứ nhất, vì cô ấy âm mưu phòng một vài phiên toái, tỷ như bị các nữ đồng nghiệp khi dễ, hoặc là người khác khiêu khích cùng làm khó, năng lực phòng thân của cô ấy, tin tưởng không cần tôi nhiều lời.” Anh nói xong liếc nhìn Lữ Tư Anh.

Uông Bồng Khiết cùng Duẫn Thắng Nam cũng đồng thời nhìn cô, thật đáng buồn đúng như anh nói, bởi vì năng lực phòng thân của Tư Anh căn bản bằng không, anh bản khoản là đúng. Các cô gật gật đầu.

“Kia nguyên nhân thứ hai đâu?” Thời Mễ Mễ hỏi. Cô mặc dù không gật đầu, nhưng là hỏi nguyên nhân thứ hai, vậy tỏ ra cô chấp nhận nguyên nhân thứ nhất của anh.

Kì Diệp cũng không có lập tức trả lời, lại đem ánh mắt hướng về phía người duy nhất không mang thai trong ba người các cô, Duẫn Thắng Nam.

“Cô chính là lão bà của Viên Diêu?” Anh hỏi.

“Anh nhận thức tôi?” Duẫn Thắng Nam tò mò.

“Tôi không có nghe Viên Diêu nói lão bà câu anh ta có thai.” Kì Diệp lắc đầu nói, một chút, hần nhìn chăm chăm cô hỏi: “Cho nên, cô hẳn là biết thân phận thật của tôi? Hoặc là tôi nên hỏi, các cô đều biết?”

“Đối, chúng ta đều biết, tổng giám đốc Vũ Phổ tương lai.” Trả lời chính là Thời Mễ Mễ.

Kì Diệp nghe vậy đột nhiên nhìn Lữ Tư Anh liếc mắt một cái, nguyên lai cô cũng biết, lại còn lại nhiều lần nói cùng với anh chia tay, cô quả thật là cái có thể bị xếp vào loại tiểu ngu ngốc cần được bảo hộ.

“Các cô đều đã biết, vậy ta có thể giải thích mau một chút.” Kì Diệp nói.”Nói vậy các cô cũng biết ông ngoại tôi cũng chỉ có một con gái đi?”

Tam nữ đồng thời gật đầu, anh mới tiếp tục nói.

“Mẹ tôi hoàn toàn di truyền thể chất không tốt của bà ngoại tôi, bà ấy sau khi sinh hạ tôi, cha tôi liền không muốn bà ấy sinh nữa, cho nên bọn họ cũng chỉ có một đứa nhỏ là tôi. Hay nói một cách khác, ông ngoại của tôi lưu truyền huyết mạch tới bây giờ cũng chỉ có mình tôi, cho nên rất sớm trước kia, ông đã muốn tôi kết hôn.”

“Cho nên, anh sợ dĩ không muốn công khai quan hệ với Tư Anh, là bởi vì anh không nghĩ muốn kết hôn?” Thời Mễ Mễ ngắt lời châm chọc.

Kì Diệp lơ đãng lắc đầu, một bên đích Lục Dục lại nhin không được mở miệng đem lời anh nói một lần nói nốt cho xong.

“Biểu ca sợ dĩ không muốn công khai, là bởi vì anh lúc trước lấy lý do công tác, làm cho đại bà thôi vì anh ấy mà an bài đến mấy trăm cuộc xem mắt, nói mới không đến một năm, hiện tại lại truyền ra tin tức anh ấy có người yêu, em âm thầm so với hiện tại giữ bí mật thì cái nào khỏe hơn?”

Nghe vậy, Thời Mễ Mễ ba người nhất thời không nói gì.

“Còn có vấn đề gì không?” Kì Diệp mở miệng hỏi nói. Dù sao bí mật cũng đều đã nói ra hết, anh hiện tại không còn gì để nói, cho nên một lần anh muốn giải quyết thật tốt.

“Anh có định cưới Tư Anh không?” Uông Bồng Khiết con người thẳng thắn lên tiếng hỏi.

“Tôi gần đây liệu mạng tăng ca vì tính thời gian nghỉ kết hôn.” Kì Diệp nhìn Lữ Tư Anh liếc mắt một cái, hỏi đáp.

Lữ Tư Anh mở to mắt, cảm thấy mình nhất định là đang nằm mộng,anh thế nhưng muốn cùng cô kết hôn! Thật sự là mộng cũng chưa nghĩ đến, nhưng là chờ một chút!

“Anh căn bản không có hướng em cầu hôn”. Cô kêu lên

“Anh tính toán xong thời gian, mới hướng em mở miệng.” Thay lời nói, anh chưa bao giờ hành sự mà không nắm chắc cách tiến hành, mà phải làm liên nhất định là làm đến mức tốt nhất.

“Anh không lo lắng căn bản cô ấy sẽ không gả cho anh sao?” Thời Mễ Mễ nhìn không được tạt cho anh gáo nước lạnh, chưa từng gặp qua người tự đại như anh!

Kì Diệp thỉnh thoảng bày ra tươi cười làm bốn nữ nhân ở đây choáng váng.

“Cô ấy căn bản nghĩ không muốn cũng không được.” Anh mỉm cười nói.

“Vì cái gì không được?” Nếu nữ nhân đều xem đến choáng váng, tự nhiên mở miệng đích cũng chỉ còn lại một nam nhân, Lục Dục, hần tò mò hỏi.

“Bởi vì.” Kì Diệp nhìn Tư Anh trên mặt ánh mắt đang đại ra trượt xuống phần bụng phẳng lý, sau đó giọng điệu hoàn toàn không sợ hãi tuyên bố: “Ở trong bụng cô ấy đã muốn có tiểu hài tử của chúng ta.”

A!

Mọi người lúc này quả nhiên là toàn bộ choáng váng, hơn nữa là không một ai may mắn thoát khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thích Nói Nhiều, Lữ Tư Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Bị mang ra ngoài, đi vào bãi đỗ xe, ngồi vào bên trong xe, đi về nhà Kì Diệp, nhưng lúc này, hai mắt cùng tay Lữ Tư Anh chưa có lý khai cái bụng bằng phẳng của mình một giây nào.

Tiểu hài tử?

Trong bụng của cô đã có một tiểu hài tử sao? Chính là cùng Khiết và Mễ Mễ giống nhau, có một tiểu hài tử đang chậm rãi lớn lên trong bụng của cô, loại cảm giác này.

Hắn là phải cảm thấy gì đó chứ? Nhưng là không có, cô căn bản là không có, cái gì kêu nôn nghén khẩu vị thay đổi, căn bản cái gì cũng không có. Nhưng là không thể phủ nhận, cái kia sinh lý của cô đã chậm hơn nửa tháng.

Ô ô. Tại sao có thể như vậy, cô thừa nhận đôi khi cô có chút mơ hồ không tập trung, nhưng là tại sao chính mình hoài thai cũng không có biết?

Trong bụng của cô thật sự đã có tiểu hài tử?

“Cảm động xong rồi sao? Nếu cảm động xong rồi, đến lúc chúng ta tính toán nợ nần.”

Thanh âm lạnh lùng đột nhiên xuyên qua ót, làm cho cô không tự chủ được kinh hãi một chút, cô thật cẩn thận ngẩng đầu lên, chỉ thấy Kì Diệp không biết từ lúc nào đã ngồi đối diện cô, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt bạo quân.

Cô đã làm cái gì sao sao?

Mang thai còn chạy tới khiếu vũ sao? Nhưng là cô không có biết mình đã mang thai, anh không thể dùng lý do này mà mắng cô.

“Em cũng không biết mình mang thai, cho nên anh không thể mắng em đã mang thai lại còn chạy đi khiếu vũ.” Cô tiên hạ thủ vi cường vì chính mình nhanh chóng biện hộ.

“Anh còn chưa nghĩ tới việc này, cảm ơn em đã nhắc nhở.” Kì Diệp ngoài cười nhưng trong không cười nhìn chằm chằm cô.

Lữ Tư Anh trong lòng thầm kêu thảm, bất quá, anh không phải vì điểm này muốn tính toán với cô, còn có thể là vì sao nha?

“Bộ quần áo trên người em làm sao có?” Xem bộ dáng mờ mịt không hiểu chuyện của cô, Kì Diệp hảo tâm giúp cô giải thích mỗi băn khoăn, mở miệng nói xong còn chỉ vào bộ váy áo churong mắt trên người cô.

Cúi đầu nhìn bộ quần áo lố lỏ của mình, Lữ Tư Anh hét lên một tiếng, nằm lên sofa ôm hai cái gối, mắt bò mới lo làm chuông, đặt một cái ở trước ngực, một cái đặt ở trên đùi. Ông trời! Cô như thế nào thì quên mất bộ trang phục này của mình?

“Bây giờ mới che có phải là hơi muộn không?” Anh mặt không chút thay đổi hỏi.

“Em đi thay quần áo.”

“Ngồi xuống!”

Cô nhanh chóng ôm gối đứng dậy, lại bị anh quát ngã về phía ghế sofa, cô sợ hãi nhìn anh, không biết làm sao.

“Em còn chưa có trả lời anh, quần áo ở trên người làm sao mà có?”

“Mẽ Mẽ cho em”

Tốt lắm, lại là nữ nhân kia, anh nên sớm nghĩ ra mới phải, nhưng là người kia đối với anh là hận cũ, vì sao đến cô cũng tham gia cùng cô ta chinh anh ? Dù sao chuyện lần trước anh cũng đã xin lỗi cô rồi không phải sao?

“Sau đó đâu? Em liền ngoan ngoãn nghe lời cô ấy giúp cô ấy chinh anh?”

“Chinh anh? Giúp cô ấy?” Cô khó hiểu trừng to mắt.

“Không phải sao?” Bộ dáng của cô giống như nghe không hiểu?

Cô lắc đầu, “Mẽ Mẽ nói làm như vậy có thể thử một chút chân tình của anh đối với em, cũng.”

“À!” Lữ Tư Anh hét lên một tiếng, nhanh chóng lấy tay che cái miệng lắm chuyện của mình, nhưng đã quá muộn.

“Thử một chút chân tình của anh?” Kì Diệp nhướn mày, từ từ lặp lại nhưng lời nói của cô.

Thử nghiệm? Anh thực sự muốn bắt lấy cô, hung hăng đánh cô một trận, anh vì cô làm nhiều như vậy, cô thế nhưng lại nghi ngờ tình cảm của anh. Thật sự là đáng giận!

“Anh. . . . Anh đừng có trừng em, không phải, không thể trách em” Lữ Tư Anh có chút hoảng sợ nói, biểu tình trên mặt anh thật đáng sợ giống như là muốn đem cô bóp chết vậy.

“Không thể trách em?” Kì Diệp bình tĩnh nói, khuôn mặt lạnh lùng.

“Phải. . . . là anh vẫn không nói cho em biết vì sao lại thích em, đối. . . . đối với thái độ thì giống như trước kia chưa kết giao giống nhau. Người ta nam nữ bằng hữu ở thời điểm kết giao, bạn trai đối bạn gái thực ôn nhu, nhưng là thái độ của anh dành cho em còn không có một chút thay đổi. Anh còn có một bạn gái tiền nhiệm thật sự rất tốt, so với em quả thực là một trời một vực, em cần bản là nghĩ không ra lý do vì sao anh thích em. Hơn nữa, anh thấy em cùng nam nhân khác ăn cơm cũng không có phản ứng, không giống khi em nhìn anh cùng nữ nhân khác ăn cơm đau khổ muốn chết.” Cô ừ ừ ai oán nói, nói xong lại giống như lên án, “Anh cần bản là không cần em, vì sao lại có thể thích em chứ!”

“Nói xong chưa? Cần phải bổ sung gì nữa không?” Ngoài ý muốn, Kì Diệp bình tĩnh hỏi.

Cô cắn môi dưới ai oán nhìn anh, không gật đầu cũng không lắc đầu.

“Nếu em nói xong rồi, vậy đến lượt anh nói.”

Cô nhìn anh.

“Em là ngu ngốc hay sao!”

Thình lình lời đình rống giận ập đến, Lữ Tư Anh sợ tới mức thiếu chút nữa theo ghế sofa trượt xuống, cô hoảng sợ nhìn anh, vội vàng nắm lấy tay vịn của ghế, bộ dáng của anh hiện tại là đang cực kì tức giận

“Anh nếu không thích em, tại sao lại bỏ qua một môi bót thời gian ở cùng em? Em có biết một ngày anh ngủ bao nhiêu tiếng không? Nếu ăn no nhàn nhã, anh không muốn đi ngủ sao? Muốn anh đối với em ôn nhu, vậy em mỗi lần giận đối đầu đừng có giống như một tiểu hài tử, mỗi lần đều làm những chuyện khiến người ta đau đầu lo lắng, không cần mỗi lần để anh nhìn đến em đều khiến anh phát hỏa, nếu làm được như vậy anh sẽ tự nhiên đối với em ôn nhu.” Kì Diệp phát hỏa quát, nho nhã cùng bình tĩnh biến mất hết.

“Em khi nào thì làm những chuyện khiến người ta lo lắng?” Cô thế nhưng lại nói vậy!

Anh đột nhiên đứng dậy khỏi ghế sofa, hướng cô bước đến, thân thủ nắm bắt lấy vạt áo của cô, giống như tùy tiện lôi kéo sợi dây đai màu hồng.

Lữ Tư Anh lui bả vai, khẩn trương một chút ngay cả thở cũng không dám thở. Biểu tình trên mặt anh thực đáng sợ.

“Mặc thành như vậy cùng nam nhân xa lạ khiêu vũ, mặc kệ là ý tưởng của người khác, nhưng là Lí Tiểu đầu? Ngày mai em đi làm làm sao mà đối mặt được với cậu ta, ở trong lòng cậu ta nghĩ như thế nào về em, nói như thế nào thì nói, em không có nghĩ đến sao?” Anh lạnh lùng đích hỏi.

“Em”

“Nhìn đến anh cùng nữ nhân khác ăn cơm, em trong lòng không thoải mái có thể đến tìm anh, kết quả em liền không nói câu nào chơi trò mắt tích! Em là cảm thấy anh bình thường chưa đủ bận rộn sao, như thế nào lại thay anh đi tìm phiền toái? Cũng là em muốn anh nhắc nhở em, lần trước cùng người xa lạ đi ca hát, thiếu chút nữa thì bị cường bạo? Xin hỏi Lữ Tư Anh tiểu thư, cô từng nào thì nghĩ trước khi hành động vậy?”

Lữ Tư Anh sợ hãi nhìn anh, sau đó cúi đầu sám hối.

Anh không đề cập tới, cô cơ hồ muốn quên mất, bất quá kia thật sự chính là một hồi ngoại ý muốn, ai nghĩ đến sẽ gặp cướp ở KTV chứ

Cái loại ở nơi công khai dám đối cô động thủ động cước, cũng may cô lợi dụng chiếc chuông gọi phục vụ tới, mới được cứu trợ.

Cầm của cô đột nhiên bị anh nâng lên, anh tức giận trừng mắt cô, tiếp tục nổi giận.

“Em nói anh nhìn em cùng nam nhân khác ăn cơm không có phản ứng, xin hỏi em muốn anh có phản ứng gì? Chạy đến trước mặt em, giống như một con chó điên làm loạn lên, giống như là một kẻ ghen đến điên cuồng cũng người khác đánh nhau sao, như vậy em mới vừa lòng? Em mong muốn như vậy sao?”

Cô nghĩ muốn lác đầu, lại bởi vì cầm đang bị chế trụ mà không thể động đậy.

“Em muốn biết anh có phản ứng hay không? Hảo, anh nói cho em! Nhìn đến em cùng nam nhân bằng hữu ăn cơm, cho dù kia là nam nhân cấp dưới của anh, biết hẳn đối với em không có chút hứng thú, hại anh lo lắng mất một đêm, thế cho nên làm lãng phí một bữa cơm cùng nữ nhân mình không thích mà không nói được mục đích mình hẹn cô ta ra, lại phải tái lãng phí một buổi tối nữa. Như vậy em vừa lòng không?”

“Nữ nhân anh không thích. Chính là cô ấy xinh đẹp như vậy.”

“Xinh đẹp có thể có cơm ăn sao? Em nghĩ anh là loại người chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong sao? Nếu đúng vậy, anh tại sao lúc trước lại cùng cô ấy nói chia tay, lại vì cái gì hội cùng em ở một chỗ?” Anh hít sâu một hơi, rốt cuộc ngăn chặn không được đem tất cả áp lực rít gào ra hết, “Anh khổ tâm như vậy, thận trọng, phòng ngừa chu đáo tất cả mọi việc, sợ ông ngoại anh không thích em, mà tính toán trước làm cho em mang thai là vì cái gì? Em dám nói anh không cần em, không thích em, Lữ Tư Anh, em có giỏi nói lại một lần nữa xem!”

Lữ Tư Anh phát ngốc mất một lúc.

Ông trời, anh vừa mới nói gì đó? Thiết kế làm cho làm cô trước mang thai.

Nguyên lai cô mang thai, cũng không phải ngoại ý muốn, mà là do anh có kế hoạch trước

Ông trời! Anh làm như vậy, nếu không phải bởi vì đối chính mình rất không có tự tin, chính là quá yêu cô, mà nếu cô hiểu không làm lời của anh, anh hội như vậy? Dụng tâm lương khổ” chỉ có một lý do, thì phải là anh quá yêu cô, yêu đến lo lắng có một ngày hội mất đi cô, cho nên mới muốn dùng phương pháp này giữ lấy cô ở bên người mình.

Trời ạ, anh yêu cô! Không chỉ là quan tâm, không chỉ là thích, mà là yêu, anh yêu cô!

Lữ Tư Anh nhìn anh chăm chăm, cảm giác trong lòng có một loại tư vị ngọt ngào, khuếch tán đến ngực, liên tục truyền đến toàn thân, tứ chi, khoe miệng không tự chủ nhếch lên ý cười, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

“Thật cao hứng khi hành vi ngu xuẩn của anh có thể làm em cười.” Anh mặt không chút thay đổi nói, sau đó thẳng đứng dẩy lui ra phía sau từng bước, tay cô đột nhiên lại giữ chặt anh.

“Anh yêu em đúng hay không?” Hai mắt của cô hiện lên vẻ thông suốt.

“Hừ!” Kì Diệp phần nộ hừ một tiếng, nghĩ muốn đẩy ra tay cô ra, sao biết cô lại từ sô pha nhảy dựng lên, cả người lao về phía anh.

“Cẩn thận!” Anh kêu lên sợ hãi cố gắng giữ thăng bằng, miễn cho cả hai cùng nhau ngã sấp xuống. Phải biết rằng, trong bụng cô vừa mới có tiểu hài tử không thể khinh suất.

“Em yêu anh, em yêu anh em yêu anh!” Cô vô cùng kích động ôm lấy anh, cảm giác giống như sắp bay lên thiên đường.

“Anh vừa không để ý đến em lại không thích em, em yêu anh làm cái gì?” Kì Diệp dư giận chưa tiêu lạnh nhạt nói, nhưng vòng tay ôm cô vẫn rất ôn nhu.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt vẫn là sáng suốt, tỏa ra một tia sáng khoái hoạt.

“Không, anh để ý em, anh thích em, hơn nữa anh yêu em” Cô mỉm cười, ánh mắt như tràn ngập hạnh phúc khẳng định.

Kì Diệp trừng mắt nhìn hạnh phúc trong mắt cô, rốt cục bắt đắc dĩ thở dài một hơi.

“Rốt cuộc, anh nên bắt em làm như thế nào mới tốt?”

Kì Diệp gần đây thật sự rất đau đầu, trừ bỏ vì công việc, chính yếu vẫn là do con người mơ hồ sắp trở thành lão bà của anh, Lữ Tư Anh.

Cùng cấp dưới hoàn thành tốt hợp đồng quay về phòng làm việc, chỉ thấy cô ngây ngô cười ở bàn làm việc, mà đây không phải lần đầu tiên anh thấy cô mà không yên lòng, trên thực tế mấy ngày nay, anh cơ hồ không thể thấy được cô làm việc mà thật ra cô chủ yếu là ngẩn người, cô thật là. muốn bị mắng mả.

Anh đang định đi về phía bàn làm việc của cô, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gọi của Vương Di Quân.

“Phó tổng giám đốc.”

“Chuyện gì?” Anh quay đầu nhìn về phía cô.

“Có một vị Lí tiểu thư kiên trì muốn gặp anh, đã ở phòng khách đợi khá lâu rồi.” Vương Di Quân nói.

“Lí tiểu thư?” Kì Diệp đột nhiên nhú mày, “Tôi không nhớ rõ có hẹn ai đến, cô ấy có nói là do công ty hay đại diện cho nhà sản xuất nào không?”

“Trên thực tế, ” Vương Di Quân khẽ liếc mắt, sau đó đặc biệt hạ giọng ghé vào lỗ tai anh nói: “Lí tiểu thư nói cô ấy là bạn gái của anh.”

Kì Diệp đột nhiên mở to mắt khiếp sợ nhìn cô mấy giây, giây tiếp theo, tức giận nháy mắt bao phủ khuôn mặt, anh không nói hai lời, xoay người hướng phòng khách đi đến.

Vương Di Quân bị biểu tình trên mặt của anh làm hoảng sợ đứng ngốc ở một chỗ.

“Quân tỷ.”

“Hách! Đừng làm chị sợ.” Vương Di Quân vỗ ngực, xoay người nhìn đến người không biết từ bao giờ đã đứng đằng sau mình, Lữ Tư Anh, “Em như thế nào lại vô thanh vô tức đến đằng sau lưng chị, có việc gì sao?”

“Chị vừa mới cùng phó tổng thì thăm gì đó, anh ấy làm chị vội vàng vậy?” Lữ Tư Anh hỏi.

Vương Di Quân không có lập tức trả lời, đột nhiên nhìn trái phải một lúc, sau đó mới thật cẩn thận dựa vào bên tai cô nói nhỏ: “Bạn gái của phó tổng đang ngồi ở trong phòng khách.”

Lữ Tư Anh đột nhiên lùi lại tạo một khoảng cách giữa hai người, khiếp sợ trừng to mắt nhìn cô.

“Vẫn nghe là một đại mỹ nhân, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền, cũng khó trách phó tổng chẳng bao giờ để mắt đến bất kì nữ nhân nào trong công ty, nhưng mà cũng có chút kì quái, phó tổng khi nghe nói cô ấy đến đây, trên mặt đều không nhìn thấy bất kì biểu tình vui vẻ nào, ngược lại là vẻ mặt tức giận dọa người, người nói, em nói xem hai người bọn họ có phải là đang cãi nhau không?” Vương Di Quân phỏng đoán.

Lữ Tư Anh căn bản không còn nghe thấy cái gì nữa, lỗ tai sau khi nghe thấy bạn gái của anh đang ở trong phòng khách liền mất đi công dụng.

Bạn gái của anh? Bạn gái của anh không phải cô sao? Cô nếu ở đây, vậy người ở ngoài phòng khách là ai? Liệu ngoài Lý Nhục ra, Kì Diệp còn có bạn gái khác?

Không được, cô phải mau đi xem!

“Này, Tư Anh, em muốn đi đâu?” Vương Di Quân giữ chặt ngực Tư Anh khi cô đang định chạy nhanh đi, mở to mắt ngạc nhiên hỏi.

“Em đi xem nha.” Lữ Tư Anh không chút do dự nói.

“Xem? Please, tiểu thư, em đừng hại chị bị chém đầu nha! Chuyện này cũng chỉ có chị biết, nếu em chạy đi xem không phải nói chị đây buôn dưa sao, em đừng có hại chị.” Vương Di Quân gắt gao bám lấy cô.

“Không được, em nhất định phải đi xem, Quân tỷ, chị buông.”

“Không được!”

“Quân tỷ.”

“Mỹ nữ em cũng không phải chưa thấy qua, bạn thân của em không phải cũng có một vị là mỹ nữ sao? Mà cô ấy lại không xinh bằng bạn em đâu, cho nên không có gì hay để xem hết, không cần đi.” Vương Di Quân chặn cô lại.

“Chính là em nhất định phải đi!”

“Vì cái gì?”

Lữ Tư Anh nháy mắt nhanh miệng, cố gắng không kêu lên, biểu tình vô cùng quật cường tỏ ra rằng cô bắt buộc phải đi.

“Em không phải cũng thích phó tổng giám đốc sao, muốn đi xem bộ dáng bạn gái của anh ấy có bao nhiêu xinh đẹp, để nhanh chóng hết hy vọng?” Vương Di Quân trầm mặc trong chốc lát, không chắc chắn hỏi lại.

Lữ Tư Anh kinh ngạc nhìn cô, đột nhiên dùng sức giật mạnh tay ra, hy vọng cô có thể rút được tay mình ra.

“Em như thế nào lại” Vương Di Quân ngạc nhiên nhìn cô, sau đó lắc lắc đầu, cuối cùng buông tay buông. “Đi thôi, hy vọng sau khi nhìn thấy cô ấy em sẽ sớm hết hy vọng.”

Lữ Tư Anh không có thời gian mở miệng, ngay sau khi tay được buông ra đã nhanh chóng chạy về hướng phòng khách, bởi vì cô lo lắng, Kì Diệp chắc đã sớm đưa bạn gái kia của anh rời khỏi công ty.

Quả nhiên, phòng khách không có một bóng người.

Cô đứng ngốc ở trước phòng khách, đầu trống rỗng.

Bọn họ đi đâu ? Cô không phải chỉ đến xem có mấy phút thôi sao? Bọn họ như thế nào lại nhanh như vậy, vì cái gì phải nhanh như vậy, trừ phi nguyên nhân thực sự, tỷ như không muốn làm cho cô biết, không nghĩ muốn cho cô gặp, tỷ như không muốn cho cô biết một vài bí mật.

Tim đập thật mạnh, tâm giống như trầm xuống, có cảm giác hít thở không thông.

Cô quá thật vẫn bị lừa sao?

Không, anh nói nếu cô cảm thấy không thoải mái có thể trực tiếp tìm anh nói rõ ràng.

Đúng vậy, cô có thể đi hỏi anh, một người miên man suy nghĩ căn bản là không giải quyết được tình hình, nếu thật sự là hiểu lầm, làm không tốt lúc đó sẽ lại bị anh mắng cho là không có não.

Đúng, vẫn là trước đừng khổ sở, nhanh đi tìm người, mới có mấy phút thôi, bọn họ muốn đi cũng chưa đi xa, cô phải tìm ra được mới đúng!

Nghĩ đến, Lữ Tư Anh lập tức xoay người hướng cửa công ty chạy đến.

Không dám hỏi đồng sự ở quầy lễ tân, cô trực tiếp đi về phía thang máy, bất đắc dĩ phát hiện một thang máy đang trong tình trạng sửa chữa, mà một thang máy vừa mới đi mất, chính là đi xuống một tầng.

Không chút do dự hướng thang bộ đi đến, dùng sức đẩy cửa ra, ngạc nhiên khi thấy người cô cần tìm nguyên bản là đang đứng trước mặt cô, mà cái kia bạn gái của anh trong lời nói của Di Quân chính là Lý Nhượng, bạn gái mà Kì Diệp đã chia tay lâu rồi.

Cô bất tri bất giác đích thờ dài nhẹ nhõm một hơi, mỉm cười như ẩn như hiện.

“Thực xin lỗi, tôi không biết ở bên này có người.” Hiểu lầm đã qua, cô tự nhiên không cần phải lên sân khấu, nhẹ giọng giải thích, lui ra sau từng bước cô chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.” Kì Diệp đột nhiên mở miệng kêu lên, “Em lại đây, đóng cửa lại.”

“Gì?”

Cô ngạc nhiên nhìn anh, trong lúc sau, mới nghe lời đóng cửa lối dẫn vào cầu thang bộ này.

“Phó tổng?” Không xác định được anh rốt cuộc kêu cô ở lại làm cái gì, cô ghi nhớ mấy cái nguyên tắc giữ bí mật của hai người, nhẹ giọng gọi.

Kì Diệp trao đổi với cô một ánh mắt quan tâm chớ nóng vội, đem ánh mắt lần thứ hai chuyển về phía người làm cho anh đau đầu đầu Lí Nhượng, nếu cô biết đường lui, có lẽ anh đối cô sẽ có chút hảo cảm.

“Lí Nhượng, tôi nói lại lần nữa, chuyện của tôi và cô đã sớm kết thúc, hiện tại tôi đã thích người khác, hơn nữa sắp tới sẽ kết hôn, cho nên, nếu cô còn hy vọng sau này gặp lại tôi vẫn coi cô là bằng hữu, thì tốt nhất đừng đến tìm tôi nữa.” Anh nói.

“Anh chính là vì lúc trước em bắt cả hai tay nên mới nói vậy, nhưng là em đã nói qua, em không có bắt cả hai tay, là hấn ta tự dây dưa. . . .”

“Đù, chẳng lẽ lời tôi nói cô nghe không hiểu sao? Tôi ới tôi đã có người yêu rồi, hơn nữa sắp tới sẽ kết hôn.” Kì Diệp nhìn không được chặn lời, trên mặt xuất hiện biểu tình không kiên nhẫn.

Lí Nhượng trầm mặc trong chốc lát, sau đó mới thông thả mở miệng.

“Em đã hỏi qua , ” cô nói, ” Người trong công ty đều trầm mặc một lời nói anh có bạn gái, nhưng là theo hình dung bạn gái của anh trong lời bọn họ, chính là em, cho nên, anh căn bản là không có bạn gái, anh không cần lại gạt em.”

“Em, nói cho cô ấy biết anh có bạn gái hay không.” Kì Diệp đột nhiên đem ánh mắt chuyển hướng Tư Anh, mở miệng nói.

“Phó tổng quả thật có một bạn gái sắp sửa kết hôn.” Lữ Tư Anh không chút khách khí nói. Còn tự chủ trương nói “Sắp sửa kết hôn” bốn chữ, Kì Diệp ở một bên nghe thấy, trong mắt đột nhiên hiện lên một mạt ý cười, khóe miệng lại ngăn chặn không được dương lên.

Lí Nhục bắt được nụ cười đó, lại hiểu sai ý.

“Anh đừng có đem một cấp dưới chỉ biết phụ họa theo lời anh nói, em sẽ không bị lừa.” Cô nói.

“Nữ nhân này kì quái nha, người ta đều đã muốn bỏ không cần cô, cô đây đưa như vậy rốt cuộc vì cái gì?” Lữ Tư Anh rốt cuộc không chịu nổi hỏi.

“Cô câm miệng cho tôi, nơi này không đến lượt cô nói chuyện!” Lí Nhục không khách khí hướng cô tức giận. Một viên chức nho nhỏ mà lại dám dùng giọng điệu như vậy cùng cô nói chuyện, đợi sau này cô làm phó bán nướng, cô sẽ dễ dàng có thể bóp chết cô ta dễ dàng như bóp chết một con kiến, thật là tức chết cô mà!

“Nơi này không đến lượt em nói chuyện?” Lữ Tư Anh nhìn Kì Diệp rầu rĩ hỏi.

“Em có thể nói bất kì cái gì, không ai hội ——” Anh lạnh lùng nhìn Lí Nhục, thông thả mở miệng, “Dám ngăn cản em”

“Em có thể nghĩ gì nói vậy?” Lữ Tư Anh nhướn mày.

“Đúng.” Anh cho cô giấy thông hành.

“Đây chính là anh nói.” Cô lập tức dương cao khóe miệng, nhìn về phía người đang kinh ngạc.” Anh ấy nói tôi muốn nói gì thì nói”.

Anh ấy? Mà không phải lúc trước còn gọi phó tổng sao?

Lí Nhục cảm thấy có điểm lạ lập tức ngừng đầu, trên thực tế khi Kì Diệp trả lời câu hỏi của cô trong nháy mắt, cô cảm thấy được mình như thế nào lại quên mất một chi tiết quan trọng.

Trước mắt này một cô gái có diện mạo bình thường, liệu có thân phận đặc biệt gì không? Tỳ như cùng Kì Diệp có quan hệ thân thích gì đó, hoặc là một tiểu muội hàng xóm mà anh rất thương yêu, bởi vì ở ánh mắt của anh, có thể cảm thấy sự ôn nhu dành cho cô gái này.

Cô sớm nên chú ý đến điểm này.

“Cô là muội muội của Kì Diệp?” Giọng nói hòa hoãn hơn nhiều.

Lữ Tư Anh nhanh chóng nhìn Kì Diệp, do dự vài giây sau đó mới mở miệng: “Không phải, tôi là bạn gái của anh ấy.” Là anh nói cô có thể nói bất kì cái gì.

Lí Nhục đột nhiên thở gấp, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

“Cô đây là nói giỡn?” Khi chưa xác định được thân phận của cô ta, cô phải cẩn thận, bởi vì muốn thành công gả cho Kì Diệp thì còn cần sự giúp đỡ của cô ta, nếu cô ta thật sự là thân thích của Kì Diệp.

“Tôi giống ăn no nhàn rồi không có việc làm gì làm sao?” Lữ Tư Anh nhìn không được tròn mắt, suy nghĩ có chút không đúng, “Từ sáng đến giờ tôi vẫn chưa có ăn sáng”

“Em còn chưa có ăn sáng?”

Một đạo tiếng nói nguy hiểm bay thẳng từ đằng sau đến, Lữ Tư Anh đột nhiên run lên, sợ hãi quay đầu nhìn anh.

“Em còn chưa có ăn bữa sáng?” Anh lại hỏi thêm lần nữa, một đôi mày nhanh chóng nhăn lại chiếu thẳng vào cô.

“Àn Này.Anh có biết có vài loại bệnh đặc thù mà chỉ có phụ nữ có thai mới có.”

Lí Nhục ở một bên hít một hơi thật sâu, nhưng là ở đây không còn ai chú ý đến cô.

“Em căn bản là không có nôn nghén.” Kì Diệp đột nhiên chặn cô lại.”Em còn chuyện gì muốn nói không?” Hai tay khoanh lại, một bộ muốn tính toán nợ nần.

“Em Em không đói bụng.”

“Không đói bụng cũng phải ăn, em đừng quên hiện tại em là phụ nữ có thai!”

“Chính là còn chưa đến hai tháng, bụng cũng đã nhìn ra rồi, Mễ Mễ cùng Khiết bốn tháng mới thấy rõ bụng.”

“Lữ Tư Anh!” Kì Diệp đột nhiên quát, “Nếu em là vì sợ béo nên mới không ăn, cẩn thận anh xử em!” Anh hướng cô đi tới.

Cô đột nhiên lui về phía sau.

“Không có không có, em thật sự là không đói bụng nên mới, hơn nữa em cũng không phải là nhịn ăn, chờ em đói bụng em sẽ tự động ăn, em là phụ nữ có thai anh không được đánh em!” Cô lớn tiếng kêu lên, nháy mắt đã nằm trong ma chướng của anh.

“Em nữ nhân này.”

“Cô ấy thật sự là bạn gái anh?” Lí Nhượng đột nhiên mở miệng.

Kì Diệp cùng Lữ Tư Anh thiếu chút nữa quên mất sự tồn tại của cô.

“Đúng vậy.” Kì Diệp đáp.

Lí Nhượng trừng mắt Lữ Tư Anh, nghĩ thầm, rằng, cô ta diện mạo không bằng cô, đáng người không bằng cô, liền ngay cả nói chuyện cũng không có dễ nghe như cô, cô ta dựa vào cái gì mà có được tình yêu của anh? Dựa vào cái gì? Đáp án không hề khó khăn đích đột nhiên hiện lên trong đầu.

“Anh nói anh phải cùng cô ta kết hôn, là bởi vì cô ta đã có thai con anh?” Cô hướng Kì Diệp hỏi.

“Cô nghĩ như vậy cũng không có sai, tóm lại tôi đã có bạn gái, cũng sắp kết hôn và làm ba ba, cô về sau không cần đến tìm tôi.”

Kì Diệp lạnh nhạt nói xong, tức ôm lấy Lữ Tư Anh hướng cửa đi đến, thân thủ chuẩn bị mở cửa, anh buông cô ra, không quên quan hệ bí mật của hai người bọn họ. Sao biết ngay khi anh vừa mới buông lỏng tay, cô lại bị một lực đạo kéo mạnh lại đằng sau.

“A! A ——”

Tiếng kinh hô nháy mắt trở thành tiếng hét chói tai, Lữ Tư Anh trượt xuống cầu thang, tuy rằng cô nhanh chóng bắt được tay vịn cầu thang, cả người không bị ngã xuống, nhưng va chạm thành linh xảy ra vẫn như cũ ảnh hưởng đến bụng của cô.

Mặt cô trắng bệch, chân mềm nhũn, cả người cơ hồ đổ xuống.

“Tư Anh!” Kì Diệp giống như tia chớp lao nhanh đến bên cô, vừa vặn tiếp được thân thể đang mềm nhũn. Sắc mặt của anh so với cô cơ hồ càng tái nhợt.

“Bụng em đau quá!” Cô gắt gao túm lấy áo của anh, thống khổ rên rỉ.

Kì Diệp vừa nghe, không nói hai lời, lập tức ôm lấy thân thể của cô, nhanh chóng xông ra ngoài, vọt vào công ty, kêu to, “Kêu xe cứu thương, mau gọi xe cứu thương!”

Nghe thấy tiếng nhân viên lễ tân nhìn liền đoán được tình huống, lập tức xoay người hướng quay về quầy bấm 119, có người nhanh chóng bấm cầu thang cho anh xuống lầu.

Kì Diệp bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng tìm được Lí Nhượng, trên mặt biểu tình nháy mắt chuyển thành ác ma dưới địa ngục, trầm giọng bình tĩnh hướng cô nói: “Nếu cô ấy cùng đứa nhỏ trong bụng xảy ra chuyện gì, đời này tôi cho cô sống không bằng chết.”

Bạn đang đọc truyện *Thích Nói Nhiều*, *Lữ Tư Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10

“Hiện tượng động thai khí, trước tạm thời để cô ấy nằm viện một thời gian, để tiện theo dõi.”

“Tiên sinh, mời anh ra ngoài làm thủ tục nhập viện.”

Bác sỹ y tá đến rồi lại đi, nhưng thần kinh Kì Diệp một chút cũng không lơ lửng, ngay cả đơn xin nhập viện cũng là nhờ y tá lấy cho, trên mặt biểu tình mờ mịt, hoảng sợ rồi lại trấn định, không cho ai phát hiện ra bộ dáng sợ hãi của anh, nhưng lại không biết rằng bàn tay nắm đến trắng bệch kia đã tiết lộ tất cả.

“Em không sao.” Lữ Tư Anh vươn tay ra khỏi chăn nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Kì Diệp, mỉm cười trấn an nói.

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh lộ ra biểu tình yếu đuối, hơn nữa là bộ dáng không hề phòng bị, cô vẫn luôn nghĩ muốn nhìn thấy loại biểu tình này từ anh, đời này đại khái là không có khả năng đi, không nghĩ tới.

“Thực xin lỗi, làm cho anh lo lắng.” Cô ôn nhu hướng anh nói, bây giờ đối với anh, đối với tình yêu của anh cô không có lấy nửa tia nghi ngờ.

Kì Diệp bỗng nhiên có cảm giác toàn thân vô lực, anh tiến lên phía trước một bước, dựa vào giường của Tư Anh, xoay người đem mặt mình vùi vào sườn mặt của cô.

“Em đem anh hù chết.” Tiếng nói của anh khẽ run ở bên tai cô nỉ non.

Lữ Tư Anh đặt nhẹ tay lên lưng anh.

“Thực xin lỗi.” Cô nói.

Anh nhẹ lắc đầu, trên người cảm giác vô lực vẫn chưa tiêu tan.

“Anh ở ngay đây mà vẫn để cho việc này phát sinh.” Thanh âm của anh vẫn còn run rẩy, còn pha lẫn nòng đậm ý tự trách, “Nếu em có chuyện gì ngoài ý muốn, cả đời này anh cũng không thể tha thứ cho mình.”

“Em không sao, hơn nữa sự tình phát sinh đột ngột, ai nghĩ tới cô ấy sẽ làm như vậy chứ, này căn bản không phải lỗi của anh.”

“Anh không nên cho cô ta biết thân phận của em.”

“Như vậy cô ấy sẽ mãi quán quít lấy anh.”

“Anh tình nguyện để cô ta quán quít cũng không muốn làm em bị thương.”

“Em không sao.” Cô cam đoan một lần nữa, ngữ điệu biến đổi, có chút tư vị dấm chua: “Anh nguyện ý nhưng em không nguyện ý.”

Kì Diệp sững sốt, chậm rãi ngẩng đầu chăm chú nhìn vào gương mặt đang ghen kia.

“Làm chi, em không được ăn dấm chua sao? Đều tại anh bộ dáng suất như vậy làm chi, cho dù thân phận thật đã bị che dấu nhwung vẫn có một đồng mỷ nữ bám chặt.” Cô oán hận.

Nhìn thấy bộ dáng trẻ con của cô, Kì Diệp không nhịn được lộ ra nụ cười đầu tiên kể từ khi bước chân vào bệnh viện, thân thể cũng dần lấy lại khí lực.

“Anh yêu em” Anh đột nhiên cúi đầu xuống, ở môi cô nhẹ nhàng hôn, sau đó ôn nhu nói.

Lữ Tư Anh nháy mắt đỏ bừng mặt, không biết phải làm sao, anh như thế nào có thể ở trong này hôn cô? Cô trộm liếc mắt nhìn đám người trong phòng cấp cứu, không xác định được một mafit ỉnh cảm này có lọt vào mắt ai không nữa.

“Anh đi làm thủ tục nhập viện.” Anh đứng dậy nói, khôi phục lại khuôn mặt bình tĩnh thường ngày.

“Kì Diệp.” Cô đột nhiên nhớ tới mootj việc vội gọi anh lại. Đây là lần đầu tiên coo ở trước mặt anh gọi tên anh.

Anh quay đầu nhìn cô.

“Anh sẽ không làm chuyện gì đi?” Cô do dự đích hỏi, do nhớ lại câu nói mà anh nói với Lí Nhượng trước khi ôm cô vào thang máy, khi đó con đau bụng cướp đi chú ý của cô, nhưng là gần sát anh nên cô cảm nhận được cái gì gọi là sợ hãi.

Nguyên lai khi anh giận lên là đáng sợ mà dọa người đến như vậy!

Anh khó hiểu nhướn mày.

“Em nói Lí Nhượng.”

Về mặt anh nháy mắt trở lên lạnh lẽo vô tình.

“Chuyện này em không cần lo.”

“Chính là.”

“Thừa dịp mọi người chưa có đến, chộp mất một chút đi.” Anh chặn lời nói của cô, ôn nhu lại bá đạo ra lệnh.

“Bọn họ?” Cô nháy mắt mấy cái.

“Em cho là hỗn loạn một trận như vậy, trong công ty sẽ có bao nhiêu người tò mò về quan hệ của chúng ta?”

“A!” Cô thở ra một hơi, rốt cuộc hiểu được.”Kia làm sao bây giờ?” Cô mờ mịt hỏi anh.

“Không có gì cần lo lắng, chính là công khai chuyện hai chúng ta kết giao mà thôi.”

“Chính là anh vẫn không muốn công khai mà?”

“Không sao, chúng ta tháng sau sẽ kết hôn.” Anh ôn nhu nói.

“Gi?” Cô cực kì sùng sốt.

“Ngủ một chút, anh đi làm thủ tục nhập viện.” Anh mỉm cười, đi đến hôn nhẹ cô, xoay người rời đi.

Mà Lữ Tư Anh đâu? Vẫn còn đang ngập trong sự khiếp sợ về việc hai bọn họ sẽ kết hôn.

Bọn họ tháng sau sẽ kết hôn?

Chính là bọn họ cái gì cũng còn chưa có chuẩn bị, hơn nữa anh thậm chí cũng còn chưa tới nhà cô đi cầu hôn, hôn lễ này phải tổ chức như nào? Hay là anh nghĩ chỉ cần đi làm cái thủ tục là được rồi, chính là như vậy cô xác định vững chắc sẽ bị bố mẹ đánh chết.

Trước khi kết hôn có thai, kết hôn thì lại dùng phương thức lên lút, này có thể gì cô là người thứ ba đi cướp người yêu của người khác không—— trong thôn mấy bà tám chắc chắn sẽ đoán như vậy, ba mẹ cô sẽ không dám ra ngoài nữa. Ô, không được, tốt xấu gì cũng ép anh đi đến nhà cô mới được.

Àn, nhưng nói với anh như thế nào đây.

Lữ Tư Anh phát hiện ra căn bản cô đã suy nghĩ quá nhiều, bởi vì lấy thân phận của anh ra mà nói, anh làm sao mà “Có thể” vô thanh vô tức đích mang cô đi công chứng kết hôn cho xong việc đâu? Cho dù là anh muốn, nhưng trường bối trong gia đình anh khẳng định sẽ không một ai đồng ý.

Hai người bọn họ đang kết giao, hơn nữa tin tức cô đang mang bầu khiến cho cả công ty lâm vào một mảng song to gió lớn.

Khi sự việc xảy ra cũng chỉ có những lời đồn nhỏ nhỏ bọn họ truyền tai nhau, trải qua đêm thăm bệnh—— thực tế là xác định sự tình, ngày hôm sau oanh oanh liệt liệt mọi người ở công ty ai cũng biết đó là sự thật, ngày thứ ba liền rơi vào tầng cao nhất——truyền đến những người cấp cao nhất trong công ty.

Cho nên vào buổi tối ngày thứ ba khi Lữ Tư Anh nằm viện, phòng bệnh của cô liền tập trung ba đại nhân vật cực kì quan trọng—— bố chồng cùng mẹ chồng tương lai của cô, còn có cả vị chủ tịch trước nay chỉ nghe danh chứ chưa nhìn thấy mặt, cũng chính là ông ngoại của Kì Diệp.

Lữ Tư Anh nằm co quắp trên giường, không biết làm sao, cô nghĩ muốn ngồi dậy, nhưng là bác sĩ cùng Kì Diệp nói an thai chính là nằm im ở trên giường, tuyệt đối không cho ngồi dậy hoặc xuống giường, chính là loại tình hình này.

Mặc kệ, dù sao bác sĩ cùng Kì Diệp cũng không có ở đây, cô ngồi một chút chắc là được đi? Dù sao trường bối đến thăm, cô nằm trên giường cho người ta thăm là bất lịch sự nha.

Đang muốn từ trên giường ngồi dậy, sao cô biết được đột nhiên mẹ chồng tương lai tiến lại áp cô trở về nằm trên giường, ôn nhu lắc đầu “An thai chính là ngoan ngoãn nằm trên giường, con đừng lộn xộn.”

Cô không biết làm gì đành trơ mắt nhìn mẹ chồng tương lai.

“Ta nghĩ hẳn con không biết chúng ta?” Người đứng đằng sau đối cô mỉm cười.

Cô sợ hãi lắc đầu, “Cháu đã xem qua ảnh chụp của ngài.” Ánh mắt của cô chuyển từ mẹ chồng sang bố chồng tương lai, cuối cùng đến người có gương mặt nghiêm túc làm cho người khác sợ hãi đến ru lên, tôn kính gọi một tiếng, “Chủ tịch.”

Làm sao bây giờ, y theo thái độ giữ bí mật của Kì Diệp, ông ngoại của anh hẳn là hảo khó chơi, nhờ đâu ông muốn làm khó cô? Hoặc là chỉ xem trọng cháu ngoại của ông ấy, còn cô thì không cần? Kì Diệp, anh mau về đây nha.

“Cháu hẳn nên gọi ta một tiếng ngoại công?” Chủ tịch nghiêm túc đột nhiên nhe răng cười, trở thành một ông ngoại dễ mến.

Lữ Tư Anh há hốc mồm.

“Mà con không phải cũng nên gọi chúng ta một tiếng ba mẹ sao?” Bố chồng tương lai ngay sau đó mở miệng nói, “Đứa nhỏ tiểu Diệp kia cũng thật sự là hơi quá đáng, con cũng đều đã có, còn không cho chúng ta biết, còn muốn chúng ta từ miệng người khác mới biết được tin tức này, đợi lát nữa xem có đáng ăn đòn không.”

Lúc này Lữ Tư Anh ngay cả cảm đều rút xuống dưới. Tiểu Diệp? Đánh đòn?

“Tiểu Diệp đã muốn trưởng thành, đánh đòn quá khó khăn, bắt nó quỳ gối nhận sai.” mẹ chồng tương lai nghiêm trang nói.

Quý gồi nhận sai?

“Hai vợ chồng bọn họ không đứng đắn như vậy, nên mới có thể vật cực tất phản (nôm na nó là đến một giới hạn thì sự việc xảy ra theo hướng ngược lại) sinh ra một đứa con quái thai cực kì nghiêm túc đứng đắn.” Ngoại công tương lai tự xưng là bình thường của cô mở miệng, không biết có vị ngoại công bình thường nào mà gọi cháu của mình là quái thai không nữa.

Lữ Tư Anh mặc dù hay lên mạng, kết giao đủ loại bằng hữu, tự nhiên kiến thức rộng rãi, dùng để dọa người chắc chắn có thừa, nhưng là cảnh tượng trước mắt vẫn khiến cô trợn tròn mắt.

Này rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Người nhà Kì Diệp hẳn phải rất kiêu ngạo, trên mặt thủy chung là sắc mặt của những kẻ có tiền, sau đó cao ngạo với kẻ khác không phải sao? Như thế nào lại không giống như vậy, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, Kì Diệp mang theo bữa tối vào phòng đột nhiên nhìn thấy ba vị khách không mời, anh định chỉ bước đi, nhẵn mảy đứng trước cửa phòng.

“Tiểu Diệp.” Kì phụ dẫn đầu gọi.

Kì Diệp đầu đầu mở miệng nói: “Ba, mẹ, ông ngoại, ba người như thế nào lại cùng nhau đến?” Anh vẫn nghĩ ba mẹ hẳn vẫn ở bên Mĩ, nhanh như vậy đã có thể xuất hiện. “Còn có bố, bố có thể gọi tên con hoặc nói con trai, làm ơn đừng có tái gọi con Kì Diệp, được không?” Anh đã ba mươi tuổi rồi.

“Không được, con từ nhỏ đến lớn ba đều đã kêu như vậy, đã thành thói quen.” Kì phụ không chút do dự cự tuyệt.

“Trên tay con là đồ ăn tối của vợ con sao? Đến đến đến, đưa cho mẹ, mẹ đến dứt cho.” Kì mẫu đi lên trước nói.

Kì Diệp nhanh tay lẹ mắt lùi về phía sau, không làm cho bà đắc thủ, đồng thời cự tuyệt: “Không cần, Tay Tư Anh có, có thể tự mình ăn.”

“Đứa nhỏ này như vậy là không biết chăm sóc, khó trách đến bây giờ mới kết giao được bạn gái, con hiện tại không chăm sóc, cẩn thận ngày nào đó lão bà chạy trốn, đến lúc đó lại đến khóc, mẹ cũng không thêm quản con.” Kì mẫu nói.

Kì Diệp nhìn không được nhìn về phía Tư Anh trên giường bệnh.

“Em có khỏe không?” Bộ dáng của cô giống như bị dọa đến ngây người.

“Ta không khỏe.”

Mở miệng trả lời chính là ông ngoại, ông hiện tại đầu có giống một lão chủ tịch nghiêm khắc, cũng không giống một ông ngoại dễ mến, mà là giống một đứa trẻ con không chiếm được món đồ chơi yêu thích chỉ khác là đứa trẻ này quá già, vẻ mặt mắt hừng trừng mắt Kì Diệp.

Kì Diệp cảm thấy được con đầu đầu của mình càng lúc càng tăng, đây là vì nguyên nhân gì mà cả ba người quái đản này cùng một lúc xuất hiện, đã sắp trở thành lão nhân gia có cháu gọi bằng cụ rồi, mà lại còn bày ra bộ mặt ngây thơ.

Anh trước đem cơm cho lão bà tương lai ăn—— phụ nữ có thai là không chịu nổi đói, lúc này mới bắt đầu quay về phía ngoại công.

“Tiểu tử này kết giao bạn gái lại không cho ta biết, đây là có ý gì?” Ông nói hai khoanh lại, cực độ bất mãn.

“Ba ba ba.” Một trận vỗ tay.

“Đúng vậy, con là có ý tứ gì?” Kì thị vợ chồng vỗ tay phụ họa nói, chỉ kém mỗi nước chống nạnh đứng hai bên vị chủ tịch kia thủ thế.

“Mọi người đều đã lớn tuổi rồi, không cần có hành vi ngây thơ như vậy được không?” Kì Diệp rốt cuộc không thể nhịn được nữa hướng cha mẹ gầm nhẹ.

“Lão công, anh xem con của anh mừng em.” Kì mẫu ai oán hướng lão công tỏ khổ.

“Đù!” Kì phụ không kịp mở miệng, Kì Diệp đã dẫn đầu quát. “Chính là bởi vì ba người không đứng đắn, con lo sau khi bạn gái con nhìn thấy, nghĩ đến sau này phải hầu hạ một cặp bố mẹ dị thường mà sợ chạy mất, cho nên mới không đem cô ấy về giới thiệu cho mấy người!”

Anh tức giận, không rõ thực hư, lúc sau nói xong, ngay cả khẩu khí cũng chưa kịp bình thường lau liền chuyển hướng về phía ông ngoại.

“Còn có ông, “anh nói, “Là ai ba năm liền đưa một đồng an hr chụp các thiên kim tiểu thư nói cháu chọn người kết hôn? Còn nói không ngại không phải bản hàn? Nếu con đưa một cô gái vô gia cư, cá tính có điểm liều lĩnh, tàn mạn, lại là nữ nhân không có chí lớn, liệu ông có không hề có ý kiến mà đồng ý không?”

“Trừ bỏ thiên kim tiểu thư ta cũng đã từng nghĩ giới thiệu cái loại hình nữ sinh ngây thơ cho cháu a.” ông biện giải, như vậy làm sao có thể trách ông chỉ giới thiệu thiên kim tiểu thư chứ? Dù sao ở trong giới thượng lưu của ông, cũng chỉ có thiên kim tiểu thư để giới thiệu mà thôi.

“Đối, có, ông nghĩ muốn giới thiệu cho cháu bạn làm quen qua mạng của ông, đáng giận là ngay cả bộ dạng người ta như thế nào ông cũng, còn muốn cháu thay ông cùng đối phương gặp mặt!”

Kì Diệp mỗi hồi tưởng khởi chuyện này liền tức giận hít thở không thông, anh thật sự không hiểu, một lão nhân gia như vậy, như thế nào lại đua đòi, học giới trẻ lên mạng kết giao bạn ảo? Thật không biết là vì chính anh không chạy theo kịp thời đại, hay là ngoại công của anh cực kì đặc dị nữa!

“Cái gì mà không biết chứ, ta đều đã nói qua là cô ấy thực đáng yêu”

“Đáng yêu là chính cô ta nói, chẳng lẽ ông không nghe là lên mạng thì nữ nhân nào cũng là mỹ nữ sao? Lão soái ca.” Kì Diệp dùng nick name ở trên mạng mà ông ngoại hay dùng để gọi, chẳng qua ở phía trước thêm từ lão mà thôi.

“Thích nói nhiều muội muội sẽ khong gạt ta!” Ông kháng nghị kêu lên, kiên trì tin tưởng bạn bè.

Nghe hai người đối thoại hăng say đột nhiên nghe thấy “Thích nói nhiều” ba chữ, cả kinh một trận, dũa trên tay “Ba đáp” rơi xuống đất.

Nháy mắt, trong phòng mọi ánh mắt đều hướng về phía cô.

“Làm sao vậy, có phải hay không có chỗ nào không thoải mái?” Khoảng cách đối cô gần nhất, Kì Diệp hướng cô khăn trương hỏi.

Cô lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía ông ngoại.

“Làm sao vậy?” Kì Diệp nhìn ra điểm không thích hợp.

“Thích nói nhiều.” Cô thì thào nói.

“Cái gì?”

“Ở trên mạng tên của cháu là Thích nói nhiều.”

“Đi, thật sự?” Ông ngoại kinh ngạc nhìn cô. Nhưng không có khả năng khéo léo như vậy đi?” Ta gọi là soái ca.”

“Ông là soái ca?” Lữ Tư Anh trừng to hai mắt, không thể nào?

“Cháu không phải là sẽ có ba người bạn thân kêu cuồng kết hôn, vạn nhân mê, nữ nam nhân đi?” Ông nói, hai mắt không chuyển nhìn chăm chăm cô.

Ông trời! Lữ Tư Anh nhìn không được nhắm lại hai mắt. Loại sự tình như thế này sao có thể phát sinh trên người cô được? Cô thể nhưng lại cùng chủ tịch công ty làm bạn mạng suốt hai năm, hơn nữa ngài ấy lại còn là một lão nhân gia bảy mươi tuổi.

Trời ạ! Lưới mạng quả nhiên là không đoán được.

Kết thúc

Hôn lễ một tháng sau vô cùng náo nhiệt, mở tiệc chiêu đãi hơn trăm bàn.

Đinh hôn cùng kết hôn đồng thời tiến hành, nhà trai ước chừng phải mười chiếc ô tô, cơ hồ đem cả thôn nhà Lữ Tư Anh lên Đài Bắc uống rượu mừng, sau đó lại phái xe đưa về, vì Lữ gia giữ thể diện, thế cho nên sau khi hôn sự hoàn thành, Lữ Tư Anh mỗi lần gặp bố mẹ là lại thấy, bọn họ luôn cười đến cười toé tóe, trên mặt bởi vậy mà thêm nhiều nếp nhăn

Hôn sau, hai người đến Paris nửa tháng hưởng tuần trăng mật, đây là lễ vật của ngoại công, cũng là bạn trên mạng của cô, hoàn toàn không cần lo lắng đến công việc.

Chính là về nước sau Kì Diệp cơ hồ bận muốn chết, bởi vì kết hôn hoa trương hết sức đồng thời công khai ra thân phận của anh, chức vị lập tức nhảy lên thành tổng giám đốc, có thể nghĩ, cho nên Lữ Tư Anh cực kì tức giận.

Cho nên soái ca cùng thích nói nhiều quan hệ liên tục phát sốt, chẳng qua nội dung E—mail hội biến thành——

[Để nhìn, ta nghĩ hôn nhân của ta sẽ không được lâu dài, bởi vì lão công căn bản còn không có thời gian nhìn đến ta, ta có lão công cũng giống như không lão công giống nhau, không bằng ly hôn.

Còn có, người phải nhắc nhở ta, sau này khi đứa nhỏ được sinh ra, tuyệt đối phải nhớ nhắc nói cho nó biết, bố mẹ nó sở dĩ ly hôn, tất cả đều là vì ông ngoại của bố nó làm hại, bởi vì ông ta làm hại bố mẹ nó không có thời gian bên nhau.]

Thích nói nhiều biến thành oán phụ

[Người không cần rất hành động theo tình cảm, nam nhân công tác bận rộn là loại đạo lý hiển nhiên, không bận rộn mới phải lo lắng, bởi vì cuộc sống có thể sẽ nghèo khổ.

Còn có, chờ sau khi đứa nhỏ được sinh ra, người ngàn vạn lần không thể nói lung tung nói, người có biết năng lực học tập của tiểu hài tử là rất mạnh mẽ, nhưng lại không đủ trí tuệ để phân biệt thật giả, người nói như vậy có thể hại lão nhân gia ta bị hiểu lầm, như vậy không tốt.]

Soái ca

[Người sai lầm rồi, chờ ta thật sự ly hôn, sau khi hết thủy thành sự thật, sẽ không có còn là hiểu lầm.

Chẳng qua đáng thương nhất chính là lão công của ta, rõ ràng sai không phải ở anh ấy, vậy mà lại phải mất đi lão bà.

Chính là làm gì còn biện pháp nào hết? Mọi nhà đều không thể biết được, ai biết được vấn đề của chúng ta lại nằm ở một người khoác trên mình cái áo ông ngoại đâu?]

Thích nói nhiều thờ dài

[Người thật sự như vậy ai oán nha?

Người có biết rất nhiều vợ chồng đều là như vậy, hơn nữa người không biết là tiểu biệt thặng tân hôn sao? Cả ngày đều ở cùng một chỗ chỉ gia tăng cái nhau thôi.]

Soái ca

[Soái ca, ta lấy được giấy ly hôn, người muốn hay không giúp ta làm nhân chứng?]

Thích nói nhiều

Quả nhiên là có hiệu quả, không đến năm phút đồng hồ điện thoại trong phòng vang lên ỉn ỏi, Lữ Tư Anh hạ cốc nước trái cây đã uống hết, chậm rãi tiêu sái đến chỗ điện thoại, thân thủ nhắc máy, microphone đều còn chưa đưa lên tai, chợt nghe thấy thanh âm càng già càng dẻo dai quen thuộc.

“Không cho ly hôn!” Ông nói, sau đó lập tức ngắt điện thoại.

Cô cười khẽ đem điện thoại đặt xuống, biết lão công từ hôm nay trở đi, sẽ có thể về đúng giờ tan tầm, sau đó có lẽ qua mấy tháng mọi việc sẽ lại đầu vào đấy.

Nhưng là thì sao?

Cô tùy thời đã chuẩn bị tốt, tự tin phần thắng sẽ về phía mình, bởi vì cô đã muốn nghĩ đến phương pháp gì để lần sau tiếp tục bức ngoại công, nếu lão công lại phải tăng ca, cô sẽ mang cái bụng bầu bởi anh tăng ca, cái này gọi là phụ xướng tùy phụ thời (lấy chồng theo chồng), cô không tin tưởng ngoại công sẽ nhẫn tâm.

Ha ha, thwucj chờ mong lần sau sẽ cùng ngoại công tiếp tục đấu, bất quá kia đại khái phải đợi mấy tháng, về phần hiện tại thôi, ân, giwof ngẫm nghĩ xem buổi tối sẽ bảo lão công đưa cô đi ăn cái gì.

Món ăn Pháp? Món ăn ý? Hay là món ăn Nhật bây giờ?

Ân, thật khó lựa chọn, vậy thôi đi lên mạng hỏi mấy bằng hữu trên đó là được, chẳng qua có thể sẽ nghe được rằng cô thật hạnh phúc.

Cô hạnh phúc sao?

Kỳ thật chỉ cần tìm đúng người thì ai cũng sẽ hạnh phúc.

Ân, lần tới vào phòng chat liền đổi tên thành chúc phúc, chúc thiên hạ có được hạnh phúc của riêng mình, giống “Sắc nữ lang” các cô, đều hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thích Nói Nhiều*, *Lữ Tư Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.